

Videnskabelige Meddelelser

fra

den naturhistoriske Forening i Kjøbenhavn.

Andet Aarti.

1862.

Udgivne af Selskabets Bestyrelse. Nr. 10—18.

Bidrag til det vestindiske Öriges og navnlig til de dansk-vestindiske Öers Herpetologie

af

J. Reinhardt og C. F. Lütken.

(Meddeelt den 14de Februar 1862).

Kundskaben om de vestindiske Krybdyr er endnu temmelig ufuldstændig; og skjönt det kunde synes let at bringe den til en vis Afslutning, da veldyrkede Öer af forholdsvis ringe Udstrækning ikke skulde synes i ret lang Tid at kunne forholde Nutidens ivrige Samlere deres herpetologiske Skatte, er Sagen dog forbunden med eiendommelige og ikke ringe Vanskeligheder paa Grund af den vestindiske Öfaunas spredte Charakter; hver større Ö har sine særegne Arter, ja om mange af de smaa synes det samme at gjælde. Hertil kommer desuden, at selv den Kundskab, der allerede er vunden, ikke stedse er paalidelig, men at navnlig Angivelserne om Arternes Forekomst og Udbredning lade meget tilbage at ønske, deels fordi man ikke altid har brudt sig nok om Nöiagtighed i disse Angivelser, som for de fleste Museers mere almindelige, Slægten og Arten, men ikke dennes Udbredning repræsenterende Standpunkt, kunne synes mindre vigtige, deels fordi man ikke altid har kunnet undgaae Feil i dem. Det ligger

nemlig i Sagens Natur, at indsamlede Naturgjenstande let kunne komme til at gjælde for at være fra en vis Lokaltet eller Ö, fordi de ere erhvervede paa denne eller f. Ex. fra en der bosat Mand, uagtet de maaskee slet ikke leve der, men have været bragte derhen fra en anden Ö eller maaskee fra et nærliggende Fastland; for Vestindiens Vedkommende er navnlig den livlige Forbindelse med Sydamerikas nordlige Kystland en Kilde til mange Feil i denne Retning. En Forvexling af to nærliggende Findesteder paa Continenterne vil i Reglen ikke afstedkomme den Forvirring i den zoologiske Geographic, som saa let bliver Følgen, naar der i en Lokalitätsangivelse skeer en Forvexling af to Öer, selv om disse ligge hinanden temmelig nær. Nye Kjendsgjerninger om vestindiske Arters Forekomst ville derfor endnu længe have deres Værd, hvad enten de stadfæste eller svække ældre Vidnesbyrd, naar de blot ere paalidelige, hvilket de dog i Reglen kun kunne være, naar de hidrøre fra reisende Naturforskere eller fra Personer, der ere bosatte paa selve Öerne, eller endelig fra Søfarende, der have indsamlet de omhandlede Dyr paa bestemte af dem besøgte Öer.

Fra de danske Kolonier i Vestindien — Öerne St. Thomas, St. Croix og St. Jan, der som bekjendt høre til de saakaldte Jomfru-Öer, som forbinde de Store Antiller med de karaibiske Öer — er der jævnlig af Forskjellige bleven indsendt Krybdyr og Padder til Museerne i Kjöbenhavn, og navnlig i de senere Aar rigelige Samlinger til Universitetets zoologiske Museum ved Herr Apotheker Riise. Til det kongelige Museum havde allerede tidligere Prof. Örsted fra sin Reise til Vestindien hjembragt et ikke ubetydeligt Materiale af Krybdyr fra de danske Antiller; enkelte Bidrag skyldes ogsaa Hr. Dr. Hornbeck. Forat disse Meddelelser kunne komme Videnskaben tilgode og kaste, hvad Lys de formaac, over den vestindiske Herpetologie, have vi forenet os om en fælles Undersøgelse af det i begge Museer opbevarede Materiale af Krybdyr fra de danske Kolonier i Vestindien, og Resultatet af denne Undersøgelse er det vi her have

den Ære at forelægge. Men da der tillige i de nævnte 2 Muscer fandtes adskillige Arter af Krybdyr fra Cuba, Haiti, Jamaica, Portorico, Tortola, Vieques, Just v. Dyck, Sombrero, Martinique og Trinidad, indsamlede og meddeelte af DHrr. Riise, Lieutenant H. Koch, Capitainerne Hygom og Andréa og Andre, have vi naturligviis draget dem med ind i Undersøgelsen. Vi see os derfor i Stand til at beskrive flere nye Arter fra de ovennævnte ikke danske Öer, uagtet vi gjentagne Gange under vort Arbeides Fremgang have havt det Uheld, at de af os i Museerne opstillede Arter ere blevne beskrevne af Andre*), saavelsom til at give nogle nye Bidrag til Kundskab om Arternes Udbredning paa de enkelte Öer. Iövrigt lægge vi ikke Skjul paa, at enkelte Lokalitetsangivelser ere usikre, saaledes som det vil fremgaae af det følgende, og at adskillige herhenhörende Spörgsmaal ingenlunde ere löste fuldstændigt endnu, selv ikke for de dansk-vestindiske Öers Vedkommende.

Som Indledning til denne Række af supplerende Bidrag til Vestindiens Herpetologie have vi troet det hensigtsmæssigt at meddele en samlet geographisk Oversigt over alle hidtil bekjendte vestindiske Krybdyr. Foruden Dumérils og Bibrons »Erpetologie générale«, Daudins »histoire naturelle des Reptiles«, Ramon de la Sagra's »histoire de Cuba« og Gosses »a naturalists sojourn in Jamaica«, samt forskjellige Afhandlinger af Hallowell og Cope i Philadelphia-Academiets Tidsskrift have vi benyttet Bertholds, Dumérils, Günthers, Grays og Lichtensteins Cataloger over Museerne i Göttingen, Paris, London og Berlin, af hvilke imidlertid navnlig det sidste kun tör benyttes med Varsomhed**). Det er imidlertid en Selvfølge, at adskillige i denne Liste optagne Navne og Lokaliteter ere temmelig usikre,

*) f. Ex. *Dromicus exiguus*, *Anolis stratulus* og *acutus*, *Ameiva corvina*, *Sphaeriodactylus microlepis*.

**) Enhver, der vil benytte de publicerede Museumscataloger i et zoogeographisk Öiemed, vil gjøre den mindre behagelige Erfaring, at Lokali-

og navnlig gjælder dette vistnok om en Deel af dem, der ere laante hos Gray. Men selv om dette var Tilfældet i mindre Grad, end vi ere tilbøielige til at antage, vil en saadan For-

Oversigt over de hidtil kjendte vestindiske Krybdyr

	Bahama Öerne.	Cuba.	Jamaica.	Haiti.
A. Batrachia: Padder.				
* 1. <i>Bufo marinus</i> (Lin.)	*	*?
2. — <i>ornatus</i> Spix.
3. — <i>peltocephalus</i> DB.	*
4. — <i>gutturosus</i> Latr.	*
* 5. <i>Oystignathus ocellatus</i> (L.)?
6. — <i>typhonius</i> Daud.
* 7. — <i>albilabris</i> Günth.
8. <i>Leüperus marmoratus</i> DB.?	*
9. <i>Hylaplesia picta</i> DB.?	*

tetsangivelserne i Museerne, forsaavidt de ikke ere holdte i en ubestemt Almindelighed (f. Ex. »Vestindien«, »Indien«, »Afrika«, »Syd-Amerika«), som antyder, at man egenlig ikke har vidst, hvorfra Dyret var, ofte ere aabenbart urigtige. Større Værd faae Lokalitetsangivelserne fra Museerne, naar Indsenderens eller den Reisendes Navn er tilføiet, da det saa ofte er muligt derigjennem at kontrollere og tilnærmelsesviis at berigtige eller supplere Angivelserne.

*) Af de med en Stjerne betegnede Arter findes der vestindiske Exemplarer i de kjøbenhavnske Museer; at de netop haves fra den angivne specielle Lokalitet er angivet ved et ! Et Spørgsmaalstegn bagved Stjernerne i de enkelte Rubriker antyder, at der er Tvivl om Arten virkelig findes paa den angivne Localitet, foran Navnet, om den overhoved findes i Vestindien, efter Navnet om Bestemmelsens Rigtighed.

A betyder Antigua. *Mg* betyder Marie Galante.

B — Barbados. *N* — Newis.

C — St. Christoph (Kitts). *L* — St. Lucie.

D — Dominique. *S* — Sombbrero.

E — St. Eustacius. *Ta* — Tabago.

G — Guadeloupe. *Tb* — Tortola.

Gr — Granada. *V* — St. Vincent.

M — Martinique.

tegnelse dog altid udkræve mange Berigtigelser og Tillæg og kun udtrykke vore Kundskabers öieblikkelige Standpunkt i denne Henseende.

samt over deres Udbredning i og udenfor Vestindien.

Portorico.	Jomfru- Öerne.	Karabiske Öer.	Trinidad. **)	Vestindien i Alminde- lighed.	Udbredning udenfor Vestindien.
.....	*	M.	*	Fra Mexico og Guatimala til Ecuador og Rio Janeiro samt Buenos Ayres.
.....	B.	Venezuela, Guiana, Brasilien
.....	
.....	D.	Guiana, Brasilien.
.....	A.	Guiana, Brasilien.
.....	*	
.....	Bolivia, Peru, Chili.
.....	Guiana, Brasilien, Chili.

**) I denne Oversigt er Trinidad ogsaa medtaget, dels fordi den i Almindelighed regnes med til Vestindien, uagtet den ligger Fastlandet saa nær, at den sandsynligviis i faunistisk Henseende ikke vil afvige synderlig fra dette, dels fordi der i vore Museer findes en Deel trinidadske Krybdyr, der ikke tidligere ere angivne derfra, med mindre de skulde være optagne i de Verteuils Skrift «Trinidad, its geography» etc., som vi ikke have kunnet benytte. Hr. Riise skyldte vi iövrigt en Bemærkning, som vi ikke ville undlade at meddele, da den forekommer os vel begrundet, nemlig at Lokaliteten «Trinidad» altid maa modtages med en vis Mistro. «Der er» (skriver han) «saa mange Jægere og Fugleskindshandlere paa Trinidad, som aarligen drage til Venezuela for at skyde og samle, og disse medbringe da tillige andre Naturalier, som senere forhandles fra Trinidad». Vi bemærke tillige, at vi heller ikke have kunnet benytte Rob. Schomburgks Værk «The Natural History of Barbados».

	Bahama Øerne.	Cuba.	Jamaica.	Haiti.
*10. <i>Hyla Baudinii</i> DB.
*11. <i>Hylodes Ricordii</i> DB.	*!	*
*12. — <i>martinicensis</i> Tsch.	*
*13. — <i>antillensis</i> nob.
*14. — <i>Rüsei</i> nob.
15. — <i>luteolus</i> (Gosse)	* -
16. — <i>lineatus</i> (Schn.)?	*
*17. <i>Trachycephalus marmoratus</i> DB.	*!	*	*
*18. — <i>dominicensis</i> DB.	*	*!
19. — <i>lichenatus</i> Gosse	*
20. <i>Phyllobates bicolor</i> DB.	*
	0	4	5	9

Ialt 20 Arter, eller hvis Trinidad ikke medregnes, 19, af hvilke

B. Slanger: Ophidi.

I. Giftslanger: O. venenati.

1. <i>Bothrops lanceolatus</i> (Daud.))	* ??
*2. — <i>bilineatus</i> (Wied.) var. <i>unicolor</i> Jan. *)
*3. <i>Crotalus horridus</i> Schl.
4. <i>Elaps corallinus</i> (L.)
Var. a. <i>E. circinalis</i> DB.
*Var. b. <i>E. Rüsei</i> Jan.
*5. — <i>fulvius</i> (L.)
6. — <i>lemniscatus</i> (L.)

II. Snøge: O. colubriformes.

7. <i>Geophis punctovittatus</i> Jan.
8. <i>Homalocranium melanocephalum</i> (L.)

*) I en lille Notits om Slangerne paa Øen St. Lucie, som Lieut. Tyler har meddeelt i the Proceed. of the Zool. Soc. f. 1849 (p. 100) kaldes den store der paa Øen saa almindelige og frygtede Giftslange («the Rat-tail») for *Craspedocephalus atrox* Gray; der kan imidlertid ingen Tvivl være om, at dette Navn er urigtigt anvendt, og at der burde staaet «*lanceolatus*».

Portorico.	Jomfru- Øerne.	Karaibiske Øer.	Trinidad.	Vestindien i Almin- delighed.	Udbredning udenfor Vestindien.
.....	* !	Fra Mexiko til Brasilien.
.....	Venezuela? (Mus. Berol.)
.....	M. V. B.	
.....	* !	
.....	* !	
.....	Guiana, Ecuador.
.....	
.....	
.....	
.....	
.....	
.....	
1	4	5	2	0	

dog vistnok flere trænge til Stadfæstelse, f. Ex. 2, 5, 6, 8 og 9.

.....	M. L.	Guiana, Brasilien.
.....	* ?	Guiana, Brasilien.
.....	* ?	San Salvador, Peru, Brasilien.
.....	*	Guatemala, Brasilien.
.....	M. ?	Costarica, Brasilien.
.....	V.	* !	
.....	M.	Forenede Fristater, Mexiko.
.....	V.	*	Guiana, Brasilien.
.....	*	
.....	Ta. Gr.	Honduras, Venezuela, Brasilien Syd-Carolina.

*) Naar Jan angiver St. Thomas at være denne Slanges Fædreland, da er dette ganske vist urigtigt; det er vel endog (som det senere vil blive paavist) tvivlsomt, om den overhovedet er vestindisk.

	Bahama.	Cuba.	Jamaica.	Haiti.
9. <i>Homalocranium semicinctum</i> DB.
10. <i>Elapoides Sieboldi</i> Jan.
? 11. <i>Streptophorus atratus</i> Hall.
12. <i>Arrhyton taniatum</i> Gthr.	*
13. — <i>fulvum</i> Cope	*
14. — <i>bivittatum</i> Cope	*
15. <i>Cryptodacus vittatus</i> Gndleh.	*
? 16. <i>Erythrolamprus Aesculapii</i> (L.)
17. <i>Hypsirhynchus ferox</i> Gthr.
18. — <i>scalaris</i> Cope	*
? 19. <i>Heterodon platyrhinus</i> (Latr.)
20. <i>Tropidonotus cubanus</i> Gndleh.	*
21. — <i>anoscopus</i> Cope	*
22. <i>Ischnognathus Dekayi</i> (Holbr.)	*
23. <i>Tretanorhinus variabilis</i> DB.	*
24. <i>Gerarda bicolor</i> Gr.
25. <i>Hipistes fasciatus</i> Gr.
26. <i>Helicops angulatus</i> (L.)
* 27. <i>Hydrops Martii</i> Wglr.
28. <i>Urotheca Dumerilii</i> Bibr.	*
29. <i>Spilotes corais</i> (Cuv.)
* 30. — <i>pullatus</i> (L.)
31. <i>Coryphodon constrictor</i> (L.)	*
? 32. <i>Ophiomorphus cobella</i> (L.)
33. <i>Liophis reginae</i> (L.)
34. — <i>perfuscus</i> Cope
35. — <i>Putnamii</i> Cope
36. — <i>melanotus</i> (Shaw)
* 37. — <i>Andreae</i> nob.	* !
38. <i>Dromicus fugitivus</i> (Donnd.)	*
39. — <i>parvifrons</i> Cope	*
* 40. — <i>exiguus</i> Cope
41. — <i>temporalis</i> Cope	*

Portorico.	Jomfru- Öerne.	Karaibiske Öer.	Trinidad.	Vestindien i Almin- delighed.	Udbredning udenfor Vestindien.
.....	M.	Mexico, Columbien.
.....	G.	
.....	M.?	Honduras, Columbien, Caracas.
.....	
.....	
.....	
.....	*	Mexico, Guiana.
.....	B.	
.....	
.....	M.	Forenede Fristater, Central- amerika.
.....	
.....	
.....	Texas, Nyorleans, Guatemala.
.....	*	
.....	*	
.....	M. L.?	Guiana, Brasilien.
.....	* 1	Surinam, Brasilien.
.....	
.....	*	Mexico, Guiana, Brasilien.
.....	* !	Guiana, Brasilien.
.....	De forenede Fristater, Mexico.
.....	M.	Centralamerika, Guiana, Bra- silien.
.....	* ?	
.....	Guiana, Parana.
.....	G.	
.....	B.	
.....	M.	
.....	Ta.	Venezuela.
.....	
.....	G. M. L. B.	*	Venezuela, Brasilien.
.....	
.....	* 1	
.....	

	Bahama.	Cuba.	Jamaica.	Haiti.
42. <i>Dromicus callilanius</i> (Gosse)	*
43. —? <i>Pleei</i> DB.
44. —? <i>rufiventris</i> (Mus. Berol.)
45. —? <i>affinis</i> Gthr. var	*
46. —? <i>rufodorsatus</i> Gthr.
47. —? <i>mentalis</i> Gthr.
48. <i>Lygophis lineatus</i> (L.)	*
* 49. <i>Alsophilus antillensis</i> (Schl.)	*
* 50. — <i>sancti-crucis</i> Cope
* 51. — <i>portoricensis</i> nob.
52. — <i>melanichmus</i> Cope	*
* 53. — <i>angulifer</i> DB.	* !
54. — <i>Vudii</i> Cope	*
55. — <i>ater</i> Gosse	*
56. — <i>leucomelas</i> (DB.)
57. — <i>funereus</i> Cope	*
* 58. <i>Herpetodryas fuscus</i> (L.)
59. — <i>Boddaertii</i> (Seetz.)
60. — <i>Rappii</i> Gthr.
61. <i>Colorhagia redimita</i> Cope	*
? 62. <i>Cyclophis aestivus</i> (L.)
? 63. <i>Philodryas viridissimus</i> (L.)
64. — <i>dorsalis</i> Gthr.	* \
65. <i>Jaltrix vultuosa</i> Cope	*
66. <i>Ahaetulla liocercus</i> (Boie)
* 67. — <i>Oatesbyi</i> (Schl.)	* !
68. — <i>oxyrhyncha</i> DB. *)	*
69. <i>Dryiophis acuminatus</i> (Wied.)
70. <i>Dryiophis fronticincta</i> Gthr. **)

*) Ifølge Günthers Angivelse (Cat. Colubr. Snakes p. 154); efter Duméril og Bibron skal den være afrikansk!

**) Ifølge Cat. Colubr. Snakes p. 159 skal der i det Britiske Museum

Portorico.	Jomfru- Öerne.	Karaibiske Öer.	Trinidad.	Vestindien i Almin- delighed.	Udbredning udenfor Vestindien.
.....	Mexico, Venezuela, Rio Janeiro. Brasilien?
.....	M.	
.....	C. A.	
.....	Guiana, Brasilien, Guayaquil, Mexico.
.....	A.?	*	
.....	
* ?	* !	M. G.	
.....	* !	
* !	
.....	
.....	G. Mg.	
.....	
.....	G.	* !	
.....	*	Venezuela, Guiana, Brasi- lien.
.....	*	Mexico, Veragua, Ny Granada, Venezuela, Guiana.
.....	*	Costarica, Caraccas.
.....	*	Forenede Stater.
.....	*	Guiana, Brasilien.
.....	Guayaquil, Guiana, Brasi- lien.
.....	Ta. M.	*	
.....	B.	
.....	Mexico, Nicaragua, Panama, Brasilien.
.....	M.	
.....	*	

blandt de mange Exemplarer af *Dryiophis prasina* være et fra Vestindien; men at denne ostindiske Slange virkelig skulde forekomme ogsaa i Vestindien er saa lidet troligt, at vi end ikke have villet give den en foreløbig Plads i vor Liste.

	Bahama.	Cuba.	Jamaica.	Haiti.
71. <i>Leptodeira annulata</i> (L.)
72. <i>Himantodes cenchoa</i> (L.)
73. <i>Dipsas nebulatus</i> (L.)
74. <i>Scytale coronatum</i> (Sehn.)
75. <i>Oxyrhopus plumbeus</i> (Wied.)
76. — <i>cloelia</i> (Daud.)
77. — <i>doliatus</i> DB.
III. Kvalerslanger: Peropodes.				
78. <i>Ungalia melanura</i> (Bibr.)	*
* 79. — <i>maculata</i> (Bibr.)	* 1	*
80. <i>Boa constrictor</i> L.
81. — <i>imperator</i> Daud.
82. — <i>divinoloqua</i> (Laur.)
83. <i>Xiphosoma hortulanum</i> (L.)
84. <i>Epicrates angulifer</i> DB.	*	*
* 85. — <i>cenchrta</i> (L.)
* 86. <i>Eunectes murinus</i> (L.)
* 87. <i>Chilabothrus inornatus</i> (Rhdt.)	*
88. <i>Homalochilus strigilatus</i> Cope	*
89. — <i>multisectus</i> Cope	* ?
90. — <i>striatus</i> Cope	*
91. <i>Notopholis bicarinatus</i> Cope	*
92. <i>Dendrophilus tortilis</i> Jan. *)	*
IV. Ormeslanger: Typhloptai.				
93. <i>Typhlops lumbricalis</i> (L.)	*	*
* 94. — <i>Richardii</i> DB.	*
95. — <i>platycephalus</i> DB.
96. <i>Stenostoma bilineatum</i> DB.
	2	21	8	13

*) En Boaform med dette Navn nævnes af A. Duméril i hans «Lettre relative au catalogue des reptiles &c. (i Archives du Museum T. IX), og vi have derfor ikke villet undlade at opføre den her; men vi kjende iøvrigt Intet til den og vide ikke, om der er offentliggjort nogen Beskrivelse af den.

**) Efter Salvins Sigende skal denne Art ogsaa forekomme i Guatemala

Portorico.	Jomfru- Øerne.	Karaimiske Øer.	Trinidad.	Vestindien i Almin- delighed.	Udbredning udenfor Vestindien.
.....	M.	Mexico, Honduras, Panama, Brasilien.
.....	*	Mexico, Venezuela.
.....	*	Mexico, Guiana, Pernambuco.
.....	*	Panama, Guiana, Brasilien.
.....	*	Venezuela, Guiana, Brasilien.
.....	G.	Panama, Guiana, Brasilien
.....	*	Brasilien.
.....	Guayaquil?
.....	Ta.	*	Guiana, Brasilien, Buenos Ayres**).
.....	*	Mexico, Honduras.
.....	D. L.	
.....	Gr. V.	* 1	Guiana, Brasilien.
.....	Guiana, Brasilien***).
.....	M.	*	Venezuela, Brasilien.
.....	* 1	Columbia, Guiana, Brasilien.
* 1	
.....	
.....	
.....	
.....	
.....	
.....	
.....	M. G.	Mexico?
*	* 1	G.	
.....	M.	
.....	M. G. L.	
4	4	37	17	14	

(cfr. Proceed. Zool. Soc. 1861 p. 228), men det er vist meget tvivlsomt, om denne Angivelse er rigtig; rimeligvis beroer den paa en Forvexling af den nævnte Art med *Boa imperator* eller med *Boa eques*, der ifølge Copes Angivelse udbreder sig fra Peru op til Guatemala.

***) Duméril og Bibron benægte, at denne Art forekommer paa Antillerne; den opføres her paa Günthers Autoritet (cfr. Cat. Colubr. Sn. p. 278).

Der kan saaledes ialt optælles 96 vestindiske Slanger; men blandt disse er der 14, for hvilke man ikke kjender nogen særlig vestindisk Localitet, men som kun siges ganske i Almindelighed at være „fra Vestindien“; og skjönt det vel kan være, at fremtidige Undersøgelser ville stadfæste flere af disse Arters Adkomst til en Plads blandt Vestindiens Slanger, er der paa den anden Side ogsaa adskillige deriblandt (som f. Ex. Nr. 2 og Nr. 3), som man med god Grund kan vente med Tiden at

C. Ögler: Saurii.		Bahama.	Cuba.	Jamaica.	Haiti.
I. Örmögler: Glyptodermata.					
*1.	<i>Amphisbæna punctata</i> Bell.	* 1
2.	— <i>coeca</i> Cuv.
*3.	— <i>antillensis</i> nob.
*4.	— <i>alba</i> L.
*5.	— <i>fuliginosa</i> L.
II. Ringögler: Chalcidini.					
? 6.	<i>Ophisaurus ventralis</i> (L.)
? 7.	<i>Chalcides Cuvieri</i> (Fitz.)
III. Snogeögler: Scincoidel.					
8.	<i>Diploglossus Sagraei</i> Coct.	*
9.	— <i>occiduus</i> (Shaw.)	*
10.	— <i>Pleii</i> DB.
11.	— <i>jamaicensis</i> (Gr.)**)	*
12.	— <i>striatus</i> (Gr.) (<i>Cliftii</i> DB.)
13.	— <i>Hewardii</i> (Gr.)	*
14.	— <i>macrolepis</i> (Gr.)
* 15.	<i>Eumeces Sloanei</i> (Daud.)	* ?

*) Denne Angivelse fortjener neppe Tiltroe.

**) En saa ubestemt Angivelse som »Vestindien« uden nærmere Betegnelse fortjener ikke megen Tillid (Gray, Cat. of Lizards).

ville udgaae af disses Tal. Fremdeles er der 9 Arter, som kun ere fundne paa Trinidad, men ikke paa nogen af de andre Oer, og som derfor maaskee neppe med fuld Ret kunne siges at tilhøre Vestindiens Fauna. Fradrager man nu disse 23 Arter, bliver der altsaa 73 Arter tilbage, for hvilke man har særlige vestindiske Localitetsangivelser; men selv blandt disse turde der endnu være en og anden, som er opført med Urette.

Portorico.	Jomfru- Öerne.	Karaibiske Öer.	Trinidad.	Vestindien i Almin- delighed.	Udbredning udenfor Vestindien.
.....	Panama.
.....	M.	
.....	* 1	Guiana, Brasilien.
.....	* 1	
.....	* 1	Venezuela, Guiana, Ecuador og Brasilien.
.....	M. ?*)	Nordamerika (Sydl. Stater.) Columbia, Orinoco, Brasilien.
.....	* ?*)	
.....	»Ecuador«? (Günther).
.....	M.	
.....	
.....	*	Brasilien?
.....	
.....	*	
.....	* ?	

*) Ifølge »Erpetologie générale« ikke forskjellig fra *D. occiduus*; Gray henfører den derimod til en anden Slægt (*Camilia*).

	Bahama- Öerne.	Cuba.	Jamaica	Haiti.
*16. <i>Eumeces agilis</i> (Radd.) (<i>Spixii</i> DB.)	*
17. — <i>ameus</i> Gr.*)
18. — <i>mabouia</i> DB.....
?19. <i>Plestiodon laticeps</i> (Schn.)
*20. <i>Gymnophthalmus nitidus</i> nob.
21. — <i>quadri-lineatus</i> (L.)
22. <i>Sauresia sincooides</i> Gr.....	*
Fllrbeen: Lacertini.				
23. <i>Ameiva vulgaris</i> Licht. (<i>surinamensis</i> Laur.)
*24. — <i>Pleci</i> DB.....	*
25. — <i>Sloanei</i> DB. (<i>dorsalis</i> Gr.)	*
*26. — <i>Auberi</i> Coct.***) (= <i>trilineata</i> Gr.)	*
27. — <i>lineolata</i> DB	*
28. — <i>major</i> DB.
29. — <i>thoracica</i> Cope.....	*
30. — <i>undulata</i> (Wgm.).....	*
*31. — <i>Rüsei</i> nob.....
*32. — <i>Örstedii</i> nob. (<i>polops</i> Cope?)..
*33. — <i>corvina</i> Cope
34. — <i>taeniura</i> Cope	*
35. — <i>bifrontata</i> Cope
?36. <i>Onemidophorus murinus</i> (Laur.).....
37. — <i>lemniscatus</i> (Daud.)
38. — <i>seolineatus</i> (Lin.)	*
?39. <i>Salvator Teguixin</i> (Lin.)

*) Ifølge Erpet. génér. identisk med *E. mabouia*.

**) Ligesaa usikker som Nr. 6.

***) If. Erpet. génér. maaskee kun en Varietet af *A. Sloanei* DB.

Portorico.	Jomfru- Øerne.	Karibiske Øer.	Trinidad.	Vestindien i Alminde- lighed.	Udbredning udenfor Vestindien.
.....	* I	Ny Granada, Venezuela, Gui- ana, Brasilien, Buenos Ayres og Chile.
.....	V.	Brasilien.
.....	G.M.	Nordamerika.
.....	* ?	* **)	
.....	M.L.	Venezuela, Brasilien.
.....	
.....	*	Venezuela, Ny Granada, Guiana, Brasilien og Buenos-Ayres.
.....	M.	Mexico.
.....	
.....	*	Guiana.
.....	Mexico, Centralamerika.
.....	* I	
.....	* I	
.....	S.I	
.....	* ?	Ny Granada (?).
.....	* †)	Guiana.
.....	M.	Venezuela, Guiana.
.....	M.	Nordamerika, Mexico.
.....	* ††)	Guiana, Brasilien, Montevideo.

†) Meget usikker som vestindisk.

††) Ligeledes ganske upaalidelig som vestindisk.

	Bahama- Öerne.	Cuba.	Jamaica.	Haiti.
Leguaner: Iguanul.				
*40. <i>Iguana tuberculata</i> Laur.	*
41. — <i>delicatissima</i> Laur.
42. — <i>rhinolopha</i> Wgm.	* ?
43. <i>Aloponotus Ricordii</i> DB.	*
44. <i>Metopoceros cornutus</i> (Latr.)	* ?
45. <i>Cyclura Macleanii</i> Gr.	*
46. — <i>Collei</i> Gr.	*
47. — <i>Harlani</i> Coct.*)	*	*
48. — <i>lophoma</i> Gosse	*
?49. <i>Basiliscus americanus</i> Laur. (<i>nitratu</i> Daud.)	*
?50. <i>Polychrus marmoratus</i> (Lin.)
51. <i>Anolis distichus</i> Cope	*
52. — <i>equestris</i> Merr.	*	* ?
*53. — <i>Sagraei</i> Coct.	*
54. — <i>vermiculatus</i> Coct.	*
*55. — <i>principalis</i> (Lin.) (<i>carolinensis</i> Cuv.)	*
56. — <i>lucius</i> DB.	*
57. — <i>angusticeps</i> Hall.	*
58. — <i>Louisiana</i> (Coct.)	*
59. — <i>fernandina</i> Coct. (<i>chamaeleonides</i> DB.)	*
60. — <i>cyanopleurus</i> Cope	*
61. — <i>ophiolepis</i> Cope.	*
62. — <i>alutaceus</i> Cope	*
63. — <i>argenteolus</i> Cope	*
64. — <i>isolepis</i> Cope	*
65. — <i>porcatus</i> Gr.	*
*66. — <i>Edwardsii</i> Merr.	*
67. — <i>iodurus</i> Gosse (<i>heterolepis</i> og <i>punctatissima</i> Hall.)	*

*) *Cyclura acanthura* (Sh.) udelades, da der ikke gives anden-Hjemmel for den som vestindisk end Grays: "W. Indies?".

Portorico.	Jomfru- Øerne.	Karaibiske Øer.	Trinidad.	Vestindien i Alminde- lighed.	Udbredning udenfor Vestindien.
.....	* !	M. Ta.	Mexico (?), Venezuela, Guiana, Brasilien og Peru.
.....	M. G.	Brasilien.
.....	L. C.	Mexico.
.....	
.....	
.....	Carolina (?).
.....	
.....	M.	Mexico, Guiana.
.....	* **)	Venezuela, Guiana, Brasilien.
.....	
.....	Syd Carolina (??).
.....	Texas (?).
.....	
.....	Nordamerika.
.....	
.....	
.....	
.....	
.....	Texas (?).
.....	Guiana (?).
.....	

**) Vistnok meget usikker som vestindisk.

	Bahama- Öerne.	Cuba.	Jamaica.	Haiti.
68. <i>Anolis opalinus</i> Gosse	*
*69. — <i>maculatus</i> Gr. (= <i>lineatopus</i> Gr.?)	* !
70. — <i>Valenciennei</i> DB. (<i>ocellata</i> Gosse, <i>leucocephalus</i> Hall.)	*
71. — <i>stenodactylus</i> Gr.	*
72. — <i>catenatus</i> Gosse	*
*73. — <i>alligator</i> DB.	* ?
*74. — <i>Riäsci</i> nob.	* !
*75. — <i>dominicensis</i> nob.	* !
*76. — <i>chlorocyanus</i> DB. (<i>bullaris</i> Lin.? <i>leviceps</i> Mus. Berol.)	* !
*77. — <i>marmoratus</i> DB.
*78. — <i>crstatellus</i> DB.
79. — <i>lineatus</i> Daud. (<i>strumosa</i> Lin.?)
*80. — <i>pulchellus</i> DB.
*81. — <i>acutus</i> Hall. (<i>Newtoni</i> Gthr.)
*82. — <i>stratulus</i> Cope
*83. — <i>velifer</i> Lin.
84. — <i>Richardii</i> DB.
85. — <i>Ricordi</i> DB.	*
86. — <i>Goudotii</i> DB.
87. — <i>Leachi</i> DB. (<i>bimaculatus</i> Sp.?)
88. — <i>occipitalis</i> Gr.
*89. — <i>Trinitatis</i> nob.
90. — <i>chrysolepis</i> Daud.
91. — <i>refulgens</i> Schl.	* ?
92. <i>Tropidolepis undulatus</i> (Latr.)
*93. <i>Hypsibatus agamoides</i> (Gr.)
*94. <i>Leiocephalus microlophus</i> (Coct.)	*	*
*95. — <i>vittatus</i> (Hall.)	*
96. — <i>Hermimieri</i> (DB.)
97. — <i>Macleayii</i> Gr.	*
98. — <i>carinatus</i> Gr.**)

*) Ganske usikker Angivelse.

**) Temmelig usandsynligt; smlg. Nr. 6 og 19 af Öglerne.

***) Ifølge Erpétol. générale Synonym til *L. Hermimieri*. Ogsaa *L. Macleayii*

Portorico.	Jomfru- Öerne.	Caraibiske Öer.	Trinidad.	Vestindien i Almindelighed.	Udbredning udenfor Vestindien. ^e
.....	
.....	
.....	
.....	
.....	M. ! E. ?	Nordamerika (?).
.....	
.....	
.....	M.	
.....	* ?	M.	Sydamerika (?).
* !	* !	M.G.Mg.	Guiana (?).
.....	M. ?	
* !	* !	M.	
.....	* !	
* !	* !	
.....	* !	
.....	To.	V.	
.....	V.	
.....	M.	
.....	N. G. E. ?	
.....	*	
.....	* !	
.....	* *)	Venezuela, Guiana, Brasilien.
.....	Guiana, Nicaragua.
.....	M. ? **)	Nordamerika.
.....	* !	Guiana.
.....	
.....	
.....	M.	*	
.....	
.....	*	

burde maaskee udelades. (S. det Følgende). Den i Berliner-Museets Katalog opførte "*Tropidurus cubensis*" er ikke fra Cuba, men fra Chile (efter Meddelelse af Professor Peters).

Gekkoner: Ascalabotæ.		Bahama- Øerne.	Cuba.	Jamaica.	Haiti.
*99.	<i>Platydyctylus rapicanda</i> Houtl. (<i>theconyx</i> DB.)	*
*100.	<i>Hemidactylus mabouia</i> M.J.	*	*
101.	— <i>presignis</i> Hall.	*
*102.	<i>Gymnodactylus albigularis</i> DB.	*
103.	— <i>ocellatus</i> Gr.
*104.	— <i>notatus</i> nob.	* !
105.	— <i>fasciatus</i> DB.
*106.	— <i>vittatus</i> Wieg.
*107.	<i>Sphæriodactylus elegans</i> ML. (<i>sputator</i> Sparrm.?)	* !	*
*108.	— <i>cinereus</i> Cuv.	*	* !
*109.	— <i>fantasticus</i> Cuv.	* !
110.	— <i>argus</i> Gosse	*
111.	— <i>oxyrhinus</i> Gosse	*
112.	— <i>Richardsonii</i> Gr.	*
*113.	— <i>macrolepis</i> Gthr.
*114.	— <i>microlepis</i> nob.
		3	31	22	17

Fra disse 114 Arter maa dog drages 10, for hvilke ingen speciel vestindisk Lokalitet er opgivet; af de øvrige ere Nr. 6, 91 og 92 vistnok særdeles tvivlsomme som vestindiske, og 7 kun

D. Krokodiler: *Crocodyli*.

*1.	<i>Alligator cynocephalus</i> DB.
*2.	— <i>punctulatus</i> (Spix)
3.	<i>Crocodylus rhombifer</i> Cuv.	*
4.	— <i>acutus</i> Geoff.	*	*	*
		0	2	1	1

Altsaa 4 Arter af Krokodiler, hvoraf dog de 2 Alligator-

*) Udbredningen er noget usikker for Nr. 107 og 108, navnlig er det uvist, om de af Sparrmann under Navn af *Lacerta sputator* beskrevne Former ere de samme som de, hvortil senere Forfattere have villet henføre dem.

Portorico.	Jomfru- Öerne.	Karaiske Öer.	Trinidad.	Vestindien i Alminde- lighed.	Udbredning udenfor Vestindien.
.....	* !	G.M.N.Mg.	Venezuela, Guiana.
.....	* !	M. V.	Venezuela, Ny Granada, Guiana, Brasilien.
.....	Mexico.
.....	M.	Venezuela, Ny Granada.
.....	Ta.	
.....	
.....	M.	
.....	* !	Venezuela.
.....	E. ? *)	
.....	E. ?	
.....	M. L.	Venezuela, Mexico (?).
.....	
.....	Brasilien (?).
.....	* !	
.....	* ! ?	
3	19	34	8	10	

kjendte fra Trinidad. Fradrages disse 20 Arter, bliver Antallet af vestindiske Ögler 94, deraf 3 Ormögler, 12 Snogögler, 13 Ffirbeen, 51 Leguaner og 15 Gekkoner.

.....	G.	Guiana, Brasilien, Buenos Ayres.
.....	M.	*	Brasilien.
.....	Mexico.
.....	M.	*	Venezuela, Mexico.
0	0	3	2	0	

Arter maaskee kunne betragtes som usikre som vestindiske.

E. Skildpadder: Testudinata.

	Bahama- øerne.	Cuba.	Jamaica.	Haiti.
*1. <i>Sphargis coriacea</i> (Lin.)
2. <i>Chelonia caretta</i> (Lin.).....	*
*3. — <i>imbricata</i> (Lin.).....	*	*
4. — <i>virgata</i> Schw.....	*
5. — <i>ciridis</i> (Schn.)	*	*	*
?6. <i>Podocnemys Dumeriliana</i> (Schw.).....
7. <i>Malacoclemmys palustris</i> (Gr.)	*
8. <i>Emys rugosa</i> Gray (n. Shaw.) (= <i>vermiculata</i> Gray).....	*	*
9. — <i>jamao</i> A. Dum.....	*
*10. — <i>decussata</i> (Bell.)	*	*	* !
?11. — <i>scabra</i> (Lin.).....
*12. — <i>concinna</i> (L. C.).....
?13. <i>Cistudo carolina</i> (Lin.)
*14. <i>Testudo tabulata</i> (Walb.)	* ?
	1	7	6	1

I Alt vilde der altsaa være kjendt 248 eller med et rundt Tal henved 250 Arter af Krybdyr*) i Vestindien; af disse ere de fleste Ögler, nemlig 114 eller ikke langt fra Halvdelen, Resten Slangar (96 eller c. $\frac{2}{5}$ af det Hele), Padder (20 eller c. $\frac{1}{12}$), Skildpadder (11 eller c. $\frac{1}{19}$) og Krokodiler (4 eller c. $\frac{1}{62}$).

*) Udskydes de Arter, hvis vestindiske Herkomst er meer eller mindre tvivlsom, saavel som de, der blot kjendes fra Trinidad, bliver dette Tal reduceret til 193 eller ikke fuldt 200.

Portorico.	Jomfru- Öerne.	De Karai- biske Öer.	Trinidad.	Vestindien i Alminde- lighed.	Udbredning udenfor Vestindien.
.....	* !	Hele det tropiske Atlanterhav, tilfældig i Middelhavet og langs Kysten af de forenede Stater.
.....	* ?	Langs Kysterne af de forenede Stater, Guiana, Brasilien.
.....	* !	Kysten af Florida, Alabama, Mississippi, Texas, Guiana, Brasilien.
.....	Tropiske Atlanterhav.
.....	*	Kysten af Florida, Alabama, Mississippi, Curagao, Guiana, Brasilien, Madeira.
.....	M.	Venezuela, Guiana, Amazon- dalen.
.....	Sydlig forenede Stater, Cali- fornien, Centralamerika.
.....
.....
.....	G.	Centralamerika.
.....	D.	Begge Carolinaer, Georgien.
* !	Sydlig forenede Stater.
.....	M.	Forenede Stater, Canada.
.....	* !?	G. M.	Guiana, Brasilien, Chile.
1	5	5	0	0	

Fordelingen paa de enkelte Öer eller Ögrupper stiller sig saaledes:
 Era de Karaibiske Öer kjendes 84 Arter eller over $\frac{1}{3}$ af det hele Antal.

— Cuba	— 65 — ,	— — $\frac{1}{4}$ — —
— Jamaica	— 42 — }	— c. $\frac{1}{6}$ — —
— Haiti	— 41 — }	
— Jomfru-Öerne	— 32 — ,	— henved $\frac{1}{8}$ — —
— Portorico	— 9 — ,	— $\frac{1}{27}$ — —
— Bahama-Öerne	— 6 — ,	— $\frac{1}{41}$ — —

Herved er imidlertid at bemærke, at det høie Tal for de karaimiske Öer fremkommer derved, at flere Faunaer, mellem hvilke man endnu ikke har Kjendsgjæringer nok til at kunne skjelne, her ere sammenblandede; det er desuden meget sandsynligt, for ikke at sige vist, at der for Martinique — som efter hvad der angives i de systematiske Værker, skulde have en mærkværdig blandet Fauna, sammensat deels af nordamerikanske Former, (f. Ex. *Cistudo carolina*, *Tropidolepis undulatus*, *Ophisaurus ventralis*, *Heterodon platyrhinus*, *Coryphodon constrictor*) deels af sydamerikanske (f. Ex. *Podocnemis Dumeriliana*, *Alligator punctulatus*, *Helicops angulatus*, *Leptodeira annulata* etc.) — er angivet ikke faa Dyreformer, som slet ikke forekomme der*). Fremdeles at Portoricos Krybdyrfauna endnu er næsten ukjendt — det lidet, som derom vides, bekjendtgjøres tildeels for første Gang gjennem denne Afhandling — og at Haitis, skjönt noget bedre undersøgt, dog ikke synes at være det i samme Grad som de franske, engelske, spanske og danske Antillers. Trænger den foranstaaende Fortegnelse saaledes til at suppleres betydeligt, inden den nærmer sig til Fuldstændighed, saa er det ikke mindre vist, at den i ligesaa høi Grad kræver at berigtiges paa mange Punkter. Vi ere derfor heller ikke istand til med nogen høi Grad af Rigtighed at kunne angive, hvor mange af de vestindiske Krybdyr der

*) Det er i Reglen Plée, der angives som Indsender af disse syd- eller nordamerikanske Former, hvis Forekomst paa Martinique ikke kan andet end vække Overtaskelse. Om Feilen hidrører derfra, at Plée maaskee har indkjøbt Krybdyr paa Martinique uden at erkjendte sig om eller ialfald uden at gjøre Pariser-Museet opmærksom paa, hvorfra de vare; eller om der i dette er skeet en Forveksling af nogle samtidige Sendelser, saaledes at Lokalliteten Martinique urigtigen er bleven overført paa en Deel nord- og sydamerikanske Dyr, uden at Plée har Skyld deri, kunne vi naturligviis ikke oplyse; men noget saadant synes at maatte være Tilfældet, og en fornyet herpetologisk Undersøgelse af den nævnte franske Kolonie vilde derfor være meget ønskelig. Det er umuligt for os ved en apriorisk Kritik at udlede det rette Forhold og fjerne de urigtige Angivelser, uden at udsætte os for at begaae den modsatte Feil at stryge Arter, som maaskee endda virkelig findes der.

ere indskrænkede til dette Örige, og hvor mange der tillige leve paa Nord-, Mellem- og Sydamerikas Fastland: saa meget tør man dog sige, at skjönt Vestindien har Arter tilfælles med begge Hoveddele af Amerika*), er dette dog kun den mindre Deel; den større Deel af de vestindiske Krybdyr og Padder er aabenbart indskrænket til dette Örige alene og gaaer ligesaa lidt over paa Fastlandet, som den kan antages at være kommet derfra. Heller ikke kan man for Öieblikket sige, hvor ofte det er Tilfældet, at en Art er udbredt over flere Öer eller Ögrupper**); naar undtages visse Former, navnlig Gekkonerne, som föres omkring ved Samfærdslen, og Havformerne, for hvilke Havet danner det forbindende Element, er det aabenbart Reglen, at Arterne ere indskrænkede hver til sin Ö, og vi ere meget tilböielige til at troe, at fortsatte Undersögelser af Vestindiens Herpetologie snarere ville formindske end foröge Antallet af de Tilfælde, hvor en Art med Bestemthed kan angives for mere end een Ö eller Ögruppe***), ligesom en fortsat

*) F. Ex. *Bufo marinus*, *Eumeces agilis*, *Anolis principalis*, *Iguana*-Arterne, forskjellige Gekkoner, Krokodiler, Slanger og Skildpadder. See foranstaaende Fortegnelser og Bemærkningerne i det Fölgende.

**) I Anledning af dette Udtryk: »Ö eller Ögruppe,« som oftere forekommer i det Fölgende, bemærkes, at skjönt Arter ikke sjelden er indskrænkede selv til en enkelt lille Ö, vil det dog hyppigen være Tilfældet, at en Gruppe af smaa, tæt ved hinanden liggende Öer i det Hele ville have Arter tilfælleds, saaledes som det f. Ex. synes at være Tilfældet med Jomfru-Öerne (hvorom mere i det Fölgende); og en saadan Ögruppe bliver altsaa i zoogeographisk Henseende at betragte som en Eenhed ligesom enhver af de større, ved betydeligere geographiske Afstande adskilte Öer.

***) Der er dog enkelte Tilfælde, hvor een og samme Art angives for flere af de store Antiller under saadanne Omstændigheder, at enhver Tvivl derom synes at maatte forstumme; som f. Ex. naar *Trachycephalus marmoratus* angives i Günthers Catalog baade for Cuba, Haiti og Jamaica, *Tr. dominicensis* baade for Jamaica og Haiti, *Ameiva Pleci* og *Anolis chlorocyanus* i Erpet. gén. baade for Haiti og Martinique, *Leiocephalus microlophus* for Cuba og Haiti, *Emys decussata* tillige for Guadeloupe o. s. v. Ogsaa med nogle Slanger er noget lignende Tilfældet, men disse Tilfælde, hvor man hverken tør betvivle

kritisk Belysning uden Tvivl vil fjerne adskillige af de Tilfælde, hvor en Art angives at leve baade i Vestindien og paa Fastlandet. Man har — for at udtrykke det med faa Ord — hidtil ikke havt tilstrækkelig Respekt for det vestindiske Öriges og dets enkelte

Angivelsens Rigtighed eller formode en Indførsel eller Indvandring, ere dog meget faa. De ophæve ikke den almindelige Regel, at de 4 store Antiller have kun faa Former tilfælles og danne hver sin herpetologiske Provinds; om Portoricos Fauna er forskjellig fra Jomfru-Öernes er endnu ikke oplyst. Smaaöer, der ligge i Gruppe sammen, have derimod vistnok i det Hele samme Fauna, f. Ex. de danske Antiller og de övrige Jomfru-Öer. Hvormange Provindser de karabiske Öer danne, lader sig imidlertid endnu ikke sige.

Da der upaatvivlelig er en høi Grad af Overensstemmelse mellem de forskjellige Klasser af Landdyrs geographiske Udbredning, ville vi til Sammenligning og nærmere Oplysning af dette Spørgsmaal meddele et kort Uddrag af en lille Afhandling af Thomas Bland om de vestindiske Landsnegles geographiske Udbredning (on the geographical distribution of the genera and species of land-shells of the West-India islands with a catalogue of the species of each island, i *Annals of the lyceum of natural history of New-York*, Vol. VII. 1861). Hele Vestindiens samlede Areal er mindre end Englands med Wales og Skotland; alligevel findes der næsten $\frac{1}{6}$ af alle bekjendte Arter af Landsnegle (6,000) og næsten ligesaa mange som der kjendes fra hele Amerikas Fastland fra Grönland til Cap Horn; men dette er endda ikke saa forbausende, naar man erindrer, at omtrent Halvdelen af alle bekjendte Arter have hjemme paa Öer. Tænkte man sig derfor alle de vestindiske Öer flydende sammen til et Fastland, vilde der opstaae en zoologisk Provinds med 5—10 Gange saa mange Arter som nogen anden paa hele Jorden. Vistnok er den vestindiske Landdyr-Fauna nærmest beslægtet med den tilgrændsende Deel af det amerikanske Fastlands, men dog ikke anderledes, end at der er adskillige Slægter der, som ikke findes paa Fastlandet. Der er ingen Grund til at antage, at Antillerne ere blevne sondrede fra hinanden ved Sænkning af mellemliggende Landstrækninger i den nærværende Jordperiode; Öerne hæve sig op af et meget dybt Hav, og de Jordbevægelser, der have efterladt sig Spor, tyde tvertimod paa en stødviis Hævning, rimeligviis samtidig med Fastlandets. — Af ægte lungede Landsnegle uden Laag findes der paa Cuba samt Pinos 251; paa Jamaica 225, paa Haiti 100, Portorico og Vieques 80, Jomfru-Öerne og Karaiberne samt Öerne under Vinden tilsammen 183 Arter. Af de 18 Slægter, hvortil de høre, er der kun 2 (med ialt 8 Arter), som ikke findes paa Amerikas Fastland, og den ene af disse (*Proserpina*) er udelukkende vestindisk og tæller 6 Arter, hvoraf de 4 findes paa Jamaica, de 2 paa Cuba. Medens *Helix* tæller 89 Arter paa Cuba, 92 paa Jamaica,

Öers zoologiske Selvstændighed, og unöiaglige Artsbestemmelser og Lokalitetsangivelser have som Fölge deraf tilslöret de virkelige Udbredningsforhold, som man nu snarere kan skimte gennem den dem omgivende Taage af tvivlsomme Angivelser, end overskue med fuldstændig Klarhed.

36 paa Haiti og 32 paa Portorico samt Vieques, men kun 56 paa Öerne S. og Ö. herfor, har i Modsætning dertil *Bulimus*, den mere sydlige Typus, (som træder op med 479 Arter i Syd- og Centralamerika), her 68 Arter, kun 24 paa Portorico og Vieques, 11 paa Haiti, 18 paa Jamaica og kun 24 paa Cuba og Pinos (27 i Mexiko, 17 i det östlige Nordamerika N. for Rio Grande 9 i det vestlige Nordamerika N. for Mazatlan.) Saaledes slutte de 3 store Antiller med Bahama-Öerne sig nærmest til Nordamerika, de smaa Antillers N. S. Række nærmest til Sydamerika, og Portorico (samt Vieques) danner det forbindende Mellemlid og har noget af begge Tendenser.. Af laagbærende Landsnegle findes der 179 paa Cuba og Pinos, 160 paa Jamaica, kun 41 paa Haiti, 30 paa Portorico og Vieques, 50 paa Öerne Syd og Öst derfor. Der er altsaa i denne Gruppe en meget rask Aftagen, naar man fölger Retningen fra Vest til Öst og derfra til Syd. Af de 21 herhen hørende Slægter ere de 11 fælles med Fastlandet, (4 med Nord-, 5 med Nord- og Syd-, 2 alene med Sydamerika), men de 9 derimod eiendommelige for Vestindien, og de fleste af disse findes kun paa de store Antiller Vest for Portorico, saaledes *Geomelania* med 25 Arter alene paa Jamaica, *Lucidella*, *Jamaicaia* og *Licina* hver med 2 Arter ligeledes paa Jamaica, hvor ogsaa adskillige af de andre Slægter have deres Maximum. Af samtlige vestindiske Arter opregner Bland kun 108, som enten forekomme paa mere end een Ö (i dette Ords strænge Betydning), eller paa en eller flere af Antillerne og paa Fastlandet; 21 af disse findes i Nordamerikas sydlige Deel, 19 i Sydamerika Nord for Ækvator, kun 2 findes baade i Nord- og Sydamerika og i Vestindien, de övrige 66 ere altsaa vel fælleds for 2 eller flere Öer, men gaae ikke over paa Fastlandet. Af hine nordamerikanske Arter forekomme kun 7 paa de smaa Antiller Öst og Syd for Vieques, 6 paa Portorico og Vieques, 18 paa Öerne Vest derfor (4 paa Haiti, 6 i Jamaica, 15 paa Cuba samt Bahama og Pinos, 2 paa Bermuda); omvendt er der af de sydamerikanske ingen paa Bermuda, Bahama, Cuba og Pinos, 1 paa Jamaica, 2 paa Haiti, 3 paa Portorico og Vieques; derimod 18 paa Öerne Syd og Öst derfor. Af Portoricos og Vieques's vestindiske Arter findes 10 paa de vestligere, 21 paa de sydligere og östligere Öer. Af de laagbærende er der kun 1 Art, som ogsaa findes paa Fastlandet, og kun 9 som findes paa mere end een Ö, nemlig St. Thomas og St. Jan, eller Portorico og een eller flere af Jomfru-Öerne. Man kan saaledes dele den vestindiske Fauna i 2 Hovedgrupper: Öerne Öst og Vest for Portorico, saaledes at denne Ö danner det for-

Vil man undersøge, om de Familier af Padde- og Krybdyrklassen, som Vestindien har tilfælles med Amerikas Fastland, ere repræsenterede der i et lignende Forhold, eller om nogle af dem maaskee der spille en forholdsviis mindre, andre en større Rolle end paa Fastlandet, vil man komme til de i følgende Tavle*) sammenstillede Resultater, der dog selvfølgelig kun kunne være tilnærmelsesviis nøiagtige:

Der kjendes	i hele Amerika:	i Vestindien:	Forholdet er altsaa:
af ægte Padder . . .	c. 250,	c. 19,	0,08.
Halepadder . . .	c. 50,	0,	0,00.
Ormpadder . . .	c. 10,	0,	0,00.
Giftslanger . . .	c. 70,	3,	0,01.
Snogformer . . .	c. 380,	50,	0,13.

bindende Mellemed, men dog snarest hører til de første; men dernæst danne Cuba (med Pinos og Bahama-Øerne), Jamaica og Haiti hver sin zoologiske Provinds for sig; af de kubanske 430 Arter findes 17 paa Jamaica, 8 paa Haiti, 15 paa Portorico og 13 paa Øerne Syd og Øst derfor; af Jamaicas 385 (for en Deel henhørende til ciendommelige jamaicanske Slægter) findes 17 paa Cuba, 4 paa Haiti, 10 paa Portorico og 10 paa de øvrige Øer; af Haitis 141 8 paa Cuba, 4 paa Jamaica, 8 paa Portorico og 8 paa de øvrige Øer; dog er Haiti mere beslægtet med Cuba og Portorico, end Jamaica er med Cuba eller Haiti. Portorico danner en fjerde Gruppe med Jomfru-Øerne samt Anguilla og St. Barthelemy. De øvrige smaa Antiller ere nær beslægtede indbyrdes og med Sydamerika, og danne en femte Gruppe, udmærket ved talrige *Bulimi* og saa *Pulmonata operculata*. Mærkeligt er det, at de franske Antiller og det franske Guiana have flere Arter tilfælles, som mangle paa de mellemliggende Øer; ligeledes have de 2 spanske Øer, Cuba og Portorico, flere Arter tilfælles end hver af disse har med det mellemliggende Haiti, hvilket giver Bland Anledning til at opkaste det Spørgsmaal, om disse Faunaers partielle Fælledskab maaskee hidrører fra det stærke Samkvem mellem Øernes Beboere i en forholdsviis meget ny Tid, og han tilføier, at flere af de Arter, som ere fælleds for flere Øer eller for en eller flere af disse og Fastlandet, ere saadanne, hvis Størrelse og Levemaade gjøre det sandsynligt, at de kunde være blevne udbredte gjennem menneskelig Virksomhed.

*) I denne Tavle er Antallet af de vestindiske Arter reduceret ved at udskyde de meget tvivlsomme og dem, som alene kjendes fra Trinidad, saavel som dem, for hvilken ingen særlig vestindisk Lokalitet er angivet.

	i hele Amerika:	i Vestindien:	Forholdet er altsaa:
Kvælerslanger c.	20,	10,	0,50.
Ormslanger c.	13,	4,	0,31.
Ormøgler c.	20,	3,	0,15.
Ringøgler c.	40,	0,	0,00.
Snogøgler c.	46,	12,	0,26.
Flirbeen c.	60,	13,	0,22.
Leguaner c.	270,	51,	0,19.
Gekkoner c.	46,	15,	0,33.
Krokodiler c.	11,	2,	0,18.
Havskildpadder . .	5,	5,	1,00.
Flodskildpadder . .	6,	0,	0,00.
Sumpskildpadder . c.	70,	5,	0,07.
Landskildpadder .	6,	1,	0,17.
<hr/>			
ialt . . . c.	1370,	193,	0,14.

Det fremgaaer heraf, at de Grupper, som i Vestindien tælle det største Antal af Arter, nemlig Leguanerne og Snogene, ere de samme, som overhovedet i Amerika spille den største Rolle, men at der dog er andre Familier, som skjönt absolut mindre talrige end disse, dog forholdsviis ere rigere repræsenterede i Vestindien end Snogene og Leguanfamilien; Kvælerslangerne, Gekkonerne og Scincoideerne kunne afgive Exempler derpaa. Omvendt er der hele Familier, som mangle i Vestindien, saaledes savnes Halepadderne, Cæcilierne, Ringøglerne og Flodskildpadderne, med enkelte Undtagelser ogsaa Landskildpadderne og Giftslangerne. Derimod ere selv saa smaa og lidet betydende Familier som Ormslangerne og Ormøglerne repræsenterede i flere Arter.

Betragte vi nærmere de i foranstaaende Fortegnelse nedlagte Kjendsgjerninger, disse være nu meer eller mindre paalidelige og fuldstændige, vil man endnu komme til følgende mere almindelige Betragtninger over den vestindiske Krybdyrfaunas Charakter.

Af Paddernes Klasse savnes aldeles: 1) Ormpadderne (Cæcilierne), hvis Udbredning paa Amerikas Fastland gaaer fra Mexiko til Buenos-Ayres; 2) Öglepadderne (Salamanderne og

Fiskepadderne), uagtet disse endnu ere repræsenterede saavel i de sydligste forenede Stater, f. Ex. Florida og Texas, som i Mexiko og Centralamerika og maaskee endnu sydligere, dog uden Tvivl söndenfor Vendekredsen kun i betydelig Höide over Havet*). De ægte Padder ere derimod repræsenterede, men paafaldende svagt; dog maa bemærkes, at netop denne Gruppe ofte unddrager sig Opmærksomheden ved skjult Opholdssted og natlig Levemaade, og at den derfor hörer til dem, hvorom der er Haab, at fortsatte Undersögelser ville föröge Artsfortegnelsen endeel. Alle 3 Hovedgrupper — Fröer, Lövfröer og Tudser — ere iövrigt repræsenterede i Vestindien. Slægten *Rana*, der i Nordamerika træder op med en lang Række af Arter og mod Nord er udbredt til Puget Sound, Winnipeg- og Store Björne-Söen samt Canada, mod Syd til Mexiko (*R. Montezumæ*) og Guatimala (*R. halecina*, ifölge Salvin), ja ifölge Peters til Venezuela (*R. affinis***), og ifölge Tschudi til Peru (*R. juninensis*, i 13,000 Fods Höide over Havet), fattes aldeles i Vestindien; derimod findes Slægten *Cystignathus* der, som i Sydamerika optræder med et lignende Antal af Arter som *Rana* i Nordamerika og med en Udbredning fra Nicaragua (*C. melanotus* Hall.) til Chile og Buenos-Ayres, men i Vestindien kun med faa Arter, der ere indskrænkede til de östlige Antiller (de karaibiske Öer og Jomfru-Öerne). Af den sydamerikanske Slægt *Leiuperus*, som rigtignok mere sammenholdes ved negative end ved positive Charakterer, men hvortil der for Tiden hänføres 5 Arter fra Ny Granada, Bolivia, Peru, Chile og Buenos-Ayres, skal den fra Chile, Peru og Bolivia bekjendte

*) I Musæet i München findes en Salamander (*Bolitoglossa mexicana*), hjembragt af M. Wagner fra Ecuador. Tschudi (*Fauna peruviana*) vilde endogsaa have faaet ubestemte Efterretninger om et salamanderagtigt Dyr i Perus Höiland. Naar *B. bilineata* derimod angives at være hjemsendt fra Martinique af Plée (Erpet. génér. t. IX. p. 93, Fauna Japonica, Reptilia p. 119), da er dette saa usandsynligt, at vi have troet os berettigede til at see aldeles bort fra denne, iövrigt ogsaa kun spørgsmaalsviis fremsatte Angivelse.

**) »maaskee kun en lokal Varietet af *R. temporaria*.« (Monatsbericht d. Berl. Acad. d. Wissensch. 1859 pag. 403).

L. marmoratus ifølge Günther forekomme paa Haiti, hvilket rigtignok synes lidet troligt, da den ikke er bekjendt paa noget mellemliggende Sted; der er vel derfor Grund til at formode, at Haiti-Formen vil vise sig at være en fra *L. marmoratus* forskjellig Art. — Tudserne repræsenteres udelukkende af den cosmopolitiske *Bufo*-Slægt, paa flere Öer af den over hele det tropiske Amerika fra Mexiko og Texas (?) til Buenos-Ayres udbredte, rimeligviis collective Art *B. marinus**), paa Cuba derimod af den for denne Ö karakteristiske *B. peltocephalus*, paa Haiti af *B. gutturosus*, der ligerviis synes at være indskrænket til denne Ö alene; fra Barbados angives den i Sydamerika hjemmehørende *B. ornatus*. Rigeligere end Tudserne og Frøerne ere Lövfrøerne repræsenterede i Vestindien; der findes neppe nogen større eller middelstor Ö, uden at den beboes af en eller to Arter af denne Gruppe; alligevel savnes ganske den egenlige *Hyla*-Slægt, som har sit Centrum og Maximum i Sydamerika, hvorfra der kjendes c. 40 Arter, og som endnu i de forenede Staters Territorium i Nordamerika skal tælle over 10 Arter. Derimod kjender man fra de store Antiller 3 Arter af den nærstaaende Slægt *Trachycephalus*, som her netop har sit Centrum og Maximum; udenfor Vestindien kjendes kun en fjerde Art, som har hjemme i Brasilien. Af de 3 vestindiske Arter angives de 2 at leve paa mere end een af de store Antiller, hvilket det dog vilde være ønskeligt at see bekræftet igjen ved Undersøgelser paa Stedet selv og gjentagen Sammenligning af Individier fra de forskjellige Öer, hvorfra de angives. Slægten *Hylodes* kan ligeledes siges at have sit Centrum i Vestindien; derfra angives ikke mindre end 6 Arter, som rimeligviis beboe hver sin større Ö eller Gruppe af Smaaöer; mod Nord skal Slægten gaae til Carolina (*H. ocularis***)), eller endog til Over-

*) Paa Jamaica er denne Art indført. See Gosse l. c. p. 430.

**) Er ifølge Le Conte en ægte *Hyla*. Om *Hylodes maculatus* Ag. er os Intet bekjendt uden Navnet.

Söen (*H. maculatus*), mod Syd til Chile (*H. leptopus*) og Rio Janeiro (*H. parvus*); desuden er den bekjendt fra Yucatan, Ny Granada og Ecuador. *H. lineatus* angives af Günther baade fra Haiti og Ecuador, men med den Tilföielse, at nærmere Undersögelse her vistnok vil paavise en Artsforskjellighed, hvilket vel ogsaa har al Sandsynlighed for sig. Slægterne *Phyllobates* og *Hylaplesia* (*Dendrobates*) optræde hver med een Art, hiin paa Cuba, denne paa Haiti; begge disse afvigende Lövfröslægter ere amerikanske; de 3 andre *Phyllobates*-Arter have hjemme i Ny Granada; *Hylaplesia*-Arterne gaae fra Panama gjennem Guiana, Brasilien og Ny Granada til Chile. At *Hylaplesia picta* forekommer paa Haiti, er en af de Angivelser, som kun kunne vække Mistro, da den ikke er funden paa nogen af de mellem Fastlandet og Haiti liggende Öer; Sandsynligheden er derfor for, at der her enten foreligger en urigtig Bestemmelse eller en urigtig Lokalitetsangivelse. I det Hele er der af de 20 vestindiske Padder ikke mindre end 9, som tillige opføres for Sydamerikas Fastland; med Hensyn til de fleste af disse 9 Arter tvivle vi dog kun lidet om, at det beroer enten paa urigtige Localitetsangivelser eller paa en Forvexling af nærstaaende Arter; for enkelte andres Vedkommende har Sagen derimod vistnok sin Rigtighed, men Arten er da efter al Sandsynlighed bleven indført fra Fastlandet, saaledes som det f. Ex. med Bestemthed vides om *B. marinus* paa Jamaica. Med Nordamerika vides Antillerne ikke at have nogen Art tilfældes, ikke engang med Florida; med Mexiko kun 2, nemlig *Hyla Baudinii*, som i Vestindien dog kun findes paa Trinidad og i Sydamerika er udbredt lige til Brasilien, og *Bufo marinus*, forudsat at denne Art virkelig forekommer i Mexiko, og at den er oprindelig hjemme i Vestindien, hvilket maaskee er tvivlsomt.

I Sammenligning med Padderne ere Slangerne stærkt repræsenterede i Vestindien, og dette Örige maa i Forhold til sit Fladeindhold siges at være rigt paa disse Dyr. I sit almindelige Præg viser den derlevende Slangefauna en betydelig Overeensstemmelse med Mexicos, Centralamerikas og Sydamerikas Fau-

naer, og adskillige af de i Vestindien forekommende Arter tilhøre ogsaa disse Lande. Derimod har Vestindiens Slangefauna, mærkeligt nok, kun ringe eller ingen Lighed med den i de sydlige Forenede Stater eller overhoved med den nearctiske Fauna, skjøndt Afstanden mellem Florida paa den ene Side og Bahamaøerne og Cuba paa den anden Side jo dog ikke er synderlig stor. Det er, som den foran meddelte Fortegnelse udviser, kun meget faa (6) Arter, som Vestindien har tilfældes med de Forenede Stater, og disse faa ere paa een nær ikke indskrænkede til disse Lande alene, men udbrede sig fremdeles ogsaa over Mexico og Centralamerika og fortjene derfor, strengt taget, neppe at komme i Betragtning, naar Talen er om en Lighed særlig med den egentlige nearctiske Fauna; hvad endelig den enkelte Art angaaer, som fra de forenede Stater skal udbrede sig til Vestindien, men ikke tillige til andre Dele af det tropiske Amerika (*Cyclophis æstivus*), da er dennes vestindiske Forekomst neppe engang aldeles utvivlsom.

Trods den Lighed, som Vestindiens Slangefauna i sine større Træk frembyder med Mexicos og Sydamerikas, mangler det den imidlertid ikke paa en vis Selvstændighed i det Enkelte. Adskillige af de der optrædende Slægter, saasom *Arrhyton*, *Cryptodacus*, *Hypsirhynchus*, *Girarda*, *Hipistes*, *Alsophis*, *Jaltris*, *Colorhagia*, *Chilabothrus*, *Homalochilus*, *Notopholis* og *Dendrophilus*, synes saaledes at være indskrænkede til dette Örige; fremdeles ere ikke færre end 46 Arter, altsaa omtrent Halvdelen af det hele Antal, eiendommelige, kun der forekommende Former, og dette Forhold vil sandsynligviis med Tiden endog snarere forandre sig endnu mere til Fordeel for den vestindiske Faunas Selvstændighed end omvendt. Thi det er navnlig ved Hjælp af de neotropiske Arter, der siges at forekomme paa Trinidad og Martinique, men for hvilke man forresten ikke kjender nogen anden vestindisk Localitet, at Tallet paa de for Sydamerika og Vestindien fælleds Slangearter bringes op til en saadan Høide, at det omtrent kan maale sig med Antallet af de eiendommelige Arter; men med

Hensyn til Trinidad er det allerede fremhævet, at denne Ö i faunistisk Henseende neppe bör regnes med til Vestindien, og hvad dernæst Martinique angaaer, da er det derfra opførte Antal af Slinger saa stort (19) saavel i Forhold til Öens Störrelse, som i Sammenligning med det Antal Arter, der kjendes fra hver enkelt af de andre Öer (de saamange Gange større store Antiller ikke undtagne), at man nödvendigviis maa betragte det med nogen Mistro. Lades de kun paa disse 2 Öer forekommende Slinger ganske ude af Betragtning, stiller Forholdet mellem de eiendommelige Arter og det hele Antal sig som 46 til 72, og et nogenlunde lignende Forhold faaer man ud, naar man holder sig til de Store Antiller alene; thi af de paa disse forekommende 37 Slinger ere de 27 eiendommelige for Vestindien.

Særlig karakteristisk for den vestindiske Slangefauna er den Formrigdom, hvormed Boagruppen optræder. Der findes nemlig ikke færre end 8 Slægter af denne Gruppe i Vestindien, og deriblandt 4, som kun forekomme der, medens der fra det saamange Gange større Sydamerika ikke kjendes flere end 6 Slægter (hvoriblandt blot 2 eiendommelige), og paa hele Amerika tilsammen ikkun 10 Slægter ialt*). Vender man sig fra Slægterne til Arterne, bliver Resultatet af Sammenligningen ligeledes til Vestindiens Fordeel; thi af de 18 Arter, der hidtil ere fundne i Amerika af denne Gruppe, besidde Mexico og Centralamerika höist 3 og det egentlige Sydamerika 10, hvorimod hele 15 ifölge de foreliggende Angivelser skulle have hjemme i det vestindiske

*) Ifølge en venskabelig Meddelelse fra Professor Jan til den ene af Forfatterne i et Brev af 23de Dec. 1861 skal den af J. E. Gray opstillede Slægt *Chrysenis* ikke kunne bibeholdes, da Typen for den ikke er andet end en Unge af en *Xiphosoma caninum*; den er derfor ikke regnet med her. Heller ikke den afvigende, for ikke længe siden i Guatemala opdagede *Loxocemus bicolor* er talt med, da Cope rimeligviis har Ret i, at denne Slange maa danne en særegen fjerde Gruppe indenfor Familien *Boidea* (Pythoniens DB.), ligeberettiget med hver af de tre ældre, Pythonerne, Boerne og Eryxerne.

Örige. Nu er det vel saa, at der blandt disse 15 er nogle (*Boa constrictor*, *B. imperator*, *Xiphosoma hortulanum*, *Epicrates cenchria* og *Eunectes murinus*), hvis Adkomst til at gjælde for vestindiske af flere Grunde kan være tvivlsom, og som derfor maaskee bedst lades ude af Beregningen; men selv om vi derfor reducere de vestindiske Kvælerslanger til 10, er der jo dog ikke nogen anden Deel af Amerika, som, hvad denne Slangegruppe angaaer, overtræffer Vestindien i Arternes Mængde, og ingen, som naaer det i Slægternes Antal. Selv om man kun regner 10 vestindiske Kvælerslanger og derimod tæller Antallet af alle de övrige giftløse Slanger i dette Örige saa høit som muligt ved for deres Vedkommende at tælle med selv saadanne Arter, hvis vestindiske Herkomst kan være tildeels endog meget tvivlsom, vil man dog finde, at de förstnævnte forholde sig til de sidste omtrent som 1 til 8, hvorimod Kvælerslangerne i Sydamerika kun uddjøre en Syttende-deel og i Mexico og Centralamerika endog kun henved en Syvogfyrgetyvendedeel af alle de der forekommende giftløse Slanger, og det er saaledes neppe formeget at sige, at Boagruppen har sit Hovedhjem netop paa det vestindiske Archipelag.

Ikke mindre betegnende for Vestindiens Fauna er dens Rigdom paa saadanne Slanger, som danne en Overgang mellem de ret typiske Slægter af Familierne *Coronellidæ* og *Dryadidæ*, 2 Afdelinger, hvis indbyrdes Forhold og rette Begrænsning endnu neppe kan siges at være bragt paa det Rene. Som saadanne Slægter kunne nævnes *Jaltris*, *Colorhogia*, *Alsophis*, *Dromicus*, *Liophis* og maaskee *Lygophis*, dersom det virkelig bekræfter sig, at *Lygophis lineatus* (Lin.) udbreder sig til Vestindien, og navnlig til Haiti, saaledes som Günther angiver*); og iblandt disse spille da atter *Dromicus* og *Alsophis* en fremragende Rolle paa Grund af det betydelige Antal Arter de tælle, idet disse udgjøre mellem Trediedeel og en Fjerdedeel af den hele Fauna, naar vi indskrænke denne saaledes, som det Side 182 er antydet, og selv

*) Catal. Colubr. Snakes p. 134.

om vi regne alle de tvivlsomme Arter med, udgjøre *Dromicus*- og *Alsophis*-Arterne dog endnu stedse henved en Femtedeel af det hele Antal.

Endelig maae vi endnu fremhæve en rigtignok negativ, men i høi Grad paafaldende Eiendommelighed ved Vestindiens Slange-fauna, nemlig dens Fattigdom paa Giftslanger. I den foran meddeelte Liste ere ialt 9 saadanne anførte; men af disse bør rimeligviis for det første *Crotalus horridus* atter udgaae. Vi have kun optaget den, fordi J. E. Gray i Cataloget over Slangerne i det Britiske Musæum blandt de der opbevarede Exemplarer af denne Klapperslange ogsaa anfører et med den vage og kun spørgsmaalsviis givne Lokalitet: „West-Indies“*); men der foreligger, saavidt os bekjendt, ingen anden Angivelse om Forekomsten af Klapperslanger paa nogen vestindisk Ö, Trinidad end ikke undtagen, og skjönt vi ikke have anseet os for berettigede til ganske at forbigaae Grays Angivelse, frygte vi dog rigtignok meget for, at der ligger en Feiltagelse til Grund for den. Med Hensyn til *Bothrops bilineatus var. unicolor* Jan, der skal have hjemme paa St. Thomas**), da kunne vi med Bestemthed forsikre, at denne Lokalitet ialfald er urigtig, selv om Slangen ogsaa skulde være vestindisk; der findes nemlig paa de dansk vestindiske Öer sikkerlig ikke nogensomhelst giftig Slange, og det er gaaet Professor Jan med denne *Bothrops* ligesom med *Elaps Rüisei*, der ogsaa feilagtigen af ham er sagt at have hjemme paa St. Thomas. Uheldigviis siger Prof. Jan ikke, fra hvem han har modtaget sin *Bothrops bilineatus var. unicolor*; vi kunne saaledes kun fremsætte det som en Formodning, at den kunde være ham skjænket af Hr. Riise, hvem han ogsaa skylder sin *Elaps Rüisei*; under denne Forudsætning turde den ligesom denne sidste være tilsendt Hr. Riise fra Trinidad uden at det dog dermed er givet, at den

*) Catal. of the Spec. of Snak. in the Coll. of the Br. Mus., p. 20.

**) Prodrôme d'une Iconographie descriptive des ophidiens p. 29 (Extr. d. Rev. & Mag. de Zool. 1859).

virkelig har hjemme paa denne Ö og ikke maaskee snarere er bragt dertil fra Terra firma, og i ethvert Tilfælde er der neppe tilstrækkelig Grund til allerede nu at give den Borgerret som vestindisk. Vi tilstaae, at vi fremdeles betvivle Forekomsten af *Elaps fulvius* paa Martinique; det forekommer os mindre sandsynligt, at denne nordamerikanske Art skulde, uden at forekomme paa den mellemliggende Deel af det vestindiske Örige, pludselig atter optræde paa den nævnte saa langt Syd paa liggende Ö, og selv om der forekommer en *Elaps* paa Martinique, maa det dog snarere være en af de Arter eller Varieteter, der ogsaa forekomme paa den nærliggende St. Vincent eller paa Trinidad, end den ovennævnte *E. fulvius*. Der bliver saaledes kun tre Giftslanger tilbage, *Bothrops lanceolatus*, *Elaps corallinus* (i et Par Varieteter) og *Elaps lemniscatus*, hvis Forekomst paa det vestindiske Archipelag tør ansees for vel constateret, og af disse forekommer ingen nordligere end paa Martinique (*Bothrops lanceolatus*); de Nord for denne Ö liggende smaa Antiller, Jomfruøerne og de store Antiller samt Bahamaøerne huse, saavidt man veed, ikke en eneste Giftslange, en Fordeel, hvilken intet andet tropisk Land, maaskee med Undtagelse af Madagascar, kan rose sig af, og som er saa meget mere overraskende, som det Vestindien saavel mod Nord som mod Vest og Syd omgivende Fastland sikkerlig hörer til de paa Giftslanger rigeste Egne, idet disse Slanger i det egentlige Sydamerika udgjøre omtrent en Syvendedeel, i Mexiko og Centralamerika endog en Femtedeel og endelig i Nordamerika mellem en Sjettedeel og en Syvendedeel af alle de i hvert af disse forskjellige Lande forekommende Arter.

Antallet af Ögler er forbausende stort, hvad enten man vil sammenligne det med Paddernes eller man vil sammenligne Vestindien i denne Henseende med andre Dele af det tropiske Amerika f. Ex. med Brasilien. Det vil være bekjendt af vor tidligere Afhandling om Brasiliens Ögler og Padder, at saavel i Urskovsfaunaen som i Camposfaunaen ere Padderne Öglerne overlegne i Antal; i Vestindien lever der derimod næsten 5 Gange saamange Ögler som Padder og næsten 3

Gange saamange Ögler som i den hele brasilianske Urskovsstrækning fra Bahia til Rio. Vestindien er saaledes en af de paa Ögler rigeste zoologiske Provindser, som kjendes. Af de amerikanske Öglefamilier mangle Ringöglerne rimeligviis aldeles, uagtet de i Nord- og Mellem-Amerika spille en betydelig Rolle (*Gerrhonotus*, *Elgaria*) og i Syd-Amerika træde op med en halv Snees Slægter, og uagtet deres Udbredning strækker sig lige fra Puget Sound til Chile og Buenos-Ayres. Vi fæste nemlig kun ringe Lid til den aldeles ubestemte Angivelse af Gray at *Chalcides Cuvieri* skulde forekomme i „Vestindien“, og end mindre til, at den nordamerikanske *Ophisaurus ventralis* virkelig skulde forekomme paa Martinique, uagtet den ikke er kjendt fra nogen af de andre Antiller, som forbinde denne Ö med det nordamerikanske Fastland. Det samme gjælder om *Plestiodon laticeps*, som hörer til Snogöglerne. — Ormöglerne, som paa Fastlandet gaae fra Florida (*Lepidosternon floridanum*) til Montevideo og Buenos-Ayres, repræsenteres i Vestindien af 3 typiske Amphisbæner, som hver behoe sin Ö eller mindre Ögruppe. — Snogöglerne höre som bekjendt til de Familier, hvis Slægter ofte ere cosmopolitiske, saaledes, for at holde os til de i Nord-Amerika repræsenterede, *Eumeces*, *Euprepes*, *Plestiodon* og *Lygosoma*, der alle tælle Arter saavel i den nye som i den gamle Verden; af disse forekommer i Vestindien, naar vi udskyde *Plestiodon laticeps* som mere end tvivlsom, kun den förstnævnte Slægt med 3 eller 4 Arter, hvis indbyrdes Forhold og Udbredning endnu ikke ere ganske klare, men af hvilke dog de 3 ogsaa angives fra Brasilien, *E. agilis* fra næsten hele Sydamerika. *Eumeces æneus* er imidlertid en tvivlsom Art, og hvorledes det hænger sammen med *E. Sloanei* er heller ikke klart. *) Særdeles betegnende for Vestindien er derimod Slægten *Diploglossus*, af hvis 8 Arter de 7 ere fra Vestindien (Jamaica, Cuba, Martinique), kun den ottende fra Brasilien. Om *D. jamaicensis* virkelig forekommer i Ecuador, saaledes som det

*) Herom mere i det Følgende.

angives af Günther, synes ogsaa at kunne trænge til Stadfæstelse; for 2 Arter af denne Slægt kjender man egenlig ikke endnu Findestedet, da de kun angives at være fra „Vestindien“ uden nærmere Stedbestemmelse (*D. striatus* og *macrolepis*), men da Slægten aabenbart har sit Centrum i Vestindien, er der dog en vis Sandsynlighed for, at Angivelsen i og for sig er rigtig. Slægten *Gymnophthalmus* er indskrænket til nogle af de karaiske Öer, Venezuela og Brasilien, men om virkelig en af Fastlandets Arter findes i Vestindien, turde dog endnu være uvist, hvorom mere i det følgende. *Sauresia scincoides* er eiendommelig for Haiti. — Af de ægte Fiirbeen er Slægten *Ameiva* maaskee den eneste, der virkelig forekommer i Vestindien, hvorfra man nu kjender en halv Snees Arter, hvis Udbredning rimeligviis er bunden temmelig bestemt til visse Öer eller Ögrupper. Seer man bort fra de trinidadske Arter (*A. major* og *vulgaris*), er der kun 3 af disse Arter, som ogsaa angives fra Fastlandet, nemlig *A. undulata*, der angives fra Central-Amerika, Mexiko og Cuba, men ikke er optagen i Ramon de Sagras Værk over denne Öes Krybdyr, *A. Pleei*, som angives fra Mexico (hvad dog ligeledes turde trænge til Stadfæstelse), og *A. bifrontata*, som angives usikkert fra Ny Granada foruden fra S. Thomas, hvorfra den imidlertid er os ganske ubekjendt. For *Cnemidophorus murinus* og *Salvator Teguisin* mangler den nærmere Hjemmel, som Erfaringen viser at være nødvendig forat give dem Borgerret i den vestindiske Fauna; og naar *Cnemidophorus lemniscatus* og *sexlineatus* anföres fra Martinique, kan man vistnok ikke uden videre skyde disse Angivelser tilside som apokryphe, men de forekomme os dog meget tvivlsomme, selv om den sidstnævnte virkelig skulde findes paa Cuba; Lokaliteten „Martinique“ börer jo nemlig, som det alt oftere er søgt i det Foregaaende, til dem, der maae modtages med megen Mistillid. Der kjendes saaledes maaskee kun 10 Arter af denne Familie fra det egenlige Vestindien, alle af Slægten *Ameiva*, og af dem er der neppe nogen, som med Sikkerhed kan opføres for Fastlandet. — Over Halvdelen af samtlige vestin-

diske Ögler hörer derimod til Leguanfamilien, til hvilken ogsaa paa Fastlandet den större Halvdeel af de amerikanske Ögler hörer, og som bekjendt alle til *Iguanini pleurodones*.*) Derimod er det sædvanlige Forhold mellem Træleguaner og Jordleguaner forrykket, idet de förstnævnte ere 10 Gange saa hyppige i Vestindien som de sidstnævnte, der rimeligviis kun repræsenteres af Slægten *Leiocephalus (Holotropis)*, af hvilken 5 Arter kjendes fra Vestindien, 4 fra det nordvestlige Sydamerika (Ny Granada og Ecuador) og 1 fra Galapagos-Öerne; ingen af hine 5 Arter (som dog maa-skee maae reduceres til 3) forekommer paa Fastlandet. Af Træleguanerne spiller den store *Anolis*-Slægt den største Rolle i Vestindien; af dens henved 70 Arter forekomme omtrent 40, altsaa over Halvdelen, netop i Vestindien, og det er en sjelden Undtagelse, at en Art af denne Slægt forekommer paa mere end en Ö eller Gruppe af Smaaöer; den afgiver derfor meget gode Exempler paa insulær Udbredning**); fra Cuba angives ikke mindre en 14 *Anolis*-Arter! Enkelte af de vestindiske Arter angives fra Fastlandet, men der er god Grund til at tvivle om, at de virkelig leve der, naar man undtager *A. principalis*, der er fælleds for Cuba og de sydlige Fristater. *Cyclura*, *Iguana* og *Basiliscus* kunne ogsaa siges at have deres Centrum i Vestindien, da deres Udbredning saa temmelig concentreres om den mexikanske Havbugt; af *Cyclura*-Arter angives der mindst 4 fra Vestindien; to andre have hjemme i Mexico, en tredje skal være udbredt fra Californien (?) til Central-America, en fjerde være fra Carolina (?) Alle 3 *Iguana*-Arter angives fra flere eller færre af de vestindiske Öer, men tillige fra Fastlandet Syd

*) De eneste bekjendte Undtagelser fra den Regel, at alle Leguaner med sidestillede Tænder høre hjemme i Amerika, afgive *Brachylophus fasciatus* paa visse Sydhavsöer samt *Oplurus Sebae* og *Centrura quadrimaculata* paa Madagaskar. Ingen amerikansk Leguan er aerodont; thi »*Leiolepis Auduboni* Hall. fra Columbia tør vel antages at være henført til en urigtig Slægt.

**) See nærmere i det Følgende om *Anolis*-Slægten i Almindelighed.

og Vest derfor, saaledes som det p. 171 er anført; den Art af *Basiliscus*, som angives fra to Steder i Vestindien, lever tillige i Mexiko og Guiana; Slægtens andre Arter have hjemme i Mexiko, Central-Amerika, Ny Granada og Ecuador. — Slægterne *Atoponotus* og *Metopoceros* ere derimod ikke alene indskrænkede til Vestindien, men endog til Haiti, hvor de dog kun optræde hver med en Art. Seer man bort fra Trinidad, bortfalder *Hypsibatus agamoides*, og *Polychrus marmoratus*, en anden sydamerikansk Leguanform, angives aldeles ubestemt som vestindisk og bør derfor vistnok ogsaa stryges; med *Tropidolepis undulatus* forholder det sig som med *Ophisaurus ventralis* eller *Plestiodon laticeps*, og Forekomsten af *Cyclura Harlani* i Carolina er vistnok yderlig tvivlsom. Af samtlige vestindiske Leguanformer er der altsaa kun 5, som kunne siges med Sikkerhed at være fælleds for dette Örige og Fastlandet, nemlig 1 med de sydlige Fristater, de andre med Mexiko og Sydamerika. Disse 5 Arter ere: *Iguana delicatissima*, *tuberculata* og *rhinolopha*, *Basiliscus americanus* og *Anolis principalis*. — Gekkofamilien har ligesom Scincoideerne en vis kosmopolitisk Charakteer, ligesom de enkelte Arter ofte have en meget stor Udbredning, maaskee fordi de igjennem Samfærdslen overflyttes fra en Ö til en anden. To af de almindeligste Gekkoner i Vestindien ere *Platydactylus rapicauda* og *Hemidactylus mabouia*, af hvilke den første ogsaa forekommer i Venezuela og Guiana, den anden tillige i Brasilien og Ny Granada. *Gymnodactylus*-Slægten er vel ogsaa repræsenteret udenfor Amerika, men har dog der sine fleste Arter, fordeelte over samtlige Amerikas Provindser fra Californien til Patagonien; i Vestindien findes 4 Arter, af hvilke den ene (*G. albigularis*) ogsaa forekommer i Venezuela og Ny Granada. De 11 eller 12 bekjendte Arter af *Sphærodactylus**) forekomme derimod udelukkende i Vestindien og de dette

*) Nemlig foruden de p. 174 opførte endnu følgende 3: *S. notatus* Bd. (Florida), *S. lincolatus* M. B. (Veragoa) og *S. nigropunctatus* Gr. (»Syd-America.») Men de fleste af disse Arter ere endnu kun meget

Örige umiddelbart omgivende Fastlandsprovincer (Florida, Mexico, Centralamerika og Venezuela); i Vestindien leve 8 Arter, af hvilke een eller to ogsaa angives fra Fastlandet Vest og Syd derfor; for de andres Udbredning raader idetmindste tildeels det insulære Fordelingsprincip. Selv i Gekkofamilien er altsaa det overveiende Antal af Arter eiendommeligt for dette Örige og ingen Art fælleds med Nordamerika. Af Krokodiler angives baade ægte Krokodiler og Alligatorer, disse sidste kun fra de franske karaimiske Öer; det er alle Arter, som have deres egenlige Hjem paa Fastlandet, ja man har endog antaget, at de först i en nyere Tid skulde have bosat sig f. Ex. paa Cuba. De nævnte *Alligator*-Arter Forekomst paa Martinique og Guadeloupe turde iøvrigt trænge til at stadfæstes paany i Betragtning af den Forvirring, hvori vore Kundskaber om Martiniques Herpetologie for Tiden belinde sig.

Naar man seer bort fra Havskildpadderne, der, som bekjendt, have et Yndlingsopholdssted og talrige Ynglepladse i Havet omkring Antillerne, og som der optræde med ikke færre end fem Arter, maa Skildpadderne Orden forresten siges kun at være sparsomt repræsenteret paa det vestindiske Archipelag. Flodskildpadder (*Trionychidæ*) mangle ganske, og skjönt man rigtignok hos forskjellige Forfattere vil kunne finde 9 eller 10 Sump- og Land-Skildpadder (*Emydidæ* og *Testudinidæ*) opførte som vestindiske, er dette Antal dog sikkerligt for høit. Navnlig kan der ingen Tvivl være om, at ialfald *Kinixys Homeana* og *Belliana**), som begge ere angivne at forekomme paa Guadeloupe,

ufuldstændigt kjendte, og man kan ikke vide, om ikke nogle af dem falde sammen med andre, ligesom det ogsaa er muligt, at nogle af dem indbefatte flere Arter. (See det Følgende.)

*) I „Erpétologie Générale“ (t. II p. 167) siges fremdeles ogsaa *Kinixys erosa* (Schw.) at være fra Amerika, og Forfatterne bemærke udtrykkeligt, at de med Hensyn til denne Angivelse stötte sig til en Forsikkring af J. E. Gray. Heri maa der dog formodentlig finde en Misforstaaelse Sted; thi Gray selv har ikke i noget af de Værker, hvori han omtaler denne Skildpadder, anfört Amerika som dens Fædreland. I Synopsis Reptilium,

ikke kunne gjøre Fordring paa en Plads blandt Vestindiens Skildpadder, og disse have vi derfor udeladt af Fortegnelsen. Efter at det nu fra flere Sider er fuldstændigt oplyst, at alle *Kinixys*-Slægtens Arter have hjemme i Afrika og fortrinsviis tilhøre Vestkysten af dette Continent, kan den Omstændighed, at Pariser-Musæet for en 30 Aar siden har faaet 2 Exemplarer af *Kinixys Homeana* tilsendt levende fra den nævnte Öe, end ikke bevise noget for disse Individuers amerikanske Herkomst. Den livlige Skibsfart, som endnu nogle Decennier tilbage i Tiden fandt Sted mellem Vestindien og Kysten af Afrika, forklarer let, hvorledes vestafrikanske Dyr leilighedsviis kunne være komne til de europæiske Musæer over Vestindien, og der er neppe tilstrækkelig Grund til den af J. E. Gray fremsatte Hypothese, at disse *Kinixys*-Arter skulde være blevne indførte og naturaliserede paa Guadeloupe ligesom ogsaa i Mexico og Demerara*): Hvis det virkelig var saa, vilde der sikkerligt forlængst have foreligget nøiere Oplysninger desangaaende, og disse saa mærkværdige Former vilde isaafald allerede i længere Tid og i større Antal fundet deres Vei til de europæiske Musæer, i hvilke de som bekendt indtil de allerseneste Aar have været yderst sjeldne.

Men de 2 *Kinixys*-Arter ere neppe de eneste Skildpadder, som med Urette have faaet Plads mellem de Vestindien tilhørende Arter; selv iblandt dem, som vi have optaget i den ovenfor meddeelte Liste, er der enkelte, som rimeligviis tidligere eller senere

der er 4 Aar ældre end andet Bind af „Erpétologie Générale,“ siges dens Fædreland at være ukendt, og i de tvende Cataloger over Skjoldkrybdyrene (Shield Reptiles) i det britiske Musæum fra 1844 og 1855 angives det rigtigt at være Vestafrika (Gambia).

*) Hvad angaaer den supponerede Indførelse af *Kinixys Homeana* i Demerara, da taler derimod fremdeles den Omstændighed, at Richard Schomburgk aldeles ikke omtaler den som forekommende der, skjøndt den dog vel neppe kunde være undgaet hans Opmærksomhed, dersom den virkelig havde været indført i dette Land, cfr. Reisen in Britisch Guiana, 3ter Theil, Versuch einer Fauna und Flora von Britisch Guiana p. 645.

atter ville blive udslettede af den. Navnlig gjælder dette med Hensyn til *Emys scabra* (L.) (*Testudo serrata* Daud.); thi efterat Agassiz's omfattende Undersøgelser have lært os, at denne Art i de Forenede Stater ikkun udbreder sig over begge Carolinaer og Georgia*), men ikke forekommer i de sydligste Stater langs den mexicanske Bugt, er det kun lidet rimeligt, at den atter skulde optræde meget længere sydpaa paa den lille Ö Dominique, hvorfra den anføres i Parisermusæets „Catalogue méthodique de la collection des Reptiles“**). Ogsaa Forekomsten af *Cistudo carolina* (L) paa Martinique forekommer os høist tvivlsom; thi, omendskjönt denne (som det synes) collective Art gaer heelt ned til Florida, Alabama og Missisipi, er det dog mindre sandsynligt, at den skulde findes paa den nysnævnte Ö uden tillige at forekomme paa Cuba eller de andre store Antiller, og der er den hidtil ikke funden. Selv den Berettigelse, hvormed *Podocnemis Dumeriliana* er optaget som forekommende paa Guadeloupe, maa man vistnok ønske yderligere begrundet, förend der endeligen gives den Plads i Vestindiens Fauna, og hvad *Testudo tabulata* angaaer, da har allerede en tidligere Forfatter gjort opmærksom paa, at denne Art neppe har et oprindeligt Hjem der, men er bleven indført fra Kysten af Sydamerika***).

Det er saaledes egentlig kun 4 af de hos de tidligere Forfattere anførte Arter, som man med fuld Tillid kan antage for virkelig at tilhøre Vestindien, nemlig *Emys jamao*, *decussata* og *vermiculata* samt *Malacoclemmys palustris*, og til disse have vi föiet en femte, *Emys concinna*, idet Hr. Riise har tilsendt Universitetsmusæet 2 smaa Unger af en Skildpadde, som vi mene at kunne henføre til denne Art, og som han har Grund til at antage at være bragte fra Portorico. — To af disse Arter, *Emys jamao* og *E. vermiculata*, synes at være eiendommelige for Vestin-

*) Agassiz, L. Contributions to the nat. hist. of the United States vol. I p. 434.

**) Première Livraison, p. 10.

***) Gosse a naturalists Sojourn in Jamaica. London 1851 p. 421 sequ.

dien, og alle fem høre til de egentlige Sumpskildpadder i indskrænket Forstand, Duméril og Bibrons „*Élodites cryptodères*.“ I Modsætning til hvad der gjælder for de øvrige Krybdyr-Ordener slutter Vestindien sig altsaa med Hensyn til Skildpadderne nærmere til Nordamerika end til Sydamerika; thi om det end kan være paafaldende nok, at Flod-Skildpadderne, som jo forekomme i alle de sydlige Forenede Stater, end ikke have udbredt sig til det nærliggende Cuba, kan den negative Lighed med Sydamerika som derved kan fremkomme, ikke veie op mod den Overeensstemmelse med den nordamerikanske Skildpaddefauna, der viser sig deri, at Vestindiens Sumpskildpadder ligesom Nordamerikas henhøre til de saakaldte „*Élodites cryptodères*“ og at „les *Élodites pleurodères*,“ som jo netop danne Hovedmassen af Sydamerikas Skildpadder, i Vestindien høist ere repræsenterede af en eneste Form (*Podocnemis Dumeriliana*), hvis det virkelig mod Forventning skulde bekræfte sig, at denne Art forekommer paa Guadeloupe.

Et Tilbageblik paa hvad her er fremsat vil vise, at just ikke mange Slægter ere indskrænkede til Vestindien alene, men at der er ikke faa, som kunne siges at have deres rette Hjem og Udbredningsmidtpunkt der eller tillige i Landene om den mexikanske Havbugt, saasom *Trachycephalus*, *Hylodes*, *Diploglossus*, *Sphariodactylus*, *Anolis*, *Leiocephalus*, *Cyclura*, *Iguana*, *Basiliscus*, *Dromicus*, *Alsophis*. Som sydamerikanske Typer maae betragtes Arterne af *Cystignathus*, *Leiuperus*, *Phyllobates*, *Hylaplesia*, *Ameiva* og *Gymnophthalmus*; som mere almindeligt amerikansk *Elaps*-Slægten; som cosmopolitiske Typer Arterne af *Typhlops*, *Amphisbæna*, *Eumeces*, *Platydactylus*, *Hemidactylus*, *Gymnodactylus*, *Crocodilus* og *Emys*. Spørger man endelig, med hvilken anden Fauna har Vestindiens meest Lighed, da ligger det vistnok nærmest at udhæve dens Overeensstemmelse i mange Punkter med de Dele af Amerikas Fastland, som omgive den mexikanske Havbugt, men dernæst fortjener ogsaa at fremhæves den Lighed, som der i enkelte Træk synes at være mellem den vestindiske Krybdyrfauna og den, som karakteriserer Sydamerikas Høiland (Ny-Granada, Ecuador,

Peru og Bolivia), og som navnlig synes at være udtalt i Slægterne *Leiuperus*, *Hylaplesia*, *Phyllobates*, *Hylodes*, *Diploglossus* og *Leiocephalus*. Men alligevel er Vestindiens Fauna vistnok en af de selvstændigste og skarpest udprægede, som der gives; det Antal af Arter, som den har fælleds med Fastlandet, og som ikke kunne antages at være indførte, er kun ringe i Sammenligning med den aborigine Fauna. Faunaens hele Præg er iøvrigt aldeles sydamerikansk (neotropisk); kun ganske enkelte af de ægte og sikre vestindiske Former minde om Nordamerika (*Emys*-Arterne, *Anolis principalis*), og de findes endda kun paa de vestlige Antiller.

Vi have med Forsæt behandlet den almindelige Side af Vestindiens Herpetologie saa udførligt, fordi vi mene at Studiet af en saadan Fauna kan føre til almindeligere Resultater af stor Betydning. Netop en Öfauna som den vestindiske fortjener en speciel kritisk Behandling med Hensyn til Arternes Udbredning til flere Öer og de hinanden repræsenterende Arters indbyrdes Forhold. Det er i saadanne Forhold, at den Darwinske Theorie om Arternes indbyrdes Sammenhæng og fælleds Udspring kan søge og søger et af sine Støttepunkter. Der er unægtelig en paafaldende Modsætning mellem de continentale Arters ofte saa vidtstrakte Udbredning og denne Vrimmel af insulære o: nærstaaende, men geographisk sondrede og indenfor snevre Grændser indskrænkede, hinanden repræsenterende Former. Det maa ganske vist indrømmes, at af dette Forhold giver Darwins Theorie en let og simpel Forklaring: Individernes insulære Isolation har givet Anledning til, at der dannede sig Afarter, som i Tidernes Løb have udviklet sig til Arter. Men vil man ogsaa see bort fra de Vanskeligheder, som en consequent Gjennemførelse af Theorien vilde frembyde — f. Ex. at man da vistnok maatte forudsætte, at Vestindien først havde udgjort en Enhed, et sammenhængende Landstrøg, som først senere ved Jordrevolutioner, Sænkninger osv. var splittet i en Kjæde af iso-

lerede Öer; — vil man end lade det staae uforklaret hen, hvorfor Cuba og Haiti ere de eneste, der f. Ex. kunne opvise nogen *Phyllobates* eller *Hylaplesia*, hvilke Slægters Urform maatte antages at have levet etsteds i Sydamerika; — vil man end gaae ud fra den vistnok begrundede Hypothese, at de faktiske Udbredningsforhold maaskee stemme endnu bedre med, hvad der maatte antages at være Conseqvensen af den Darwinske Theorie, end det efter de for Öieblikket foreliggende Angivelser synes at være Tilfældet; vil man end antage, at navnlig Slægternes Udbredning i Virkeligheden er videre, Arternes derimod snevrere end det nu synes, og at de forskjellige Öer og Ögrupper, som danne det vestindiske Örige, i Virkeligheden kun have ganske faae Arter tilfælleds, som maaskee endog tildeels i en forholdsviis seen Tid ere overførte fra Fastlandet eller fra den ene til den anden (hvad der f. Ex. kunde være Tilfældet med visse Gekkoner og Skildpadder, med *Bufo marinus*, *Eumeces agilis*, muligviis ogsaa med den almindelige Leguan osv.); saa maa det dog ialfald indrømmes, at Vestindiens Krybdyrfauna endnu ingenlunde er saa tilstrækkelig oplyst i alle sine Enkeltheder, at noget sikkert Resultat derpaa kan bygges. Kun faa af Antillerne (Cuba, Jamaica, de danske Öer, maaskee St. Vincent) ere blevne planmæssigt gjennemsögte i denne Retning; kun sjældent har en omhyggelig Sammenligning, støttet paa et rigeligt Materiale, af de tilsvarende Former fra de forskjellige Öer kunnet finde Sted, og mange ere vistnok de Feil i Angivelserne af Arternes Forekomst, der kun ved omhyggelig Eftersøgning i Naturen selv kunne rettes, men som nu forstyrre det almindelige Indtryk og forhindre Opfattelsen af de virkelige Forhold. Vi kunne imidlertid ikke troe andet, end at Vestindien er en af de Dele af Jorden, der lettest vil kunne underkastes en tilnærmelsesviis udtømmende Undersøgelse, og vi troe derfor, at fortsatte Bestræbelser i denne Retning ville have en stor direkte Betydning for Videnskaben foruden den i og for sig store Betydning som Artsstudiet altid har som Zoologiens Støtte og Grundvold.

Efter denne Digression vende vi tilbage til vort Hoved-Emne, de paa de dansk-vestindiske Öer levende Krybdyr; de ere efter vore Undersögelser følgende*).

A. Padder.

1. *Cystignathus albilabris* Günth.
2. *Hylodes antillensis* Rhdt. & Ltk.
3. *Hylodes Riisei* Rhdt. & Ltk.**).

B. Slanger.

4. *Dromicus exiguus* Cope.

*) West (Bidrag til Beskrivelse over St. Croix, Kbhvn. 1793, p. 317) omtaler kun 10 Arter, som, naar de for Øieblikket gjældende Navne indsættes, synes at være *Chelonia viridis*, *Ch. caretta*, *Ch. imbricata*, *Testudo tabulata*, *Anolis acutus*, *Iguana tuberculata*, *Eumeces agilis*, *Platydyctylus rapicauda* og en eller to *Ameiva*-Arter. I «Erpétol. générale» nævnes kun *Eumeces Sloanei*(?), *Hemidactylus mabouia*, *Anolis cristatellus*, *Typhlops Richardii* og *Alsophis antillensis* fra de danske Antiller. I den lille Samling af Krybdyr fra St. Croix, som A. og E. Newton bragte til British Museum, og som Günther undersøgte (on the reptiles from St. Croix, West Indies, collected by Messrs. A. and E. Newton, Annals of natural history. Septbr. 1859) var der kun 5 Arter, nemlig (ligeledes med Indsættelse af de her brugte Navne) *Alsophis sancti-cruicis*, *Platydyctylus rapicauda*, *Eumeces agilis*(?) (under Navn af *Mabouia aenea*), *Anolis acutus* og *Sphaeriodactylus macrolepis*; desuden omtales en ubekjendt Frø og *Iguana tuberculata*; endelig beskrives *Cystignathus albilabris* fra St. Thomas. Senere har Cope omtalt *Anolis cristatellus*, *stratulus* og *acutus*, *Ameiva Pleei* (=: *Riisei* nob.), *A. polops* (=: *A. Örstedii* nob?) og *A. bifrontata*(?) samt de 3 *Dromicus*- og *Alsophis*-Arter, som forekommende paa de danske Antiller. Af disse Former ere *Eumeces Sloanei*, som opføres i Erpét. génér., og Copes *Ameiva bifrontata* fra St. Thomas(?) os ubekjendte. *Anolis Richardii* opføres fra Tortola i Erpét. gén. og kunde derfor formodes ogsaa at forekomme paa de danske Antiller, men er os ligeledes ubekjendt. Om *Elaps Riisei* og *Bothrops bilineatus* var. *unicolor*, hvilke Jan urigtigen opfører som værende fra St. Thomas, er der talt i det Foregaaende. Ved nærværende Arbejde forøges altsaa Fortegnelsen over de dansk-vestindiske Krybdyr mindst med 5 sikre Arter,* for ikke at omtale dem, hvis Forekomst endnu trænger til Stadfæstelse.

**) Af *Bufo marinus* og *Phyllomedusa bicolor* findes der i vore Musæer Exemplarer, som ere opgivne at være fra de dansk-vestindiske Öer. Den sidstnævnte er Hr. Riise aldeles ubekjendt som vestindisk, og da den heller ikke nogetsteds i Litteraturen opføres som vestindisk, be-roer hiin Angivelse vistnok paa en Feiltagelse. *B. marinus* bringes derimod undertiden dertil med Tømmer fra Vieques og Haiti.

5. *Alsophis antillensis* (Schl.)
 6. *Alsophis sanctierucis* Cope.
 7. *Typhlops Richardii* D. B.
- C. Ögler.
8. *Amphisbæna antillensis* Rhdt. & Ltk.
 ? 9. *Gymnophthalmus nitidus* Rhdt. & Ltk.
 10. *Eumeces agilis* (Raddi).
 11. *Ameiva Riisei* Rhdt. & Ltk.
 12. *Ameiva Örstedii* Rhdt. & Ltk.
 13. *Iguana tuberculata* Laur.
 ? 14. *Anolis velifer* Cuv.
 ? 15. *Anolis marmoratus* D. B.
 16. *Anolis cristatellus* D. B.
 17. *Anolis acutus* Hall.
 18. *Anolis stratulus* Cope.
 19. *Anolis pulchellus* D. B.
 20. *Platydyctylus rapicauda* (Houtl).
 21. *Hemidactylus mabouia* Mor. de Jonn.
 22. *Sphæriodactylus macrolepis* Gthr.
 ? 23. *Sphæriodactylus microlepis* Rhdt. & Ltk.
- D. Krokodiler*).
- E. Skildpadder.
- ? 24. *Testudo tabulata* Wahlb. (indfört.)
 25. *Chelonia imbricata* (Lin.)
 26. *Chelonia viridis* (Schn.)
 ? 27. *Chelonia caretta* (Lin.)
 28. *Sphargis coriacea* Merr.

For de med et Spørgsmaalstegn betegnede Arters Vedkommende er det tvivlsomt, hvorvidt de virkelig forekomme paa de danske Antiller. See derom i det følgende ved de enkelte Arter.

*) Krokodiler forekommer ifølge Meddelelse fra Hr. Riise aldeles ikke ved de danske vestindiske Öer.

Med Hensyn til disse Arters Udbredning paa de danske Antiller, paa den Ögrube, hvortil disse höre (Jomfru-Öerne), paa de övrige vestindiske Öer og endelig udenfor Vestindien henviser vi ligeledes til de i det Följende meddeelte Oplysninger om de enkelte Arter, hvor Udbredningsforholdene, forsaavidt disse hidtil ere blevne os bekendte, ville findes fremstillede. Det vil deraf fremgaae, at de fleste af hine Arter forekomme ikke alene paa alle tre dansk-vestindiske Öer*), men ogsaa paa de andre saakaldte Jomfru-Öer (Tortola, Vieques eller Krabben-Eiland, Just van Dyck osv.), adskillige af dem tillige paa Portorico (*Anolis pulchellus*, *stratulus* og *crisatellus*, *Ameiva Rüsei* og *Alsophis antillensis*); enkelte have de tilfælles med Martinique (*Anolis pulchellus* og *crisatellus*, *Typhlops Richardii*, maaskee ogsaa *Anolis marmoratus*); en endnu videre Udbredning have de to store Gekkoformer, den almindelige Leguan, *Eumeces agilis* og selvfølgelig Havskildpadderne. Det er Gekko- og Leguanfamilien samt Havskildpadderne, som spille Hovedrollen paa de dansk-vestindiske Öer; Padderne repræsenteres kun af 3 Arter, *Dromicus*-Gruppen ligeledes af 3, Ormslanger og Ormögler kun af 1, Firbeen og Snögögler hver af 1 eller 2 Arter.

Af de af disse Arter, som vi have Grund til af ansee for nye (*Hylodes Rüsei* og *antillensis*, *Amphisbæna antillensis*, *Gymnophthalmus nitidus*, *Sphæriodactylus microlepis*, *Ameiva Rüsei* og *Örstedii*) give vi fuldstændige Beskrivelser og Diagnoser; om de andre meddele vi mere eller mindre kortfattede Bemærkninger, stundom udförlige Beskrivelser, alt efter som Omstændighederne syntes at kræve det. Tillige meddele vi Beskrivelser af eller Bemærkninger om adskillige andre nye eller hidtil kun ufuldstændigt kjendte Krybdyr og Padder fra Cuba, Jamaica, Haiti, Portorico, Martinique, Sombrero, Trinidad osv., nemlig om *Hylodes Ricordii*, *Hyla Baudinii*, *Liophis Andrew* (n. sp.), *Alsophis portoricensis* (n. sp.), *Sphæriodactylus fantasticus*, *elegans* og *punctatissimus*, *Gymno-*

*) *Anolis acutus*, *Alsophis sancticruis* og *Ameiva Örstedii* kjendes dog hidtil kun fra St. Croix, *Hylodes Rüsei* kun fra St. Thomas osv.

dactylus vittatus og *notatus* (n. sp.), *Ameiva Auberi*, *Pleei* og *corvina*, *Leiocephalus vittatus* og *microlophus*, *Anolis Trinitatis* (n. sp.), *alligator*, *Riisei* (n. sp.), *dominicensis* (n. sp.), *chlorocyanus* og *maculatus*, af hvilke Arter ogsaa de nye ere optagne paa deres Sted i foranstaaende Fortegnelse over Vestindiens Krybdyr og Padder. — Ligeledes meddele vi paa deres Sted de Oplysninger om de paa de dansk-vestindiske Öer levende Arters Levemaade, som vor höitærede Correspondent, Hr. Riise har kunnet samle, og som han godhedsfuldt har stillet til vor Raadighed.

A. Padder (Batrachia).

Cystignathus albilabris Günther*).

Efter Hr. Riises Meddelelser og Sendinger forekommer denne Art paa St. Thomas, St. Croix og Just van Dyck, men er endnu ikke indsendt fra St. Jan**).

Af de talrige Exemplarer, som foreligge af denne Art, har intet mere end lidt over $1\frac{1}{2}$ " fra Snudespidsen til Anus, og større blive de, efter Hr. Riises Forsikkring, ikke. Deres Physionomie er aldeles fröagtigt, som hos vore almindelige brune Fröer; Hovedet er mere kort og but end hos *C. ocellatus* og *C. typhonius*, men viser mere eller mindre tydeligt en lignende, undertiden endogsaa meget skarp Kant fra Snudespidsen indtil hen under Öiet og Trommehuden, som hos *C. typhonius*. Tandgrupperne forholde sig væsentligen som hos *C. ocellatus* saavel i Henseende til Form som til Stilling, selv om de, hver for sig, under-

*) Annals of natural history. Septbr. 1859. Det er vel denne Frö, som omtales af Dhrr. Newton sammesteds som forekommende paa St. Croix, men holdende sig saa skjult, at det aldrig lykkedes dem at faae den at see, skjönt den ofte nok lod sig höre.

**) I Günthers Catalogue of Batrachia opføres Exemplarer af *C. ocellatus* fra den karaiske Ö Dominique; netop derfra har Universitetsmuseet et udstoppet Exemplar af en stor *Cystignath*, som det skylder Hr. Riise. At det er *C. ocellatus* forekommer os imidlertid meget tvivlsomt, men lader sig ikke afgjøre med Sikkerhed af det tørre Skind.

tiden snarere danne en svag Krumning med Convexiteten fortil end en aaben, Vinkel; de ere adskilte i Midtlinien, men forresten stillede i en og samme lige eller kun svagt brudte Tværlinie tæt bagved Mellemlrummet mellem de indre Næsebor; til Siderne naae de ikke forbi Midten af disse Aabninger. Tungen er stor, oval, bagtil lidt udrandet eller indbuet. En ophöiet Hudfold kan forfølges langs med Grændsen mellem Kroppens Ryg og Sider fra Öiet til Bagbenenes Udspring, og paa Bugen begrændses et skjoldformigt Partie af en særegen Tverfold mellem Armene og en stærkere Fold af Form som en Parabol, hvis Endepunkter ligeledes ligge i Armhulerne. En ophöiet Linie kan ogsaa forfølges langsmed Tarsens indre Bagrand; ved Enden af den findes en aflang Fodrodsknude og ligeoverfor den en mindre, rundagtig; de lange og tynde Tæer, som ved deres Grund i det höieste besidde et Rudiment af en Bindehund, ere lidt opsvulmede i Enden; de have ikkun yderst svage Spor til en fri Hudrand og ere udstyrede med respective 1, 1, 2, 3 og 2 meget tydelige Ledknuder. Femte Taa naaer til fjerdes trediesidste Led, tredie midt ind paa samme Led. Meget fine Smaavorter ere ordnede i Række under Mellemfoden og spredte paa Undersiden af Fodroden og Ydersiden af Skinnebenet. Af Fingrene er hveranden kortere; den inderste er ikke lidt længere end anden og fjerde (som naae til tredie Fingers næstsidste Led), men et Led kortere end tredie. Foruden de to større Haandrodsknuder ved Siden af hinanden og nogle Smaaknuder under Mellemlhaanden findes en større Knude under hver af de to förste Fingre og en mindre under hver af de andre; ligesom Tærerne ere Fingrene lidt opsvulmede i Spidsen. Hist og her er der Spor til Vorter i Huden, især dog paa Siderne, hvor de vise en vis Tilhöielighed til at ordne sig i Længderækker.

Farven er mørkebrun eller lysebrun paa Ryggen — naar den er lysere med utydelig mørkere Tegning — og hvidagtig paa Bugen, skjöndt uden skarp Overgang, saaledes at en fin Marmorering af begge Farver indtager Kroppens Sider og mere eller

mindre af Bugsiden, navnlig paa Struben. En mørk Stribe løber fra Snudespidsen til Skulderen, kun afbrudt af Öiet og Tromme-
hinden, og en hvid, mørk indfattet, mere eller mindre kjendelig, men
dog især bagtil tydelig Stribe løber parallelt med den langs med
Overlæben fra Snudespidsen til Overarmens Udspring. Ryggens
to Kjertelvalke ere lyse med mørk Indfatning; Baglemmerne have
mørke Tverbaand paa lysebrun Grund; paa Laarenes Bagside lø-
ber Tegningen sammen til en uregelmæssig Marmorering. Armen
har en mørk Stribe — paa Underarmen tildeels indfattet af
hvidt — langs med sin Bagrand. — Den hvide Stribe paa Over-
læben er især meget tydelig hos Ungerne.

Udmaaling af et større Individ:

Hoved og Krop	42 ^{mm}
Bagbenene	56 —
Forbenene	22 —
Bagfoden	37 —

Hyla Baudinii D. B.

Der foreligger et Individ af denne Art fra Trinidad*), med-
deelt af Hr. Riise; vi have dermed kunnet sammenligne et
mexikansk Exemplar, som det Kongelige Musæum har erhvervet
fra Parzudaki i Paris. Til Beskrivelsen i „Erpétologie gé-
nérale“ skulle vi føie følgende Bemærkninger:

H. Baudinii hører til de Arter, hvis to smaa ovale Tand-
grupper ere stillede paa tvers i en og samme Tverlinie mellem de
indre Næsebor. Naar Tongen beskrives som kredsrunder og middel-
stor, passer dette mindre godt; den er nemlig meget bred, ikke
lidet bredere end den er lang og afrundet rudeformig med en
svag Bugt bagtil; ved hver Side af den, men tæt ved Kjæbeledet,
findes hos Hannen en lille Strubespalte. Hovedet er kort, Snuden

*) Ifølge Günthers Catalog besidder British Museum samme Art fra meget
forskjellige Steder ligefra Vera Cruz til Pernambuco.

spids, Rostralkanterne indbuede og Frenalregionerne hule. Næseborenes indbyrdes Afstand er kun lidet mindre end deres Afstand fra Öinene. Huden er hos det trinidadske Individ aldeles glat (hos det mexikanske er Ryghuden derimod svagt vortet), med Undtagelse af Laarenes Bagside og Bugen, hvis Granulation fortsætter sig, om end svagere, til Underlæbens Rand. En ophöiet Hudfold löber fra Öiet hen ovenover Trommehinden. Fingrene ere brede og flade paa Grund af, at den forresten korte Bindehud, som findes mellem de tre ydre Fingre, forlænger sig langs med Fingrenes Sider som en ganske smal Bræmme; saavel denne Bindehud som Haandfladen ere kornede underneden, og der findes de sædvanlige Ledknuder, hvorved dog maa særligt fremhæves, at den ydre Ledknude paa fjerde Finger her er dobbelt (to ved Siden af hinanden); under Tommelen har Hannen en stor, sort pigmenteret Opsvulning, som mangler hos Hunnen. Fodrodknuderne ere meget utydelige, især den ydre, der er næsten forsvunden. Svømmehinden naaer lige til Taaskiven paa femte Taa, og det samme er Tilfældet paa Ydersiden af anden og tredie; derimod naaer den paa Indersiden af disse to Tæer saavel som paa begge Sider af fjerde Taa kun til den yderste Ledknude; dog fortsætter den sig paa begge Sider af samtlige Tæer ligetil Taaskiven som en smal Hudbræmme, forsaavidt den ikke, som anført, allerede stöder umiddelbart op dertil. Paa femte Bagtaa er den ydre Ledknude dobbelt hos det ene Exemplar (det trinidadske), men ikke hos det andet.*)

*) Hos *Trachycephalus marmoratus*, som har megen Lighed med *Hyla Baudini*, er den omtalte Ledknude vel klövet paa fjerde Finger, men ikke doppelt, paa femte Taa derimod enkelt. — Af *Trachycephalus dominicensis* Tsch. synes de 2 Kjøn at være temmelig forskjellige i Størrelse, i det mindste var af 8 Individuer, som rimeligviis ere tagne paa samme Sted. og til samme Tid, de 4 Hanner alle betydelig mindre end de 4 Hunner, der opnaae en Længde af indtil 85mm, medens ingen af Hannerne var længere end c. 50mm. Hannerne erkjendes let ved Strubespalten, den mere udvidelige Strubehud samt ved Tommelknuden; ogsaa synes Undersiden, navnlig af Baglemmerne, at være mere plettet hos Hannerne.

Farven af det i Spiritus opbevarede Individ fra Trinidad er lys graaagtig med temmelig store noget mørkere Pletter saavel paa Ryggen som paa Lemmerne, hvor Pletterne dog antage Form af Tverbaand; det mexikanske Individ er mørkere (mindre afbleget?). I Henseende til Farvetegningen er der endeel Lighed med *Trachycephalus marmoratus*.

Udmaaling af det trinidadske Individ.

Hoved og Krop 42^{mm}.

Baglemmerne . 62^{mm}.

Bagfoden 28^{mm}

Hylodes antillensis Rhdt. & Ltk.

Hylodes ventre verrucoso, dentibus palatinis medio late sejunctis, singula serie cuneiformi, inter se angulum antice apertum for-mantibus, a labro late sejunctis; discis digitorum majusculis.

Af denne Art findes der i vore Musæer nogle Exemplarer, som opgives at være fra alle tre danske Antiller: St. Croix, St. Thomas og St. Jan; dog er herved at bemærke, at Hr. Riise, som gjennem en længere Aarrække af yderste Evne har bestræbt sig for at udbrede saa meget Lys som muligt over de danske Antillers Fauna, har meddeelt os, at han kun har faact den fra St. Thomas. Dens Forekomst paa de andre Öer kunde derfor trænge til Stadfæstelse, skjönt den jo i og for sig er rimelig nok. Maaskee findes den ogsaa paa de andre Jomfru-Öer; en af Hr. Riise indsendt *Hylodes*-Unge fra Vieques synes i det mindste at höre herhen. Meget almindelig er den iøvrigt ikke; „da det i Almindelighed er saa tört paa St. Thomas,“ skriver Hr. Riise, „findes den kun tilfældigt og sjældent; jeg har flere Gange sendt Folk ud at söge efter den uden at faae et eneste Exemplar.“

Vi have længe været i Tvivl om den foreliggende Form

virkelig er forskjellig fra *H. martinicensis*, og ganske er denne Tvivl ikke hævet, uagtet den Sammenligning med et af Pariser-Museet meddeelt Exemplar af *H. martinicensis*, som vi have kunnet anstille, har viist os, at dette i det mindste er ikke lidet mere langbenet og langfodet. Da vi ikke have kunnet sammenligne en større Suite af begge Former, er det for Öieblikket umuligt at afgjøre med fuldkommen Sikkerhed, om denne Forskel er constant, og om der til den muligviis knytter sig andre, men vi have dog troet at være mindst udsatte for at feile ved at opstille St. Thomas-Formen som ny. Hos det foreliggende Exemplar af *H. martinicensis* forholder Kroplængden sig til Baglemmernes Længde som 3 til $4\frac{1}{2}$, hos *H. antillensis* derimod som 3 til $3\frac{1}{2}$; böies Baglemmerne fremad langs Legemets Sider, rager Halvdelen af Tarsen udenfor Snudespidsen hos *H. martinicensis*, men kun selve Foden hos *H. antillensis*. Iövrigt have de megen Lighed med hinanden; Hovedet er temmelig bredt og fladt, navnlig gjælder dette om Panden, Snuden er but afrundet, Rostralkanterne skarpe og Frenalregionerne næsten lodrette. Trommehinden er tydelig og omgiven af en ophöiet Rand, Tungen langagtig, spateldannet, bredere bagtil og fri i sin bageste Halvdeel. Tandgrupperne danne ligesom hos *H. martinicensis* to fortil meget stærkt divergerende, i Midten vel adskilte, langagtige Grupper, foran hvis ydre tykkere Ender de indre Næsebor ere anbragte. Tæer og Fingre ere meget nedtrykte og deres Hefte-skiver af ret anseelig Størrelse; Bindehud mangler aldeles. Fjerde Finger er ubetydeligt længere end anden, tredie en Deel længere og første noget kortere end samme; Undersiden af Haanden er udstyret med adskillige Smaaknuder. Den indre Fodrodknude er meget lille, den ydre mangler. Mellemfodens Smaaknuder ere ordnede i Rækker, hvoraf Tærnes Ledknuder danne en umiddelbar Fortsættelse. Femte Taa er lidt længere end tredie. Huden er glat med Undtagelse af Granulationen paa Bugen og paa Laarenes Bagside; ogsaa Siderne ere imidlertid kornede, og selv paa Ryggen kan der findes enkelte Smaavorter.

Farven varierer en Deel; nogle ere lysere brunlige eller graalige, andre mørkere. Forsiden og Bagsiden af Laarene ere marmorerede af mørkebrunt og lyst, og denne Marmorering fortsætter sig ned paa Undersiden af Skinnebenene. Der findes altid en mørk Linie hen under Rostralkanten og ovenover Tromme-
hinden; ogsaa Undersiden af Tarsen og Foden ere mørke.

Til Sammenligning meddeles Udmaalinger af begge Arter.

	hos <i>H. martinicensis</i> ;	hos 2 Exemplarer af <i>H. antillensis</i>
Længde af Hoved og Krop	33 ^{mm} ;	30 — 31 ^{mm} .
— - Bagbenene . . .	49 ^{mm} ;	35 — 37 ^{mm} .
— - Bagfoden alene	23 ^{mm} ;	16 — 16 ^{mm} .

Hylodes Riisei Rhdt. & Ltk.

H. ventre glabro, dentibus palatinis medio fere contiguis, lineam fractam transversalem, labrum fere attingentem, formantibus, discis digitorum minutis.

Det er først for kort Tid siden, at vi ere komne til Kundskab om denne hidtil overseete Art, som iøvrigt er indsendt fra St. Thomas i et temmelig anseeligt Antal af Exemplarer af forskjellig Størrelse og Alder. Dens Taa- og Fingerspidser ere tydeligt udvidede i Lövfröform, om end ikke saa stærkt som hos en ægte *Hyla*, ja end ikke saameget som hos *Hylodes antillensis*, men dog ikke blot opsvulmede som hos *Cystignatherne*; derimod minder den om disse sidste derved, at Bugen ikke er vortet som hos *Hylodes antillensis* og *martinicensis*, men aldeles glat og begrændset af en parabolisk Hudfold ligesom hos *Cystignathus albilabris*. *Hylodes Riisei* er saaledes i flere Henseender en Mellemform mellem begge disse Typer, men adskiller sig i Henseende til Ganetandgruppernes Form og Stilling skarpt fra dem begge. Legemsformen har ikke noget særdeles udmærket. Strækkes Baglemmerne fortil, naae Fodrodsknuderne til Næseborene eller lidt forbi disse. Hovedet er bredt

og fladt, men Snuden er dog temmelig spids og springer noget frem foran Underkjæben. Trommehinden er tydelig, middelstor, tynd og begrændset af en ophöiet Ring. Huden er aldeles glat, naar undtages det kornede Parti bagpaa Laarene og undertiden nogle Smaagryn paa Kroppens Sider. Den inderste Finger er ubetydeligt kortere eller ialfald ikke længere end anden, som er lige lang med fjerde, men begge ere halvandet Led kortere end tredie. Haandens Udstyr med Knuder er som hos *Cystignathus albilabris*. Tredie Bagtaa er ganske lidt længere end femte og næsten tre Led kortere end fjerde; der findes to smaa Fodrodsknuder og de sædvanlige Ledknuder (1, 1, 2, 3, 2) foruden en Række af Smaaknuder under Mellemfodsbenene. Tungen er fri i sin bagre Halvdeel og bredere der end fortil, men uden Indsnit. Ganetandgrupperne indtage en meget betydelig Deel af Mundens Brede; hver af dem danner en Vinkel med Spidsen fortil, men som dog er saa aaben, at den nærmer sig til den lige Linie; de støde næsten sammen i Midtlinien og strække sig saa langt til Siderne henimod Overkjæberauden, at de naae et Stykke forbi de indre Næsebor i Retningen udad mod Læberne og næsten heelt hen til disse; tilsammen danne de paa det nærmeste Figuren: —∨—.

Farven af de i Spiritus opbevarede Individuer er i Reglen rødgraa, sjeldnere bruun, altid med en tæt og fiin, eensartet Marmorering af mørkere Farve paa Hoved, Ryg, Sider og Lemmer. Dog er Snuden oventil, Öiclaaget og en lys Stribe langs med Grændsen mellem Kroppens Ryg og Sider altid frie for mørke Pletter og af en mere rödlig Farve, ligesom ogsaa en mørk Stribe paa hver Side af Hovedet fra Snudespidsen til Skulderen synes at være constant.

Et af de større Exemplarer frembyder følgende Maal:

Længde af Hoved og Krop	38 ^{mm} .
— - Baglemmerne	54 ^{mm} .
— - Bagfoden	25 ^{mm} .

Vi skulle endnu tilføie, at vi have kunnet sammenligne denne Art med et enkelt, rimeligviis temmelig ungt Exemplar af *H. Ricordii* D. B., som Captain Andréa har bragt med sig fra Cuba. Saavidt vi kunne dömmе efter dette enkelte Exemplar, ere disse to Arter vel temmelig nær beslægtede og staae hinanden nærmere end nogen af dem gjør *H. martinicensis* og *H. antillensis*, men ere dog ganske sikkert vel adskillede fra hinanden. *H. Ricordii* har meget smaa Hefteskiver ligesom *H. Riisei*, men dens Ryg og Sider ere temmelig stærkt udstyrede med Vorter, og dens Bug er ingenlunde fri derfor, naar undtages dens midterste Deel, som er glat; Panden er mindre bred end hos *H. Riisei*, og Ganetandgrupperne forholde sig som hos *Cystignathus albilabris* og forlænge sig ikke til Siden ud over de indre Næsebor. Ogsaa Farvetegningen er forskjellig: vel findes ogsaa her den lyse Snude og de lyse Striber mellem Ryggen og Siderne, men hele den mellemliggende Deel af Ryghuden fra Öinene til Gattet er hos det foreliggende Exemplar eensartet mørkegraa uden den livlige Marmorering, som udmærker *Hylodes Riisei*.

B. Slanger (Ophidii).

Hydrops Martii Wglr.

Da denne Slange ikke vides tidligere at være funden paa nogen vestindisk Ö, skulle vi anföre, at vi have givet den Plads i den foranstaaende Liste, fordi vi gjennem Hr. Riise have modtaget et middelstort Exemplar fra Öen Trinidad. Grundfarven er i Spiritus maaskee lidt lysere end den sædvanlig er hos Individier fra Sydamerikas Fastland, og de mørke Pletter falde derfor saameget mere i Öinene, men den afviger forresten ikke i nogen Henseende fra disse, og der er derfor ingen Anledning til at dvæle længere ved den.

Liophis Andrae Rhdt. & Ltk.

*supra piceus, vitta dilutiore per series squamarum duas infimas decurren-
tente; subtus albescens, creberrime fusco adpersus, scutis singulis
fusco marginatis. Linea flava a scuto rostrali supra oculos in collum
producta; series squamarum 17.*

Dhrr. Skibscapitainer Hygom og Andréa have til forskjellig Tid fra Havanna hjembragt tvende Exemplarer af en lille dromicusagtig Slange til Universitetsmusæet. De ere tagne i Byens nærmeste Omegn, og man skulde derfor formode, at det maatte være en eller anden af de allerede tidligere fra Cuba bekjendte Former; det er imidlertid ikke lykkedes os at erkjende nogen af disse i vor Slange, og da vi heller ikke have formaaget at henføre den til nogen anden os bekjendt Art, maae vi antage den for hidtil ubeskreven.

Det er en diacranterin Slange af temmelig langstrakt, smækker Form, med en næsten flad eller dog kun svagt tilrundet Bug; Halen udgjør paa det nærmeste en Trediedeel af den hele Længde; Skjællene ere rhomboidale, glatte, eenprikkede og ordnede i 17 Rader; Analskinnen er deelt; Halen nedenunder beklædt med to Rader Skinner; Hovedet kjendeligt, men dog ikke meget, bredere end Halsen. Næseborene sidde i Sømmen mellem to Næseskjolde, og Töileskjolde findes. Disse Charakterer anvise den ubetinget Plads i *Liophis*-Slægten, saaledes som denne nu er begrændset efter den Revision, som Cope for nyligt har underkastet de forskjellige Former, der tidligere sædvanlig indordnedes i Slægterne *Dromicus* og *Liophis*, men som virkelig synes at danne en lille Gruppe af rigtignok nærstaaende, men dog ret vel adskilte Slægter.*) Af Gruppens øvrige Slægter kunne *Ophiomorphus* og *Dromicus* ikke komme i Betragtning paa Grund af deres plumpe Legemsform, korte Hale og uprikkede Skjæl; og vor Slanges een-

*) Synopsis of the species of *Holcosus* and *Ameiva* with diagnoses of new West Indian and South American Colubridæ i Proceed. Acad. Nat. Hist. Philad. Febr. 1862.

prikkede Skjæl udelukke den fremdeles paa den ene Side fra *Lygophis*, hos hvilken Skjællene ere uprikkede, og paa den anden Side fra *Alsophis*, der har toprikkede Skjæl. I nogen af de øvrige paa Cuba forekommende diacranterine Slægter, saasom *Urotheca*, *Colorhagia*, *Arrhyton* og *Cryptodacus*, vilde den, som de ovenanførte Særkjender udvise, ligesaa lidt kunne finde Plads, og det er neppe nødvendigt nærmere at fremhæve de Forhold, i hvilke den afviger fra disse.

I Overkjæbebenet findes 10 eller 11 Tænder foruden de to forlængede, paa Afstand fra de øvrige staaende bageste; i Underkjæben 14 til 15.

Til hvad der allerede er anført med Hensyn til Hovedets Skjoldbeklædning skulle vi endnu føie, at der kun findes eet forreste Öieskjold, som oventil böier sig om paa Oversiden af Hovedet uden dog at naae hen til det uparrede Pandeskjold, eller, som det ogsaa kaldes, Verticalskjoldet. Töileskjoldet er kun lille og har en nogenlunde quadratisk Form; begge Næseskjoldene ere omtrent^lligestore. Af de tvende bageste Öieskjolde er det överste det störste; bag dem findes först et Tinding-skjold, der udfylder Rummet mellem Nakkeskjoldene og det sjette og syvende Overlæbeskjold; derpaa fölge endnu to mindre Tinding-skjolde, det ene ovenover det andet; men den øvrige Deel af Tindingregionen dækkes med Skjæl, som neppe mere fortjene Navn af Tinding-skjolde. Overlæbeskjoldene ere 8 i Tallet, det tredie, fjerde og femte stöde op til Öiet, hvis Pupil som sædvanlig er rund. Af Underlæbeskjolde ere der 9; det første stöder bagved det midterste uparrede sammen med det tilsvarende paa den anden Side.

Farven er (i Spiritus) langs den störste Deel af Rygsiden, snart lidt lysere snart lidt mørkere tjærebrun eller sodbrun; paa de to nederste Skjælrækker bliver den imidlertid pludselig betydelig lysere, og der fremkommer derved langs hele Kroppen et smalt lysbrunt Baand mellem den mørkere Deel af Rygsiden og Bugen, som har en smudsig graa Farve, der bliver stedse mørkere bagtil, og som

fremkommer derved, at Bugskinnerne ere forsynede med en smal mørkegraa Bræmme langs deres fri Bagrand og desuden ere tæt stænkede paa en hvid Grund med fine mørkegraae Stænk, som bagtil næsten ganske fortrænge Grundfarven. Hovedet er nedeunder hvidt; den samme hvide Farve udbreder sig fremdeles over den større Deel af Snudeskjoldet samt over Overlæbeskjoldene; iøvrigt har Hovedet den samme brune Farve som Rygsiden, men fra Snudeskjoldet løber der paa hver Side en hos forskellige Individer forskjelligt udviklet gulhvid Streg hen til og over Öiet, og fortsætter sig dernæst hen langs Yderranden af Isseskjoldene og et lille Stykke ud paa Halsen, men er undertiden afbrudt hist og her og opløst i smaa Pletter eller Stænk.

Udmaaling:

Hele Længden 314^{mm}.

Halens Længde 158^{mm}.

Bugskinner 146, Haleskinnepar 85.

Denne Slange er den eneste *Liophis*, der hidtil er funden paa Cuba.

Dromicus exiguus Cope.

Hr. E. D. Cope har i den allerede citerede Afhandling gjort opmærksom paa, at Öerne St. Thomas og St. Jan foruden *Al-sophis antillensis* eie endnu en anden Slange, en lille *Dromicus*, af hvilken han har havt 5 Exemplarer til Undersøgelse, og som han beskriver under det ovenanførte Navn. Vi kunne ganske bekræfte denne nye Art, som ogsaa de herværende Samlinger besidde i 5 Exemplarer, af hvilke to ere fra St. Jan og i dette Aar indsendte af Hr. Riise; et tredie, ligeledes skjænket af den samme utrættelige Samler, er fra St. Thomas; de tvende sidste derimod vides kun overhovedet at være fra de dansk-vestindiske Öer uden at det lader sig nærmere oplyse, fra hvilken af dem de hidrøre.

Hvad vi kunne have at föie til Copes Beskrivelse er kun

lidet. Det største af hans Exemplarer havde kun en Længde af 17" 1'" (E. M.); Størrelsen af vore Exemplarer vexler mellem 5½ og 17¼" (D.M.) eller 143 og 458^{mm}; vort største Exemplar er saaledes blot ubetydeligt længere end Copes største, og da der jo dog nu foreligger ialt et ikke ganske ringe Antal Exemplarer af denne Art, er der vistnok Grund til at antage, at den virkelig ikke nær naaer den Størrelse, som de tvende *Alsophis*-Arter fra vore Öer have. At den, som Cope mener, tidligere kan være blevet forvexlet med smaa Exemplarer af *Alsophis antillensis* og derfor overseet, er muligt; men vist er det, at selv ved en temmelig flygtig Sammenligning burde en slig Forvexling ikke kunne finde Sted; thi ganske afseet fra, at man nu i de hos *Alsophis* forekommende Skjælprikker har et ligesaa letopfatteligt som sikkert Skjelnemærke mellem dem, saa er *Dromicus exiguus* betydelig plumpere bygget og i Forhold til Förligheden meget kortere end *Alsophis antillensis*, en Forskjel, der navnlig er iöinefaldende, naar man holder Exemplarer af begge Arter med omtrent ligestort Hoved ved Siden af hinanden. Fremdeles er Hovedet mindre tydeligt skilt fra Halsen end hos *Alsophis antillensis*, og Öiet lidt mindre end hos denne. Copes Beskrivelse af Hovedets Skjolde have vi i det Hele fundet rigtig; kun skulle vi bemærke, at selv om Sömmen mellem Occipitalskjoldene virkelig skulde være kortere end Frontalskjoldet (Verticalskjoldet), saaledes som han angiver, er Forskjellen i ethvert Tilfælde höist ubetydelig; fremdeles er Töileskjoldet ikke blot lidet, men sædvanligt endog meget lille, næsten rudimentært, og hos det største af vore Exemplarer er det endog paa venstre Side ganske forsvundet og fortrængt af det forreste Öieskjold, som her støder umiddelbart op til det bageste Næseskjold.

Kroppens uprirkede Skjæl have vi, ligesom Cope, stedse fundet ordnede i 19 Rækker; derimod have vi fundet et noget

*) *Proceed. of the Acad. of Nat. Sciences of Philad.* Febr. 1862, Synopsis of the Species of *Holcosus* and *Ameiva* with Diagnoses of new West Indian and South American Colubridæ.

større Antal af Bugskinner end han, idet vi hos 3 Exemplarer have talt respective 141, 145 og 146; Analskinnen er deelt.

Udmaaling af 2 Individier:

Totallængde 458^{mm} — 314^{mm}.

Halens Længde 147^{mm} — 130^{mm}.

Bugskinner 146 — 145.

Haleskinne-Par 84 — 85.

Da de ovennævnte 5 Exemplarer er Alt, hvad vore Musæer gjennem en længere Aarrække have faaet tilsendt af denne Art, medens der derimod er bleven indsendt omtrent 60 Exemplarer af de tvende Alsophiser, maa man formode, at den er mindre hyppig end disse. Om den virkelig er indskrænket alene til St. Thomas og St. Jan eller ogsaa forekommer paa den nærliggende Ö Vieques, eller vel endog paa St. Croix, kunne vi for Tiden ikke afgjøre.

Alsophis sancticrucis Cope og *A. antillensis* (Schl.).

Efterat Günther allerede i 1859 havde gjort opmærksom paa, at den paa St. Croix forekommende *Alsophis* (eller efter den da gjældende Nomenclatur: *Dromicus*) afviger fra den paa St. Thomas forekommende ved et ringere Antal Skjælradet (17) samt en noget forskjellig Farvetegning*), har Cope iaar i sin allerede forud citerede Afhandling i Eebruarheftet af Philadelphia Academiets Proceedings benyttet de af Günther fremhævede Forskjeligheder til derpaa at grunde Opstillingen af den paa St. Croix hjemmehørende Form som en fra den ægte *Alsophis antillensis* forskjellig, selvstændig Art, som han giver Navnet *Alsophis sancticrucis*.

*) On the Reptiles from St Croix, West Indies, collected by Messrs. A. and E. Newton in the Annals and Magazine of Nat. Hist. for September 1859, p. 209 sequ.

Vi have i begge de herværende Musæer kunnet undersøge et anseeligt Antal Exemplarer (henimod 60) af begge disse Former fra vore egne Öer foruden et Par Exemplarer fra Vieques, og vi troe saavel at kunne udtale os for den nye Arts Berettigelse, som ogsaa at kunne stadfæste den for begge Arter angivne geographiske Udbredning, idet vi, forsaavidt de foreliggende Exemplarer overhovedet vare forsynede med nærmere Angivelse af Öen, fra hvilken de hidrörte, ikke have fundet et eneste Exemplar med 19 Skjælraeder (*A. antillensis*), der var kommet fra St. Croix, og ikke et eneste med 17 Skjælraeder (*A. sancti-crucis*), der var indsendt fra St. Thomas eller St. Jan.

Det sikkerteste Kjendetegn for den nye Art er ganske vist det ringere Antal Skjælraeder; men der kan imidlertid ogsaa fra Farvetegningen hentes Særkjender for den; dog maae disse snarere søges i Tegningen end i den af Günther og Cope særlig fremhævede mørke Grundfarve; thi denne er paa ingen Maade altid saa sortebrun hos den med 17 Skjælraeder forsynede Form, som de tvende nysnævnte Herpetologer have fundet den hos de 6 Exemplarer, der ialt have staaet til begges Raadighed. Det er endog langt fra sjældent at træffe Exemplarer af *A. sancti-crucis*, der slet ikke ere mørkere end *A. antillensis*, og hvis brune Farve høist afviger fra dennes ved en lidt mere gulagtig Nuance i Farven; tildeels kan denne lyse Farve være en Følge af Alderen; thi den meget unge Slange er stedse lys; men den hidrörer paa ingen Maade i alle Tilfælde derfra, og man finder lystfarvede Individer, som næsten have naaet Artens sædvanlige Størrelse, og som ere betydeligt større end andre, der have en saa mørk Farve, som Slangen overhovedet faaer. Derimod er der noget karakteristisk og constant i de mere eller mindre uregelmæssige gule reticulate Tverbaand, som findes hos *A. sancti-crucis*, og som navnlig ere tydeligt udviklede paa Halsen og den forreste Deel af Kroppen, medens de længere bagtil opløses i smaa korte gule Streger, der dannes af Skjællenes Rande og frembringe en uregelmæssig noget netformig Tegning. Skjönt de ere mindre iöene-

faldende paa de lystfarvede Individder, have vi dog ikke fundet noget Exemplar, hos hvilket der ikke, ialfald paa Halsen, var Spor af dem at see, og paa den anden Side synes de aldrig at forekomme hos de fra St. Thomas, St. Jan og Vieques indsendte Exemplarer af *Alsophis antillensis*. Fremdeles er ogsaa den mørkegule Stribe, som fra Snudeskjællet løber langs *Canthus rostralis* hen over Öiet og en Deel af Isseskjoldene for at tabe sig paa Tindingregionen, aldeles karakteristisk for den nye Art. Det er naturligt, at den hos de lystfarvede Individder falder mindre i Öinene, men naar man seer nöiere efter, vil man ogsaa hos disse finde den, hvorimod vi aldrig have bemærket den hos *A. antillensis*.

Saavidt vor Erfaring gaaer synes *A. sancticrucis* at blive vel saa stor som den anden Art; vi have af den faaet tilsendt flere Exemplarer, der vare noget over 4 Fod lange; hvorimod den störste *A. antillensis**), som vi have seet, kun havde en Længde af 3' 2" og dog var ikke lidet större end nogetsomhelst af de mange andre vore Musæer besidde. Ogsaa hvad Antallet af Bug- og Haleskinner angaaer, synes *A. sancticrucis* i det Hele taget at bære Prisen fremfor *A. antillensis* eller ialfald for den Form af denne Art, som forekommer paa St. Thomas og St. Jan; men Forskjellen er dog ikke saa stor, at den i de enkelte Tilfælde kan blive af videre Betydning, idet der gives Individder af *A. sancticrucis*, hos hvilke Skinnerne ei ere talrigere end hos visse Exemplarer af *A. antillensis*. Vi tilföie til yderligere Oplysning Antallet af Bug- og Haleskinnerne hos 4 Exemplarer af hver Art: *A. sancticrucis*: 198 + 142, 190 + 136, 192 + 143, 188 + 145; *A. antillensis*: 187 + 142, 186 + 140, 182 + 133, 179 + 129.

Efter vor Erfaring er *A. sancticrucis* aldeles almindelig paa St. Croix, og vi troe, at det maa være et tilfældigt Uheld, naar

*) Dette Exemplar mangler den alleryderste Halespids; i det ovenanförte Maal er dette manglende Stykke imidlertid regnet med og beregnet at være omtrent 2 Tommer, hvad der ialfald ikke vil fjerne sig meget fra det Rigtige.

DHerr. Newton under deres Ophold paa Öen aldrig have truffet den levende, saaledes som det siges i Günthers allerede citerede lille Afhandling.

Alsophis antillensis forekommer paa St. Thomas og St. Jan i forskellige Farve-Varieteter, mellem hvilke der dog ikke kan trækkes skarpe Grændser; undertiden forsvinde de mørkere Striber aldeles, og Rygsidens eensformige brune Farve afbrydes kun af Skjællenes mørke Spidser og Rande, som navnlig bagtil blive stedse bredere og tydeligere. Til denne Varietet hører ogsaa del ene af de af Hr. Riise fra Öen Vieques indsendte Exemplarer.

***Alsophis portoricensis* Rhdt. & Ltk., n. sp.?**

Color (in specim. spir. vin. servatis) supra rufescente brunneus, squamis singulis nigro-limbatis, subtus flavescens, scutis abdominalibus scutellisque caudalibus nigro-marginatis; squamæ per 17 series dispositæ.

Hr. Riise har for nogle Maaneder siden indsendt to Exemplarer af en *Alsophis* fra Portorico, som hvad Farven angaaer slutter sig meget nær til den ovenfor omtalte Varietet af *A. antillensis* med sortrandede Skjæl fra St. Thomas, St. Jan og Vieques. Den har nemlig paa Rygsiden en rødligbruun Farve, hvorhos de enkelte Skjæl ligesom hos den nysnævnte Varietet have sorte-brune Spidser og Rande, som bagtil paa Kroppen blive bredere. Undersiden er (i Spiritus) blegguul, hvorhos der i nogen Afstand fra Hovedet begynder at vise sig Spor til en mørk Bræmme langs Skinnernes bageste frie Rand, som derpaa hurtig bliver tydeligere og uden Afbrydelse optræder ikke blot paa Resten af Bugskinnerne, men fremdeles ogsaa paa alle Haleskinnerne lige ud til den yderste Halespids.

Ogsaa i det hele Physiognomie og navnlig i Hovedets Squamification ligner Slangen fra Portorico særdeles meget *A. antillensis*, og det turde være meget vanskeligt, for ikke at sige mere, at paavise noget derfra hentet positivt Skjelnemærke mellem dem; har man imidlertid to ligestore Individuer af begge Former for

sig, vil man ved en nøiagtig Sammenligning nok bemærke, at Hovedet er forholdsviis lidt kortere og lidt bredere hos Portorico-Slangen end hos den ægte *A. antillensis*, og at i Overeensstemmelse hermed Internasalskjoldene ere noget mindre i Forhold til Præfrontalskjoldene, og det uparrede Pandeskjold forholdsviis lidt kortere og bredere. Ogsaa i Hovedets Beenbygning viser Forskjellen sig, og navnlig er Overkjæbebenet lidt kortere og dertil maaskee lidt kraftigere og sværere end hos *A. antillensis*.

Hvad der imidlertid især har bevæget os til at ansee vor Slange for at være forskjellig fra *A. antillensis*, er den Omstændighed, at den kun har 17 Skjælradet, altsaa 2 færre end denne. Erfaringen har viist os, at de 19 Skjælradet ere en aldeles constant Charakter hos denne sidstnævnte Slange, og den nysnævnte Forskjel kan derfor ikke andet end veie betydeligt. I Henseende til Skjælradernes Antal stemmer vor nye Art med *A. sancticrucis*, men fra denne er den allerede ret vel adskilt ved sin Farve og Tegning; dertil kommer endnu, at den samme Forskjel i Hovedets Præportioner, som skiller vor ny Art fra *A. antillensis*, ogsaa skiller den fra *A. sancticrucis*, og endelig at den har et ringere Antal af Bug- og Haleskinner, end der sædvanlig forekommer hos denne Art. Vi troe derfor, skjönt vi forresten indrømme det Mislige, der ofte kan være i at opstille en ny og nærstaaende Art paa et Par Individet, dog ikke at udsætte os for at feile ved at sondre mellem den af Hr. Riise fra Portorico sendte Slange og de tvende Alsophiser fra vore vestindiske Öer. Der er imidlertid endnu en tredie Art, den af Cope opstillede *Alsophis melanichnus* fra Haiti*), som vor Slange kommer meget nær; og skjönt vi rigtignok ere tilbøielige til at troe, at den ogsaa er artsforskjellig fra denne, maae vi dog indrømme, at vi, hvad den angaaer, ikke formaae at udtale os med lignende Sikkerhed som om de tvende andre Arter; thi vi kjende ikke denne *A. melanichnus* uden af

*) Synopsis of the species of *Holcosus* and *Ameiva* etc. etc. i Philadelphia Academiets Proceedings for Februar 1862.

Copes meget korte Diagnose, og denne er neppe tilstrækkelig til at løse alle Tvivl. Saameget fremgaaer dog af den, at *A. melanichnus* ligesom vor Slange kun har 17 Skjælradet*) og fremdeles ligner den i, at Skjællene ere kantede med sortebraunt, og at Bug- og Haleskinnerne ere sortrandede; men derimod passer Copes Ord om Grundfarven paa Rygsiden: „yellowish olivaceous“ kun daarlig paa vor Slanges rödligbrune Farve; de tre mørke Baand, som udgaae fra Isseskjoldene hos *A. melanichnus*, finde vi ikke hos vor Slange, og vi maae betvivle, at Nogen vilde kalde Bugens Farve „olivaceous yellowish“ hos vor Slange, saaledes som det hos Cope hedder om hans. Da nu Copes *A. melanichnus* tilmed er fra en anden Ö, have vi troet hellere at burde, ialfald foreløbig, opstille vor Slange som en egen Art, end at henhøre den til en allerede beskrevet, uden at kunne godtgjøre dens Identitet med denne; men vi indrømme, at den med Tiden muligviis kan vise sig dog at falde sammen med den.

Ud maaling:

Hele Længden	798 ^{mm} .
Halens Længde	225 ^{mm} .
Hovedets Længde maalt til den bageste Ende af Sømmen mellem Isseskjoldene	18½ ^{mm} .
Hovedets Længde maalt til Mundvigen	21 ^{mm} .
Bugskinner 175, Haleskinne-Par 122.	

*) Det hedder hos Cope: „Squamation as in *A. sancticrucis*; seventeen rows of rather broad scales, two more than *antillensis*;“ heri er der unægtelig en Modsigelse; men da Arten først sammenlignes med *A. sancticrucis*, kan der vel neppe være Tvivl om, at Skjælradene ere rigtigt angivne, og at Feilen stikker i, at der er sat »more« istedetfor »less«.

C. Ogler (Saurii).

Amphisbæna antillensis Rhdt. & Ltk.

Corpore gracili, capite acuto, cauda brevi, verticillis squamarum 15, squamis corporis latiusculis, mediis ventris latissimis, scutellis nasalibus omnino sejunctis, rostrali frontonasalia attingente, frontalibus frontonasalibus minoribus, postocularibus duobus vel uno, ante-, sub- et supraocularibus nullis, labialibus superioribus et inferioribus ternis; oculis sat distinctis.

Denne lille Ormöggle er hidtil kun indsendt fra St. Thomas og St. Jan. Den har en smækker Legemsform, et spidst Hoved, temmelig tydelige Öjne og paafaldende brede Skjæl. Rostralskjoldet forlænger sig saa höit op, at det aldeles adskiller Nasalskjoldene og stöder sammen med de store, langagtige Frontonasalskjolde. Pandeskjoldene ere smaa og danne tilsammen en Figur som en skjæv Rude. Af de tre Overlæbeskjolde er det andet det störste og det förste det mindste; bagved Öieskjoldet (mellem Pandeskjoldet og det tredie Overlæbeskjold) ligger der i Reglen to, undtagelsesviis kun eet, stort Tindingskjold, og bagved det eller dem en Tverrække af 4 Skjolde paa hver Side, af hvilke det överste dog kan være tvedeelt. Paa Underkjæben findes: et rectangulært Hageskjold, tre Læbeskjolde paa hver Side, af hvilke det andet er meget stort, et aflangt bagtil meget tilspidset Skjold bagved Hageskjoldet, og bagved det igjen en Gruppe af 7 Smaaskjæl, 3 i förste og 4 i anden Række; paa hver Side af denne Gruppe findes, som sædvanligt, et stort trekantet Skjold og bagved alle disse Skjolde en Tverrække af 10 Smaaskjæl. Ryggens Skjæl ere forholdsviis brede, skjönt deres Længde altid overgaaer deres Brede; Skjællene tiltage som sædvanligt i Brede fra Midten af Ryggen til Midten af Bugen, hvis to midterste Rækker endogsaa ere dobbelt saa brede som lange; dog gjælder dette kun om Kroppens midterste Stykke; længere fortil ere Bugens Skjæl igjen smallere, og paa Halsen og Halen ere de ikke bredere

end paa Ryggen. Da Halens Skjæl i det Hele ere større, svarer Længden af fem Haleringe omtrent til sex Kropringe. Der er 6 Analskjæl og 4 Analporer; Analspalten ligger mellem to Ringe. Antallet af Kropringe er omtrent 242, af Haleringe 15. Dyrets Totallængde er c. 250^{mm}, hvoraf Halen udgjør de 16 eller c. $\frac{1}{16}$.

Farven af de i Spiritus opbevarede Individuer kan beskrives som brunlig med regelmæssigt fordeelte mørke Punkter paa Ryggen, hvidlig med svag Punktur paa Bugen. Dette hidrører derfra, at hver af Ryggens Skjæl har en mørkere firkantet Plet, omgivet af en lysere Ramme; paa Bugen er denne Tegning svagere, og en Deel af Skjællene i Bugens to midterste Rækker mangle aldeles hine Pletter.

Om denne Arts Opholdssted og Forekomst meddeler Hr. Riise os følgende: „den lever som *Typhlops* og findes paa St. Jan i Almindelighed under de tørre Sukkerrørsblade, som i Höstens Tid meies af Rørene, naar disse afskjæres og i længere Tid bedække hele Sukkermarken, indtil man faaer Tid til at hente dem hjem til Strøelse. Jeg har ialt seet henved 20 Exemplarer fra St. Jan. Paa St. Thomas, hvor der ikke længere dyrkes Sukkerrør, findes den under Steen, i Smaahuller paa fugtige Steder; her er den meget sjelden, og jeg har kun seet 3 eller 4 Exemplarer ialt.”

A. antillensis synes i flere Henseender at kunne betegnes som en Melleform mellem de to andre vestindiske Arter, *A. punctata* fra Cuba og *A. coeca* fra Martinique. Af *A. punctata* have vi kunnet undersøge et Exemplar, som er meddeelt af Berliner-Museet; den kommer *A. antillensis* nær i Henseende til Antallet af Skjælringene, Halens relative Længde samt Formen af Rostralskjoldet og Nasalskjoldenes fuldstændige Adskillelse, men afviger derved, at der paa hver Side mellem Frontal- og Frontonasalskjoldene og det lille Öieskjold ligger to Smaaskjold, et forreste, som er mere langt og smalt, og et bageste kortere; fremdeles ved Frontonasalskjoldenes indbyrdes Sammenvoxning og ved den plettede Tegning, som fremkommer ved, at enkelte Skjæl have en

mørkere Farve end de andre. Derimod ere det første Overlæbeskjold og Nasalskjoldet ikke sammenvoxne, saaledes som det beskrives, (at Sømmen paa den ene Side er udslettet et lille Stykke, er i det allerhöieste en svag Antydning dertil), og der maa derfor ogsaa her tælles tre Overlæbeskjolde. At hos det foreliggende Exemplar mange af Bagryggens Skjælrækker ere dobbelte, er rimeligviis kun en individuel Abnormitet. *A. coeca* kjende vi desværre ikke, men efter Beskrivelsen afviger den fra *A. antillensis* ved et mindre Antal af Skjælringe (226—29) paa Kroppen, ved det lille lodrette Rostralskjold, som ikke adskiller Nasalskjoldene (hvilke endog beskrives som „soudées ensemble”), ved at Öinene ikke ere synlige, samt maaskee ved et andet Forhold mellem Halens og Kroppens Længde*).

Gymnophthalmus nitidus Rhdt. & Ltk.

*G. scuto supraoculari singulo maximo, frontonasalibus frontali majoribus, frontoparietalibus nullis, nasalibus indivisis, postmentalibus quinque, seriebus squamarum laevium corporis 15, media dorsi impari angustiore, lineis longitudinalibus albis quatuor.**)*

Der findes i det Kongelige naturhistoriske Musæum to smaa Exemplarer af denne Art, som angives at være fra de danske vestindiske Öer; de ere forærede af Hr. Hoskjær med den Oplysning, at dette Dyr i Vestindien kaldes „Woodslave.“ Dette Navn bruges iøvrigt i Vestindien snart om Gekkoner, snart om Seincoideer; Gosse bruger det saaledes om *Eumeces agilis*, som ifølge Meddelelse af Hr. Riise benævnes, „Slippery-Back“

*) Der er i denne Henseende og i Henseende til Antallet af Halens Skjælringe nogen Modsigelse mellem Diagnosen, Beskrivelsen og Maalene i „Erpétologie générale.“

**) Diagnosen tager væsentligen Hensyn til *G. Maximiliani* nob., mindre til *G. quadrilineatus* D. B., som kun er os bekjendt af Beskrivelsen.

paa de danske Öer, hvorimod Negrene der ved „Woodslave“ altid forstaae de større Gekkoner, *Platydactylus rapicauda* og *Hemidactylus mabouia*); derimod forvexles Navnene ofte af Plantere, Læger o. s. v. Hidtil har H. Riise imidlertid ikke stødt paa nogen *Gymnophthalmus* i Vestindien, og det trænger derfor til Stadfæstelse, om den forekommer paa de dansk-vestindiske Öer eller ikke.

Størrelsen er ikke betydelig og Formen meget smækker. Næseborene ligge omtrent midt i det langagtige Nasalskjold. Öiehulen omgives fuldstændigt af en Kreds af Skjæl, af hvilke det, som i „Erpétologie générale“ beskrives som „Supraocularskjoldet,“ men som vistnok rigtigere betegnes som et Supraciliar-skjold, er meget stort, af en tilnærmelsesviis trekantet Form og strækker sig lidt op paa Hovedets Overflade. Som sidste Spor til et Öielag sees hos det ene Exemplar en yderst svag Hudfold fortil under Öiet. Bagved Rostralskjoldet ligger et stort syvkantet Internasalskjold; det efterfølges af to skjævt mod hinanden stillede kantede Frontorostralskjolde; efter dem kommer det smalle Frontalskjold, som er mindre end hvert enkelt af Frontorostralskjoldene; Mellemmrummet mellem Frontalskjoldet og det för omtalte store Supraciliar-skjold udfyldes af et stort, uregelmæssigt kantet Supraocularskjold („Frontoparietalskjold,“ som det mindre rigtigt kaldes hos Duméril og Bibron). Derefter komme to kantede Parietalskjolde og mellem dem et Interparietalskjold, som gjentager Frontalskjoldets Form, men er meget større end dette og end Parietalskjoldene. Frontoparietalskjoldene mangle altsaa her ligesom Frontorostralskjoldene hos *G. Maximiliani*. Der tælles 8 Læbeskjolde foroven, 7 forneden og mellem disse sidste 5 store, kantede Skjolde foruden det anseelige Hageskjold. Halsens Underside er beklædt med Skjæl, som ere paaafaldende smaa i Sammenligning med Kroppens; denne sidstes ere alle fuldkommen glatte og ordnede i 15 Rækker, saa at der midt ned ad Ryggen bliver en uparret Række; i denne ere Skjællene regelmæssigt sexkantede og fölgelig smallere end i de to tilstødende Rækker, hvor de ere bredt sexkantede; de övrige aftage först, men

tiltåge derefter igjen i Brede, saaledes at Bugens to midterste Skjælækker igjen ere ligesaa brede som de, der ligge nærmest ved Ryggens Midtrække. Hvor Bugens nysnævnte midterste Skjælækker mødes med Halsens finere Skjældække, vige de fra hinanden i Midtlinien og give Plads for et større uparret Skjold af langagtig Form. Paa det ene af de to foreliggende Exemplarer mangler Halespidsen; dog viser det, at Skjælkjölene først begynde i nogen Afstand fra Haleroden, og at de findes paa alle Halens Sider. Paa det andet synes største Delen af Halen at være reproduceret, og paa hele denne Deel af Halen har Skjælkledningen den fra *Heterodactylus* og andre Ringögler bekjendte skavgræsagtige Charakter.

Farvetegningen kan beskrives saaledes: en brunn Stribe, der begynder med Snudespidsen og først bliver svagere paa Halen, optager den midterste af Ryggens Skjælækker og Halvdelen af den tilstødende paa hver Side; den anden Halvdeel af disse to Skjælækker samt Halvdelen af den tredie Skjælække paa hver Side fra Midten at regne optages af et ligesaa skarpt begrændset, forholdsviis bredt, guulhvidt Baand, som begynder paa Snudespidsen og først taber sig paa Halen; derefter følger en skarpt begrændset brunn Stribe og saa igjen en smal hvid Linie, som indtager Randen af begge Læber og løber nedent om Öret og Forlemmernes Udspring til Baglemmernes. Derpaa kommer endelig igjen et brunnligt Strög, som dog efterhaanden gaar over i Bugens lyse Farve. Ogsaa hen ad de brunnlige Forlemmer findes der en hvid Stribe, og selv paa Baglemmerne kan der være Spor dertil. Undersiden af Halsen er stænket med mørke Pletter, saa at Farven der stikker kjendeligen af mod Strubens og Bugens lyse Farve.

Udmaaling af det ene Exemplar, hvis Hale er reproduceret:

Hoved og Hals tilsammen	8 ^{mm}
Kroppen alene	16 ^{mm}
Halen	27 ^{mm}
Totallængden	51 ^{mm}

Naar vi her have beskrevet denne *Gymnophthalmus* som ny, er det ikke undgaaet os, at det muligviis er den under Navn af *G. quadrilineatus* af Gravenhorst*) beskrevne og afbildede Form; thi om end denne Forfatter lillægger sin Art 5 tydelige Femoralporer paa hver Side, hvilke vi ikke have iagttaget, saa kunne jo hos denne Slægt disse Porer maaskee kun optræde hos det ene Kjøn? Men selv om den foreliggende Form falder sammen med Gravenhorsts Art, maae vi dog ansee den for at være aldeles forskjellig fra den, som Duméril og Bibron beskrive under Navn af *G. quadrilineatus*, skjönt den Omstændighed, at denne netop angives fra to andre vestindiske Öer, Martinique og St. Lucie let kunde vække Formodning om dens Identitet med vor; thi ifølge „Erpétologie générale“ skal Pandeskjoldet være ligesaa stort som Frontorostralskjoldene, Læbeskjoldenes Antal kun være 5 foroven og 3 forneden, Skjællene paa Halens Underside være glatte, Ryggens derimod kjølede! Det er navnlig det sidste Forhold, hvorpaa vi lægge Vægt; thi det er dog neppe tænkeligt, at de franske Herpetologers Beskrivelse skulde være urigtig i et saa vigtigt Punkt. Om det nu snarest er Pariser-Musæets eller Gravenhorsts *Gymnophthalmus quadrilineatus*, der er Linnés *Lucerta quadrilineata*, eller om denne maaskee er forskjellig fra begge, er vel ikke let at afgjøre; men som Sagen stod syntes det os rigtigst at lade Navnet foreløbig blive ved den af Duméril og Bibron beskrevne Form og tildele vor formeentlig derfra forskjellige Art et nyt Navn.

Gongylus (Eumeces) agilis (Raddi.)

(*G. Spiwi* D. B.)

Af den paa de danske Antiller levende *Gongylus*-Art, som efter Hr. Riises Meddelelse der er bekjendt under Navn af „Slippery-Back,“ findes der i vore Musæer endeel Exemplarer fra St. Thomas og St. Jan samt fra den lille Ö Just van Dyck; efter Hr. Riises Sigende forekommer den tillige paa St. Croix

*) Nova Acta Ac. Cæs. Leop. Nat. Cur. t. XXIV (15) p. 354 tab. 36.

og Vieques. Hvis det er *G. agilis*, som vi antage, da Beskrivelsen i „Erpétologie générale“ aldeles stemmer med den, har den en stor Udbredning paa Amerikas Fastland, hvor den angives baade fra Venezuela, Ny Granada, Guiana, Brasilien, Chile og Buenos-Ayres; derimod synes den ikke tidligere at være bekjendt fra Vestindien, medmindre Gosses *Mabouia agilis* fra Jamaica*) virkelig er denne Art, saaledes som det ifølge Navnet skulde formodes at være Tilfældet. Hvad der har gjort os noget vaktende i dens Bestemmelse er paa den ene Side, at „Erpétologie générale“ netop angiver *G. (E.) Sloanei* som hjembragt fra S. Thomas af Richard**), og paa den anden Side, at Günther***) opfører „*Mabouia ænea* Gr.“ (*G. (E.) Mabouia* D. B.) som levende paa S. Croix. Vi kjende kun een Art fra de danske Antiller, og den er efter vor Mening hverken *G. (E.) Sloanei* eller *G. (E.) mabouia*, forsaavidt man ved disse Navne tænker paa de i „Erpét. Gén.“ beskrevne Arter, og forsaavidt disse virkelig ere gode og holdbare Arter, men *G. (E.) Spixii* D. B., altsaa *G. (E.) agilis* Raddi; kun en fornyet Sammenligning af samtlige vestindiske Arter af denne Slægt vil kunne hæve den Usikkerhed, som endnu finder Sted med Hensyn til disse Formers indbyrdes Begrænsning og Udbredning.

Som Bidrag dertil ville vi ikke undlade at bemærke, at *G. (E.) agilis* og *mabouia* (som skulle stemme overeens i Henseende til de to Frenalskjolde og to Frontoparietalskjolde samt det rudeformige Internasalskjold) ikke kunne adskilles derved, at Pande-

*) A naturalists sojourn etc. p. 75. Proceedings of the Zoological Society 1848 p. 59. Ogsaa Gray anfører den fra Jamaica (Catal. of Lizards p. 94). At den jamaicanske Form i Erpét. Gén. henføres til *E. Sloanei* (som skal være fra S. Thomas), er kun i Kraft af den Hypothese, at det var den af Sloane omtalte Form, hvilken Formodning indlertid har givet Anledning til det den tildeelte Navn.

**) Dette af Richard fra S. Thomas hjembragte Individ (Pariser Musæets eneste) er netop Typen for Daudins *Scincus Sloanei* og for Erpétologie générale's *Eumeces Sloanei*. Vi kjende, som anført, ingen saadan Form fra Dansk-Vestindien.

***) On Reptiles from S. Croix, West-Indies. Annals of natural history Septbr. 1859.

skjoldet hos *G. (E.) agilis* fortil er begrændset ved to, hos *G. (E.) mabouia* ved tre Linier, som Følge af hvilket det altsaa hos den sidstnævnte Art skulde være ligesom afskaaret eller afstumpet fortil, da der hos de foreliggende Exemplarer af *G. (E.) agilis* findes begge Forhold samt alle Overgange imellem dem. Man maa vistnok hellere holde sig til Antallet af Supraorbitalskjoldene, som hos *G. (E.) agilis* altid ere 4, selv om man ikke vil medregne det femte lille, som slutter Rækken bagtil og tildeels ligger bagved Öiet. Af større Frenoorbitalskjolde findes der tre, som ere meget mindre end de egenlige Frenalskjolde; det sjette Overlæbeskjold, som ligger midt under Öiet er det længste af dem alle og saa langt som de to foregaaende tilsammen. — Med Hensyn til Farven kan bemærkes, at alle vore vestindiske Individuer have fire mørkebrune Striber paa en grønlig eller brunlig Bund; de to midterste, som udspringe paa Hovedets Rygflade, tabe sig i Form af en eller flere Rækker af Punkter midt paa Ryggen eller fortsætte sig som enkelte mørke Punkter endogsaa heelt ned paa Halen. De to ydre Striber, der løbe hver paa sin Side af Hovedet, gennem Öiet og over Öret, tabe sig i Reglen noget foran Baglemmerne. Hos et enkelt af de foreliggende Exemplarer ere de fire mørke Bælter indskrænkede til Hovedet og Halsen og tabe sig i Linie med Forlemmerne. Af lysere, næsten hvide Striber, findes der fire, to paa hver Side, mellem og nedenfor de mørke, men de ere ikke rigtig tydelige uden hos yngre Individuer.*)

Et af de større vestindiske Exemplarer maaler $3\frac{1}{4}''$ (85^{mm}) fra Snudespidsen til Anus.

Ifølge dHrr. Newtons af Günther meddeelte Erfaring er denne Snogøgle hyppigere paa St. Croix end den store Gekko (*Platydytylus*

*) Den beskrevne Farvetegning stemmer idvrigt bedre med Beskrivelsen af *G. (E.) Sloanei* end med hvad derom siges i »Épétologie générale» med Hensyn til *G. (E.) Spixii*. Til *G. (E.) Sloanei* kan den paa de dansk-vestindiske Öer forekommende Art imidlertid ikke henføres, da Internasal-skjoldet ikke er halvkredsførm, men rudedørm, og da der findes to Frenalskjolde. See Bidrag til Kundskab om Brasiliens Padder og Krybdyr, I. p. 209.

rapicauda), men dog ikke meget hyppig. Af Sammes Bemærkninger fremgaaer det, at Negerne tildeels forvexle den med den nysnævnte Gekko og at de paa den overføre den overtroiske Rædsel, som de nære for denue.*)

Ameiva Riisei Rhdt. & Ltk. og A. Örstedii Rhdt. & Ltk.

Fra de dansk-vestindiske Öer er der hidtil bleven indsendt til vore Musæer to *Ameiva*-Arter, der vel staae hinanden overmaade nær, saa nær, at de lige til den seneste Tid have været opstillede som een Art i begge Samlinger, men som dog afvige fra hinanden ved constante, om end minutieuse Charakterer. I Analogi med de allerede efter Auber, Sloane og Plée opkaldte vestindiske Arter have vi troet ved Valget af deres Artsnavne at burde erindre om de to Mænd, fra hvem de foreliggende Exemplarer for en meget stor Deel hidrøre, og hvem Kundskaben om Faunaen paa de danske Antiller overhovedet skylder saa meget. *Ameiva Riisei* er indsendt saavel fra St. Thomas, St. Croix og St. Jan som fra Water Island, Vieques og Portorico, *A. Örstedii* derimod kun fra S. Croix.

Ameiverne ere ifølge Hr. Riises Meddelelse temmelig almindelige i Haver og paa Kirkegaarde.**) Den raslende Lyd, som de frembringe, naar de med Halen feie de törre Kviste og Blade tilside, gjør at man let bliver opmærksom paa dem. Deres Æg har Hr. Riise fundet nogle Tommer indtil en halv Fod under Jorden paa tör og leret Grund. Et saadant, der ligger for os, er 22^{mm} langt og 11^{mm} bredt, altsaa forholdsviis meget aflangt, og omgivet af en aldeles blöd hudagtig Skal; det indesluttede Foster synes at være af *A. Riisei*. Ameivernes vestindiske Navn er „Ground-Lizard“ (Jordögler), nærmest vel i Modsætning til Anoliserne, der simpelthen benævnes „Lizards.“

*) Om den jamaicanske Forms Levemaade see Gosses Bemærkninger paa de anførte Steder.

**) Noget udførligere Oplysninger om Ameivernes Levemaade findes hos Gosse paa de ovenanførte Steder, Sojourn p. 74 og Procc.: Zool. Soc. 1848 p. 24.

I en i „Proceedings of the Academy of natural Sciences of Philadelphia, Febr. 1862,“ indrykket Oversigt over *Ameiva*-Slægtens Arter har den nordamerikanske Herpetolog Cope beskrevet 3 *Ameiva*-Arter fra de danske Antiller uuder Navn af *A. Pleei* (med Hensyn til hvilken det dog lades uafgjort, om det virkelig er den fra Martinique bekjendte Art), *A. polops* og *A. bifrontata*. I den første af disse troc vi at gjenkjende vor *A. Rüsei*, i den anden vor *A. Örstedii*; vil man imidlertid sammenholde Udtrykkene i den af begge Former givne Charakteristik, kan man ikke andet end finde denne deels temmelig ubestemt og svævende, deels ligefrem forfeilet; det vilde udkræve en større Vidtløftighed end Sagen maaskee fortjener at godtgjøre denne Dom ved en Kritik af de enkelte Udtryk; vi indskrænke os derfor til at bemærke, at naar vi have troet at gjenkjende vore to Arter i Copes, da er det tildeels paa Grund af Overeensstemmelsen i de Localiteter, hvorfra han havde sine (*A. Pleei* nemlig fra S. Croix, S. Thomas, Portorico og Water-Island, *A. polops* fra S. Croix*), men fornemmeligen paa Grund af det af Inder- og Ydertaens indbyrdes Længdeforhold laante Kjendemærke, som virkelig passer paa de to foreliggende Former; hvad der ellers er optaget i Copes korte Beskrivelser, afgiver i Virkeligheden ikke noget Skjelnemærke uden maaskee Farvetegningen, men den er, som bekjendt, kun til en vis Grad at stole paa i denne Slægt. Vi skulle senere angive, hvorfor vi ikke kunne antage nogen af dem for at være den ægte *A. Pleei* D. B.; Navnet *A. polops* have vi ikke villet optage, da vi dog ikke have fuld Sikkerhed for, at det virkelig er vor *A. Örstedii*. Hvis Copes *A. bifrontata* virkelig er fra S. Thomas — hvorom vi ikke kunne andet end nære nogen Tvivl — findes der ialfald een os ubekjendt *Ameiva*-Art paa de danske Öer; thi en *Ameiva* med to Pandeskjolde, det ene bagved det andet, med Ganetænder og med Ydertaen kortere end Inder-

*) De af Cope undersøgte Exemplarer hidrørte, som vi senere have bragt i Erfaring, netop fra Hr. Riise ligesom en stor Deel af vore.

taaen samt med en lys Stribe midt ned ad Ryggen er endnu ikke bleven indsendt til de kjøbenhavnske Musæer.

Vi ville først anføre, hvori vore Arter stemme overeens; for det første er Hovedets Skjoldbeklædning den samme; dernæst findes der langs med Overarmens Forside en Række af brede Tverskjolde eller Tverskinner, som paa hver Side ledsages af en Række af Skjæl, der ere lidt større end de andre paa Overarmen; gennem lignende kantede Smaaskjæl i Albuhulen gaae disse Overarmens Skinner jævnt over i Underarmens Række af Tverskinner, som tilbage i Brede ned mod Haanden; gennem Mellemlormer (brede Skjæl, deelte Skinner) gaae endelig disse Underarmens Skinner paa Haanden over i de mindre, som danne Fortsættelsen af Fingrenes endnu smallere. Uagtet dette hele Parti er væsentligen eens hos begge Arter, er der dog den Forskjel, at Overarmens Skinner i det hele ere lidt bredere hos *A. Örstedii*. Antallet af Bugens Skjælrækker er 10, paa Indersiden af Laarene findes ligeledes henved 10, Femoralporernes Antal varierer fra 13 til 20, (hos *A. Örstedii* er det i Reglen 16—18), og Analskjoldenes er i Reglen 3, sjelden 2 eller 4. De Skjælrosetter, som omgive Femoralporerne, bestaae i Reglen af tre Skjæl, hos store Exemplarer af *A. Rüsei* undertiden af fire i de inderste Rosetter. Skinnebenet dækkes indvendigen egentlig kun af to Rækker af Skjoldc, af hvilke den yderste og navnlig dennes andet og tredie Skjold aldeles have Overvægten over de andre. Den ydre Side af Bagfoden beklædes fuldstændigt af flere Rækker polygone Skjolde, som ere Fortsættelser af dem, som beklæde Fingrene.

A. Rüsei opnaaer en betydelig Størrelse, indtil 19", hvoraf Halen dog udgjör de 13". De Skjolde, som ledsage de egentlige Underlæbeskjolde (vi kunne vel kalde dem „Sublabialskjoldene“), er meget mindre end hos *A. Örstedii*, og det Par af dem, som følger umiddelbart efter det uparrede Postmentalskjold, stöder vel sammen i Midtlinien, men kun med sin forreste Halvdeel, aldrig fuldstændigt. Mellem Underlæbe- og Sublabialskjoldene er

der indskudt en Kile af Smaaskjæl, bestaaende af mindst 2, ofte 3, undertiden 4 Rækker, hvor Kilen er bredest; den fortsætter sig fortil lige til eller næsten til Hageskjoldet. Efter Sublabialskjoldene følger først en Række Skjæl, som ere en Deel større end Strubens øvrige meget fine Skjæl; midt paa Struben blive disse dog en Deel større, saa atter finere, og tilsidst optræder der igjen et Par Tverbølter af større Skjæl mellem de bageste Halsfolder. Ryggens Skjæl ere meget fine og ikke kjendeligt større end paa Kroppens Sider; kun hos meget store Exemplarer kan man erkjende en lille Forskjel i denne Henseende. Over Albuen, paa Armens Bagside, findes en lille Gruppe af større polygone Skjæl; men undertiden blive enkelte af disse bredere, saa at de kunne faae Navn af Skinner, og dette Forhold afgiver derfor kun et mindre godt Skjelnemærke mellem de to foreliggende Arter. Haleskjællene ere meget smallere og som Følge deraf talrigere hos *A. Riisei* end hos *A. Örstedii*; i den femtende Skjælkrands f. Ex. fra Haleroden er deres Antal noget over 40; deres Sider og Kjøle løbe parallelt med Halens Axc. Den ydre Bagtaa er endelig kun ganske lidt længere end den indre. — Farven viser de sædvanlige Variationer fra det plettede til det sribede; de større Exemplarer og selv adskillige af de mindre ere askegraae med talrige lyse Draabepletter især paa Halen, Baglemmerne og Kroppens Sider; hos andre slutter der sig dertil sorte Schatteringer paa Kroppens Sider; alle disse ere rimeligviis Hanner. Saa kommer der Former med svage Spor til to lyse Længdestriber løbende langsmed Grændsen mellem Ryggen og Siderne; fremdeles unge Individuer, hvor disse Striber endnu ere meget tydelige, men hvor Draabepletterne ligeledes ere meget iöincfaldende (unge Hanner?), og endelig Former, hvor Pletterne forsvinde aldeles eller ialfald blive meget svage, men hvor der findes en skarp hvid Stribe paa mørk Grund paa hver Side fra Öiet til Haleroden, og nedenfor denne, mellem For- og Baglemmerne, undertiden en eller to finere og

svagere, hvilke synes med Alderen at omdannes til en Række af lyse Pletter og at tabe sig mellem de andre Draabepletter.

A. Örstedii synes, efter det foreliggende rigtignok mindre betydelige Materiale, ikke at opnaae saa betydelig en Størrelse; vort største Exemplar er kun 9" langt, hvoraf Halen udgjør de 6. Sublabialskjoldene ere her lidt større, og det første Par af dem berører hinanden fuldstændigt i Midtlinien; Skjælkilen mellem dem og de egenlige Underlæbeskjolde er meget mindre udviklet; den bestaaer kun af een Skjæl række og naaer i det høieste til Öiets Forrand, ja mangler undertiden ganske. Strubeskjællene ere i det hele grovere, og Modsætningen mellem dem og den Skjæl række, som ligger nærmest ved Sublabialskjoldene, derfor mindre udpræget. Ryggens Skjæl ere ligeledes grovere end hos *A. Rüsei* og tillige meget grovere end Sidernes, og Albuskjællene danne her altid en lille Række af Tverskinner. Halens Skjæl ere bredere, fölgelig ogsaa færre — i den femtende Krands fra Haleroden knap 30 — og ligesom deres Kjöl mere skraatstillede, saa at de af dem dannede Linier tydeligt divergere fra Midtlinien ud til Siderne. Endelig er den ydre Bagtaa næsten et heelt Led længere end den indre. — Intet af de foreliggende Exemplarer er plettet, de ere alle stribede, hvori dog maaskee deres Alder eller Kjön kunde være Skyld. Midten af Ryggen er bruungraa, derefter fölger paa hver Side et bredt, næsten sort Bælte med 3 lyse Striber, af hvilke den överste gaer fra Öiet til Haleroden, paa Grændsen af det graa og sorte Parti, de to andre fra Öret til Baglemmerne; den underste af dem fortsætter sig ofte paa Skinnebenets Forside og træder igjen op paa Baghenets Bagside og Halens Sider.

Vi ansee det for rigtigt her ogsaa at meddele Resultatet af en Sammenligning med to temmelig nærstaaende Arter, nemlig *Ameiva Auberi* Coct. og *A. vulgaris* Licht., paa hvilke vi have havt yderligere Leilighed til at prøve de for de to beskrevne vestindiske Arter benyttede Kjendemarkers Værdi. Af den sidstnævnte

Art have vi kunnet undersøge flere sydamerikanske (især brasilianske) Exemplarer, af den førstnævnte et ungt Exemplar, som Hr. Capt. Andréa har bragt med sig fra Cuba. Vi maae dog forudskikke den Bemærkning, at hvis man med Cope (l. c.) vil fastholde en Adskillelse mellem *A. Auberi* og *A. trilineata* Gray, hörer vort Exemplar til denne sidste; men Cope indrømmer selv, at hans Charakteristik af begge Former ikke indeholder noget holdbart Skjelnemærke; thi Farven alene afgiver intet saadant, og vi maa derfor vedkjende os den Anskuelse, at *A. trilineata* er deels Hunnen, deels Ungerne af *A. Auberi* Coct.

Ameiva Auberi stemmer i Henseende til Skjælbeklædningen nærmest overeens med *A. Rüsei*; denne har nemlig omtrent samme Grad af Fjnhed paa Ryggen og Siderne. Halens Skjæl ere ligeledes smalle og parallelle, Strubeskjællene forholde sig ogsaa nærmest som hos *A. Rüsei*, dog mangler her en tydelig Gruppe af større Skjæl midt paa Struben; det første Par Sublabialskjolde er derimod her fuldstændigt adskilt fra hinanden, og Skjælkilen mellem Underkjæbens to Skjoldrækker er endnu mere udviklet end hos *A. Rüsei*, sammensat af 4—5 Skjælrækker og rækker næsten lige til selve Hageskjoldet. Overarmens Skinner gaae umiddelbart over i Underarmens; ogsaa Albuen har her sit lille Skinneparti; Antallet af Bugens Skjælrækker er høist 10; Analskjoldene ere 9 (1 stort og 8 middelstore), Femoralporerne 14 i Tallet; Baglemmernes Beklædning er væsentlig den samme som hos *A. Rüsei* og *Örstedii*, naar undtages de, rigtignok ikke meget iöinefaldende, Hælknuder, som udmærke *A. Auberi*. Derimod gjenfindes et Par Knuder under Haanden, hen imod dennes ydre Side, saavel hos de to dansk-vestindiske Arter som hos *A. vulgaris*. Bagfodens Yderta er kjendelig længere end Indertaen, omtrent som hos *A. Örstedii*. Det foreliggende Exemplar har fem lyse Længdelinier, af hvilke en löber midt ned ad Ryggen; mellem det underste Par paa hver Side findes en mørk Schattering.

Ameiva vulgaris have vi allerede tidligere paa et andet Sted

gjort til Gjenstand for Omtale*), og antydet, at der indenfor denne Art viser sig en vis Mangel paa Bestandighed i Forhold, som hos andre ere constante nok, saa at man, naar et mindre Materiale forelaae, kunde forledes til at kløve Arten i flere; den undersøgte Række af Exemplarer fra een og samme Lokalitet (Lagoa Santa) overbeviste os imidlertid om, at disse Forhold deels ere forbundne ved Overgange, deels krydse hinanden i deres Forekomst og følgelig ikke have saa stor en Betydning, som man kunde være tilbøielig til at tillægge dem. Til Sammenligning med de nysbeskrevne vestindiske Arter skulle vi her endnu føie følgende: *A. vulgaris* forholder sig i Henseende til Eensartetheden af Ryggens og Sidernes Skjæl og i Henseende til Haleskjællenes Form og Beskaffenhed nærmest som *A. Riisei*, i Henseende til Strubeskjællene nærmest som *A. Örstedii*. Skjælken mellem Underkjæbens Skjoldrækker er aldeles rudimentær eller mangler ganske, og det første Par Sublabialskjolde berører hinanden fuldstændigt eller næsten fuldstændigt. Antallet af Bugens Skjælrækker er 10 eller 12, af større Analskjolde 3 eller 4, af Femoralporer fra 19 til 22, af Skinnebenets Skjoldrækker 3 til 4, hvoraf følger, at de to Skjolde af den ydre Række, som hos de i det foregaaende omtalte Arten spille saa stor en Rolle, her træde betydeligt tilbage; dog er der i denne Henseende en betydelig Variation indenfor Arten; Skjoldene i den ydre Række ere hos nogle Individer dobbelt saa brede som hos andre. Der findes ingen Skinnerække paa Overarmen, men kun flere Rækker af større, kantede Skjæl eller Smaaskjolde, af hvilke kun enkelte undtagelsesviis ere lidt mere brede end lange; dog træffes ogsaa Individer, hvor en Skinnerække tydeligere lader sig forfølge. Albuskjællene ere derimod hverken i Form eller Størrelse sønderlig forskjellige fra Armens øvrige Smaaskjæl.

*) Bidrag til Kundskab om Brasiliens Padder og Krybdyr. I, i dette Tidsskrifts forrige Aargang p. 230.

Ameiva Pleei D. B.

Vi skyldte endnu at gjøre nærmere Rede for, hvorfor vi ikke med Cope kunne betragte nogen af de foreliggende Former fra de dansk-vestindiske Öer, og navnlig ikke *A. Riisei*, som identisk med *A. Pleei*, der angives baade fra Martinique og fra St. Domingo, og som det derfor kunde være rimeligt nok at træffe paa Jomfru-Öerne. Vanskeligheden ved fuldstændigt at afgjøre dette Spørgsmaal forøgedes ved adskillige Uoverensstemmelser mellem Beskrivelsen og Diagnosen af den nævnte Art i „Erpetol. générale“, saa at man ikke retvel kunde vide, hvad man skulde holde sig til; saaledes angives Bugens Skjælækker det ene Sted til 10, det andet til 12, Laarets Skjoldrækker snart til 7, snart til 9; Skjællene over Albuen siges de to Steder at være „dilatées transversalement“ (i Modsætning til „cyclohexagones“), paa det tredie beskrives de som „une réunion de cinq á sept scutelles plus grandes que les autres écailles sousbrachiales“, hvilket dog er noget heelt andet. — Der var imidlertid enkelte Forhold, som syntes bestemtere at udelukke den Mulighed, at de foreliggende Former kunde henføres til *A. Pleei*, saasom, at Overarmens større Skjæl beskrives som „en eller to korte Rækker af sexkantede Skjæl, der neppe ere mere brede end lange, men større end de ved Siden af dem“, medens de saavel hos *A. Riisei* som hos *A. Örstedii* er betydelig bredere end lange og ganske have Charakteren af Tverskinner; at Skinnebenets Skjoldrækker angives til „tre, hvoraf den inderste er meget lille“, lod sig bedre forsvare om de foreliggende Former, skjönt det er naturligst kun at regne to, da den inderste som oftest er meget uregelmæssig og ufuldstændig og under alle Omstændigheder kun bestaaer af Skjolde, som ere overmaade ubetydelige i Sammenligning med de to andre Rækkers. Femoralporernes Antal (indtil 24) er ogsaa større end hos noget af de foreliggende Exemplarer, men afgiver maa-skee ikke noget sikkert Kjendemærke. Vi maatte ogsaa ansee det at være ikke uvæsentligt, at der hos den stribede Form

af *A. Pleei* omtales et umage Antal af Striber (5 eller 7), hvoraf en midt ned ad Ryggen; denne uparrede Midtstribe, som ogsaa udmærker *A. Auberi*, findes nemlig ikke hos noget Exemplar fra de danske Öer, som vi have seet. — Endelig maae vi tilföie, at kunde vi end gaaet ind paa at henföre en af de foreliggende Former til *A. Pleei*, kunde det lige saa godt været den ene som den anden, og dette har ogsaa bidraget til, at vi opgave denne Henförelse for begges Vedkommende. Heldigviis have vi for ganske kort Tid siden, ved vor utrættelige Correspondent Hr. Riise, erholdt et Exemplar fra St. Domingo af en *Ameiva*, som maa ansees for at være den ægte *A. Pleei*, ialfald St. Domingo-Formen af denne Art*); det viste sig derved, at denne er ganske forskjellig fra de andre i denne Afhandling beskrevne *Ameiva*-Arter og navnlig fra *A. Riisei*; Forskjellighederne ere følgende:

Hovedets Beklædning er i det hele den samme, naar undtages enkelte Smaatræk, som muligviis ikke engang ere constante, f. Ex. at Nasofrontalskjoldet forlænger sig med en Spids tilbage lige til Frontalskjoldet og derved adskiller Præfrontalskjoldene fra hinanden; at der bagved Interparietalskjoldet ligger ikke 2, men 3 Smaaskjolde; at det første Frenoorbitalskjold ikke forlænger sig ned til Overlæbeskjoldet o. s. v. Mellem Underkjabens 2 Rækker af større Skjolde findes 2 eller 3 Rækker af Smaaskjæl ligesom hos *A. Riisei*, og Strubens og Halsens Beklædning er ligeledes den samme som hos denne Art, dog med den Forskjel, at de større Skjæl midt under Struben brede sig over et større Omraade og ere mindre skarpt afgrændsede fra de omgivende Smaaskjæl. Ryggens, Bugens og Halens Beklædning er ligeledes den samme hos begge Arter, men Lemmernes er temmelig forskjellig. Paa Overarmen findes der ikke en enkelt skarpt udpræget Række af brede Tverskinner, som næsten umiddelbart gaaer over i Underarmens, men flere (4—5) Rækker af større kantede Skjæl,

*) Det fortjener nemlig nærmere Undersögelse og Stadfæstelse, om virkelig denne Art har hjemme baade paa St. Domingo og paa Martinique.

af hvilke en eller to ere større og bredere end de andre; paa lignende Maade forholder det sig med Underarmen: Skinnerne ere kun udviklede i dens nedre Halvdeel; de ere derhos mindre brede og mindre skarpt adskilte fra de omgivende større og mindre Skjæl; de fortsætte sig ikke saa tæt hen til Haandens smaa Tverskinner, ligesom de ved et stort Parti af Smaaskjæl ere adskilte fra Overarmens. Der er 12 Skjæl-rækker paa den bredeste Deel af Bugen. Paa Laarets Underside ere Skjoldrækkerne noget talrigere end hos *A. Pleei*, de enkelte Skjolde derfor noget mindre, hvilket navnlig sees ved at sammenligne de to næstyderste Skjoldrækker. Femoralporernes Antal er 17—18, hver er omgivet af et større og 3 mindre Skjæl. Skinnebenets Underside dækkes af ikke mindre end 4 tydelige Skjoldrækker, og de enkelte Skjolde i de to ydre Rækker ere derfor mindre og talrigere end hos *A. Rüsei*, Misforholdet mellem de to største af dem og de andre langt fra saa stort som hos denne. Analskjoldene ere smaa og talrige. Fodens Rygside dækkes hos *A. vulgaris*, *Rüsei* og *Örstedii* næsten fuldstændigt af større Skjolde, idet der fra de 4 yderste Tæer løber Rækker af Skjolde eller Skinner op ved Siden af hinanden næsten til Fodleddet; hos *A. Pleei* derimod findes kun 3 saadanne Rækker af Skjolde paa Fodens ydre Side: den, der skulde svare til den lange Taa, mangler og istedenfor den findes der en fin Skjælbeklædning paa den indre Deel af Fodens Rygsflade. — I flere Henseender danner *A. Pleei* Bindeleddet mellem *A. Rüsei* og *A. corvina*, fra hvilken den dog er meget vel adskilt. Fra *Ameiva vulgaris* vil den kunne skjelnes ved en finere Skjælbeklædning paa Ryg og Strube, mindre og talrigere Analskjolde, ved den ufuldstændige Skjoldbeklædning paa Bagfodens Rygside, ved at Postmentalskjoldene ere heelt adskilte fra hinanden, ved en noget anden Form af Forlemmernes Beklædning, ved de to mellem Underkøbets Skjoldrækker indkilede Skjæl-rækker m. m.

Det foreliggende Exemplar er c. 15" langt, hvoraf Halen udgjør lidt over $\frac{2}{3}$.

Farvetegningen er hos det foreliggende Individ omtrent som hos det andet i „Erpét. générale“ omtalte, paa een Gang plettet og sribet. De lyse Pletter sprede sig over Kroppens og Halerodens Sider og Lemmernes Rygside. Kropsidernes Grundfarve er sort; af lyse Striber kan der erkjendes 8, af hvilke den underste ligger heelt nede paa Kroppens Sider; til Nöd kan man erkjende en niende uparret midt ned ad Ryggen; den fremkommer derved, at de to nærmeste lyse Linier ere indfattede af et svagt sortagtigt Baand, i Modsætning til hvilket det mellemliggende smalle Parti viser sig som en lys Stribe. Ogsaa her er Strube-folden farvet af et sort Tverbælte, saaledes som det beskrives i „Erpét. génér.“

Ameiva corvina Cope*).

Af denne Art har Hr. Riise tilsendt os 3 Exemplarer fra Sombbrero, den nordligste af de karaimiske Öer, netop den samme Lokalitet, hvorfra Cope havde sine. Da Copes Beskrivelse ikke er aldeles udtømmende, skulle vi her meddele en ny Beskrivelse af denne fra de i det foregaaende omtalte temmelig forskjellige Art.

Hovedets Beklædning synes ikke at frembyde noget særdeles mærkeligt; dog kan mærkes, at medens ellers Nakkeskjoldet pleier at være det mindste af fem, som danne en Tverrække, danne disse Skjolde her snarere en Gruppe med Nakkeskjoldet i Midten, paa Grund af, at dettes Naboskjolde ved en Tverlinie ere deelte i to. De Smaagryn, som ogsaa hos andre Arter tildeels omkrandse Supraorbitalskjoldene bagtil og paa Siderne, naae her lidt længere fortil paa disses indvendige Side end hos *A. Rüsei* og *Örstedii*. Skjælkilen mellem Underkjøbets to Skjoldrækker er kun lidet udviklet og dannet af en enkelt Skjælrække ligesom hos *A. vulgaris* og *Örstedii*, og det første Par Sublabialskjolde berører hinanden fuldstændigt. Tindingskjællene ere fine, men

*) Proc. Acad. Nat. Sc. of Philadelphia. Febr. 1862.

omgivne af Smaaskjolde. Strubens Beklædning bestaaer af fine Smaaskjæl med en Gruppe af større i Midten og et Bælte af lignende mellem Halsfolderne. Paa Rygsiden af Kroppen og Lemmerne er Skjælbeklædningen ligeledes fin og eensartet som hos *A. Riisei*; Antallet af Bugens Skjælækker er høist 12. Men paa Overarmen findes ingen Skjæl, som udmærke sig paafaldende ved deres Størrelse; vel tiltage de lidt i Størrelse mod Armens Yderrand, saaledes at de der ere ubetydeligt større og af en tydeligere kantet Form, men disse Skjæl ere dog saa lidt iönefaldende, at man slet ikke vilde blive opmærksom paa dem, naar man ikke fra andre Arter var henviist til at søge dem. Armskinnerne begynde her først midt paa Underarmen og ere ved Smaaskjæl adskilte saavel fra Overarmen som fra Fingrenes Smaaskinner. Paa Laarenes Underside kan man tælle 13—14 Skjoldækker og paa Skinnebenet 4, af hvilke den ydre Række og navnlig 3 af dennes Skjolde som sædvanligt ere de største, medens den femte er uregelmæssig og ufuldstændig, ligesom den tredie hos *A. Riisei* og *Örstedii*. Femoralporernes Antal er meget stort, indtil 34 (Cope angiver 32 hos Hunnen og 36 hos Hannen), og Analskjoldene forholdsviis smaa og talrige. Bagfodens Rygside dækkes kun for en mindre Deel af et sammenhængende Pandser af større kantede Skjæl, men forresten deels af smaa i Rækker ordnede Skinner, som ere at betragte som Fortsættelse af Tærnes, deels af Smaaskjæl, som udfylde Mellemmrummene mellem hine, og paa samme Maade forholder det sig med Rygsiden af Hænderne. Halens Beklædning er ikke væsentlig forskjellig fra den hos *A. vulgaris*, *Riisei* o. s. v. Ydertaaen er i Forhold til Indertaaen længere end hos *A. Riisei*, men kortere end hos *A. Örstedii*. — De største af de foreliggende Exemplarer er 11" langt, men Halen er reproduceret og udgjör kun 6"; dets Totallængde skulde derfor vistnok egenlig være 16", (Cope angiver Totallængden til 16" 2"', hvoraf Halen 11" 4"). Farven er hos de foreliggende Exemplarer aldeles sort, men dette er sikkert kun Følgen af den mindre heldige Conservations-

tilstand, hvori de befinde sig; dog beskriver ogsaa Cope den som sort, Undersiden af Bugen og Halen som blaalig-grön, („glaucous green”), undertiden med et guulagtigt Anströg („tinged yellow”).

Til lettere Orientering i de sex os nærmere bekjendte *Ameiva*-Arters Hovedskjelnemærker ville vi endnu meddele fölgende Oversigt:

A. *Brachium* (*Humerus*) serie singula squamarum dilatatarum, quarum latitudo longitudinem bis vel pluries superat; scutella subtibialia seriebus duabus disposita; pori femorales 13—20.

α. Series squamularum 2—5 inter scutella majora maxilla inferioris utrinque interpositæ.

1. **A. Auberi**; squamæ tuberculiformes in calce adsunt; scutella sublabialia paris primi inter se plane disjuncta sunt.

2. **A. Riisei**; squamæ tuberculiformes in calce nullæ; scutella sublabialia primi paris pro parte inter se contingentia.

β. Series squamularum unica vel nulla inter scutella majora maxilla inferioris.

3. **A. Örstedii**; squamæ tuberculiformes in calce nullæ; scutella sublabialia primi paris pro parte contingentia; squamulæ dorsi lateralibus majores.

B. *Brachium* seriebus pluribus squamarum majorum polygonarum, haud vero forte dilatatarum; scutella subtibialia seriebus 3 vel 4; pori femorales 17—24.

4. **A. vulgaris**; series squamularum inter scutella maxilla inferioris utrinque unica vel nulla; scutella analia pauca majora; pedes postici supra scutellati.

5. **A. Pleei**; series squamularum inter scutella maxilla inferioris utrinque duæ vel tres; scutella analia plura minora; pedes postici supra pro parte modo scutellati.

C. *Brachium* squamis majoribus vel scutellis omnino nullis; scutella tibialia seriebus 4; pori femorales usque ad 36.

6. **A. corvina**; squamulæ maxilla inferioris interscutellares ut in *A. vulgari*; scutella analia plura minora; pedes postici supra pro parte modo scutellis majoribus oblecta.

Iguana tuberculata Laur.

„Den almindelige Leguan” er indsendt fra St. Croix, St. Jan, St. Thomas og Tortola. Den angives desuden fra Tobago, St. Domingo og Martinique, og for Fastlandet fra Mexiko (?), Venezuela, Guiana, Brasilien og Peru. Den vestindiske Form frembyder ingen Forskjelligheder fra den sydamerikanske.

„*Iguana tuberculata* er ikke ualmindelig paa St. Thomas,” skriver Hr. Riise; „jeg har seet over hundrede Exemplarer her i de sidste tyve Aar. Enkelte af de franske Indvaanere her paa Stedet spise dem. Ungerne udmærke sig ved en ualmindelig smuk, livlig lysegrön, Farve, og enkelte Individuer kunne beholde denne smukke grönne Farve, indtil de ere $\frac{1}{2}$ eller $\frac{3}{4}$ Alen lange fra Hoved til Halespids, hvorimod andre allerede have antaget de ældres smudsige graa Farve, förend de opnaae denne Störrelse. Den smukke Farve, som Ungerne have, taber sig temmelig hurtigt i Spiritus og bliver mörk eller smudsig grön. Det störste Exemplar, som jeg har seet paa St. Thomas, var $1\frac{1}{2}$ Alen langt*) fra Hoved til Halespids; det var fanget med Line paa en Fiskekrog med raat Kjöd som Madding. De fleste Exemplarer, som jeg har seet, vare fra en gammel Kirkegaard, som ligger paa et temmelig fugtigt Sted, og dens Omegn. Jeg har talt indtil 25 Æg i en gammel Hun.”

Blandt de i det Foregaaende omtalte Krybdyr og Padder fra de danske Antiller har der været flere, om hvis Selvstændighed eller Forhold til andre Arter vi kun have kunnet udtale os med en vis Tvivl af Mangel paa det nödvendige Sammenligningsmateriale af de nærstaaende Arter. Med Hensyn til *Anolis*-Arterne have vi været heldigere stillede, og uagtet de Vanskeligheder, som ere forbundne med Studiet af denne Slægt, föle vi

*) Dhrr. Newton omtale et, der var 4 Fod langt (Annals of nat. hist. Septbr 1859 p. 216).

derfor her færre af de Betænkeligheder og Tvivl om Rigtigheden af de vundne Resultater, som vi i det Foregaaende oftere have været nødte til at udtale.

Den artrige *Anolis*-Slægt har utvivlsomt sit Udbredningsmidtpunkt i Vestindien; af dens c. 70 Arter leve her c. 40 eller $\frac{1}{7}$, og af de øvrige c. 30 behoe de fleste Landene Vest og Syd for den mexikanske Havbugt, især Guiana og Ny Granada. Kun ganske faa, der ligesom antyde Slægtens Grændser mod Nord og Syd, forekomme i Bolivia og det østlige Brasilien samt i Californien og de østlige Fristater*).

*) Med Hensyn til de vestindiske Arters Udbredning kunne vi henvise til den p. 170 og flgd. meddeelte Oversigt af samtlige vestindiske Arter. Man vil deraf see, at der for flere af hine Arters Vedkommende foreligger Angivelser om, at de ogsaa skulde findes paa Fastlandet; at *A. principalis* ogsaa findes i de østlige Fristater, er vistnok utvivlsomt; men at en »*A. porcatus*« (forskjellig fra *A. principalis*) er fælleds for Texas og Cuba, at *A. equestris* forekommer i Sydearolina, *A. Edwardsii* i Guiana, *A. refulgens* paa Cuba, *A. chrysolepis* i »Vestindien«, *A. alligator* i Nordamerika, *A. marmoratus* i Sydamerika, *A. cristatellus* i Guiana, *A. Sagrei* (*nebulosus* Gr.?) i Texas, er vistnok lutter upaalidelige Angivelser, som enten hidrøre fra urigtige Artsbestemmelser eller fra feilagtige Lokalitetsangivelser, og som man gjør bedst i at lade staae hen, indtil de stadfæstes ad anden Vei. Forresten kjender man indenfor Vestindien i Nordamerika: *Anolis principalis* (Sydøstl. Stater), *A. Cooperi* (Californien) og *A. flavescens* Gr. (?). Fra Texas og Mexiko: *A. porcatus*, *A. serialis*, *A. biporcatus*, *A. lewiventris*, *A. Schiedei* og *A. nebulosus*; fra Centralamerika: *A. refulgens*, *longicauda*, *cupreus*, *bivittatus* og *Sallei*; fra Sydamerika (Ny Granada, Venezuela, Guiana og Brasilien): *A. nasicus*, *punctatus*, *auratus*, *chrysolepis*, *refulgens*, *Grahami*, *heteroderma*, *transversalis*, *latifrons*, *Bibroni* (ubeskrevet), *tropidogaster*, *lemurinus* og *lionotus* samt *fuscoauratus*, *Fraseri* og *æneus* (de 3 sidste i Ecuador og Bolivia); endelig en Art, hvis Lokalitet ikke er angiven (*A. reticulatus* Gr.). De ikke-vestindiske Arter vilde altsaa være henved 30, af hvilke de fleste vilde have hjemme i den nordlige Halvdeel af Sydamerika (16); derefter kommer Texas og Mexiko med mindst 6, Centralamerika med 5 og Nordamerika med 2 eller 3 Arter. Det er naturligviis kun en tilnærmelsesviis rigtig Optælling af Arterne, som her er meddeelt; der hersker endnu megen Forvirring i denne Slægt. Saaledes er, efter godhedsfuld Meddelelse af Prof. Peters i Berlin, *A. Nitschii* Wglr. samme Art som *Norops auratus* D. B., *Draconura 12-striata* Berth. og *Norops macrodactylus* Hall., *Anolis planiceps* Wieg. = *A. chrysolepis* D. B., og *A. læviceps* Wieg. = *A. chlorocyanus* D. B.!

Af de bekjendte c. 70 *Anolis*-Arter have vi dog kun havt Leilighed til at undersøge et mindre Antal, nemlig 16. Det er noksom bekjendt, med hvilke Vanskeligheder man har at kjæmpe i denne Slægt; er det allerede i og for sig vanskeligt nok paa en tilfredsstillende Maade at diagnosticere Arter, hvis Forskjelligheder vel kunne opfattes med Öiet, naar man har dem ved Siden af hinanden, men alligevel ere yderst vanskelige at udtrykke tydeligt i Ord, saa foröges disse Vanskeligheder her ved den Ubestemthed, hvormed mange ellers vigtige Forhold træde op, og ved den i denne Slægt saa betydelige Kjöns- og Aldersforskjel. Undersögelsen og Bestemmelsen af de i vore Musæer opbevarede vestindiske Former vilde derfor neppe have fört til noget afgjörende og paalideligt Resultat, hvis ikke navnlig Hr. Riises gennem flere Aar fortsatte rigelige Indsamlinger af de forskjellige Kjön og Aldere af de paa vore Öer levende Arter havde sat os istand til efterhaanden at klare alle tvivlsomme Spörgsmaal med Hensyn til disse Arters Begrændsning. Vi have i det Fölgende sögt at levere nogenlunde udtömmende Beskrivelser og Diagnoser idetmindste af de Arter, hvoraf vi have kunnet undersøge mere end et enkelt Exemplar; man vil finde, at vi have taget Hensyn til enkelte Forhold, som ikke tidligere, idetmindste ikke i den Udstrækning, ere blevene benyttede som Skjelnemærker, men som afgive ligesaa gode Charakterer, som de sædvanligen anvendte. At opstille en Art paa et enkelt Exemplar, er i denne Slægt endnu mere misligt end i andre, selv om den beskrives nok saa omhyggeligt. Beskriveren vil her altid være udsat for at tage feil af det Væsentlige og det Uvæsentlige, naar han ikke kan sammenligne flere Exemplarer, og naar saa en Anden igjen skal sammenholde Beskrivelsen med et enkelt ham foreliggende Exemplar, er han i Uvished om han har samme Art for sig eller ikke, fordi han finder visse smaa Uovereensstemmelser, hvis Betydning han ikke kan bedömmе. Med disse Bemærkninger om Kjendemærkernes Ubestemthed og Mangel paa Skarphed i *Anolis*-Slægten er det dog ingenlunde vor Mening at antyde, at Arts-

begrebet i denne artrige Slægt i Virkeligheden skulde have en mere vag Charakter end i andre mindre artrige Slægter, at Arternes Grændser i Virkeligheden her skulde være usikkrere, mere udsatte for Overgange o. s. v. Vore Studier af Anoliderne, som omfatte Hundreder af Exemplarer, have tvertimod bibragt os den modsatte Anskuelse.

Den af flere Forfattere (Cocteau, Gray, Fitzinger*) forsøgte Opløsning af *Anolis*-Slægten i flere, er efter vor Mening hverken naturlig eller blot praktisk mulig. De som Slægtscharakterer benyttede Forhold ere ofte ikke andet end Kjøns- eller Aldersmærker, ja undertiden ikke engang constante som saadanne, hvilket f. Ex. gjælder om Halekammen hos *A. cristatellus*, paa hvilken Slægten *Xiphosurus* er bleven opstillet.

Efter hvad Hr. Riise meddeler os, opholde Anoliserne sig dels paa dyrkede Steder, dels i og omkring Husene ved Udkanten af Byerne og paa Landet, dels paa Mure, større Urter og Buske, f. Ex. paa *Cajanus flavus*, den almindeligst dyrkede Plante i Negerhaverne ved Plantagerne**). Det er bekjendt, at de høre til de farveskiftende Ögler: *A. cristatellus* er saaledes i Almindelighed smudsiggrön, men undertiden mørkegrön, næsten sort. Efter nogle af Hr. Riise meddeelte Tegninger at dömmе, sidde de paa Grene eller andre Gjenstande i en eiendommelig Stilling, med Lemmerne trukne ind til Kroppen og Halen stivt udstrakt i skraa Retning, rede til at springe, og samme Meddeler omtaler ogsaa deres lydlöse Spring fra Green til Green, i Mod-sætning til den raslende Stöi, som ledsager andre Öglers Bevægelser. Deres Æg ere temmelig almindelige paa dyrkede Steder, nogle

*) Cocteau har 4 Underafdelinger, Gray 6, Fitzinger ikke mindre end 20 Subgenera til 28 Arter.

**) Man sammenligne de smukke Iagttagelser om Anoliserens Levemaade paa flere Steder i Gosses oftomtalte Bog om Naturforholdene paa Jamaica, navnlig p. 57, 142 og 216; samt en Bemærkning af Hallowell i «Proc. Acad. Philad.» 1856 p. 232 og Newtons i Günthers Afhandling om Krybdyrene paa St Croix i Annals and Magazine of Nat. Hist. 1859, September.

Tommer under Jorden, i Urlepottes, o. s. v., og have en langagtig Form, en blød, pergamentagtig Skal, og ligne i det Hele Ameivernes og Slangernes Æg; to for os liggende Æg af *A. pulchellus* have en Længde af 10^{mm} og en Brede af 5¹/₂^{mm}. De af Günther*) undersøgte Exemplarer af *A. acutus* havde kun et meget stort Æg hver, uden Spor til Foster, uagtet det syntes at være modent til at lægges; han antager derfor, at de yngle flere Gange om Aaret, hvilket i det Hele synes at gjælde om flere af de mindre Ægleformer i Vestindien.

Anolis cristatellus D. B.

Anolis capite brevi; carinis foveaque frontalibus sat distinctis, fovea occipitali vero minus distincta vel nulla; scutellis capitis lævibus, supraocularibus 8—12 carinatis exceptis, circumorbitalibus inter se sæpissime contingentibus, ab occipitali distincto vero sejunctis; squamis dorsi minutis graniformibus, mediis non vel paullo modo majoribus; plica dorsuali humili in maribus adultis; cauda compressa, in maribus fortiter serrato-dentata vel crista cutanea alta prædita; squamis ventralibus rotundatis lævibus, membrorum pro parte carinatis, femoralibus et antibrachialibus anterioribus dilatatis hexagonis unicarinatis, pedum unicarinatis.

Vi skyldte fornemmelig DHrr. Riises og Örsted's Indsamlinger, at vi have kunnet sammenligne en stor Række af Exemplarer af meget forskjellig Alder fra St. Thomas, St. Croix, St. Jan, Just v. Dyck, Vieques, Water-Island, Tortola og Portorico. Ifølge ældre Angivelser forekommer den tillige paa Martinique, Guadeloupe og Marie-Galante og hører altsaa til de forholdsviis vidt udbredte vestindiske Arter; dens Forekomst i Guiana tør man derimod vistnok indtil videre betvivle. Til Beskrivelsen i „Erpétologie générale” og til ovenstaaende Diagnose skulle vi endnu føie følgende Bemærkninger:

Hovedet kan variere noget i Længde, men er dog altid at

*) Annals l. c. p. 214; denne Mening tiltrædes af Cope (Proc. Acad. Philad. 1861 p. 215).

kalde kort i Modsætning til de følgende Arters. Smaaskjoldene paa Snuden vise ikke nogen regelmæssig Anordning. Antallet af større Skjolde paa Supraocularregionen varierer betydeligt ligesom hos andre nærstaaende Arter, her fra 8 eller endnu færre til 12 eller endnu flere; de større af dem ere tydeligt kjölede. Skjönt Reglen er, at de Rækker af større Skjolde, som omkrandse Öiehulerne, beröre hinanden paa Panden, ere de dog undertiden fuldstændigt adskilte ved en smal Skjæl-række; derimod er Nakkeskjoldet altid adskilt fra dem ved idetmindste to Rækker af Skjæl eller Smaaskjolde. Ryggens ovale grynede Smaaskjæl kunne være omgivne hver af 6 Smaagryn, som udfylde Mellemmrummene mellem dem, men disse ere kun synlige ved Lupens Hjælp og ofte temmelig utydelige; en lav Hudfold midt ned ad Ryggen er altid tydelig hos de udvoxne Hanner, men savnes hos Ungerne og Hunnerne; den dannes af to Skjæl-rækker, som först mellem Baglemmerne eller paa Hale-roden forene sig til een; i dens forreste Deel ere disse Skjæl ovale, men fra Midten af Ryggen blive de aflangt sexkantede; i Reglen ere de kjendeligt større end Ryggens andre Skjæl, men undertiden er dette egentlig ikke Tilfældet; selv hos Hunnerne og Ungerne erkjendes disse to Skjæl-rækker dog som oftest med Lethed mellem de andre. Halekammen hos Hannerne er af meget forskjellig Størrelse, og hos mange iövrigt fuldt udviklede Hanner er den ganske lav og knap erkjendelig som saadan, ja der synes at gives en lokal Varietet af *A. cristatellus* (paa Vieques og Portorico), hos hvilken den egentlig aldrig kommer til Udvikling*). Den afgiver derfor ikke noget godt Kjendemærke for Arten. Bugskjællene have ikke nogen tydelig Kjöl; de store sexkantede Skjæl paa Lemmernes Forside saavel som paa Hændernes

*) De i temmelig Mængde foreliggende Exemplarer fra Vieques og Portorico mangle alle Halekammen; derimod findes den mere eller mindre tydeligt hos de ligeledes i temmelig Mængde indsendte Exemplarer fra Portorico og Just v. Dyck. Anden Forskjel formaae vi ikke at udfinde mellem disse to Afarter.

og Föddernes övre Side have hver i Reglen kun en enkelt Kjöl, naar undtages enkelte af de store Laarskjæl i Nærheden af Knæet, som have flere.

Hos de voxne Hanner er den graagrønne Grundfarve*) fint prikket eller tegnet („vermiculé“) af bruunt; hos Ungerne og Hunnerne er Tegningen livligere, og der findes i Reglen en iöinefaldende hvid Stribe midt nedad Ryggen, ofte krydset af eller ledsaget af 4 eller 5 mørke Pletter eller indfattet af en bred mørk Linie paa hver Side; hos Ungerne findes der tillige et mørkt Tverbaand paa Hovedet fra den ene Supraorbitalregion til den anden og et lignende, men mere bredt Baand over Nakken fra det ene Öie til det andet, og endelig en mere vandret Stribe paa hver Tinding bagved Öiet, men hos de Voxne er der kun sjældent Spor til denne Tegning. Hunnerne og Ungerne kunne i det Hele have et fra de udvoxne Hanner saa forskjelligt Udseende, at man let kunde forledes til at ansee dem for at tilhøre en forskjellig Art. Vi have saaledes for os et Exemplar, som en kort Tid har været opstillet som *A. fasciatus*; dets Længde er $1\frac{2}{3}$ “ foruden Halen, det savner Rygfold, Halekam, Strubepose og Nakkegrube og har en temmelig trind Hale; en hvid Rygstribes, indfattet paa hver Side af et uregelmæssigt brunagtigt Parti, kan forfølges fra Nakken til Halen, langs ud ad hvis Rygkjöl den ogsaa forlænger sig i Form af en hvid Linie. Bugskjællene ere her svagt kjölede, hvilket i det Hele oftere er Tilfældet hos Hunnerne og Ungerne, og de midterste Rygskjæl ere aldeles ikke større end de andre, ja kunne end ikke i største Delen af Ryggens Længde erkjendes som dannende særegne Rækker. Undersøgelsen af et større Antal Exemplarer af alle Aldere har imidlertid hævet enhver Tvivl om, at det omhandlede Individ kun repræsenterer deels Hunformen deels i enkelte Forhold en

*) Det vil ikke være overflødigt at bemærke, at Beskrivelsen af Farverne her i denne Afhandling altid er efter de i Spiritus opbevarede Exemplarer, hvor der ikke udtrykkelig siges, at den er efter det levende Dyr.

lidt afvigende Varietet af *Anolis cristatellus**). I det Hele synes Hunnerne langt fra at opnaae den Størrelse som Hannerne; de have kun Spor til en Strubefold, men savne Rygfolden og enhver Antydning til en Halekam; Nakkegruben er ogsaa mindre tydelig. Den lyse Stribe midt ned ad Ryggen synes hos dem at holde sig gennem hele Livet. Som unge ere Hanner og Hunner neppe til at kjende fra hinanden ved noget ydre Forhold; selv hos næsten voxne Hanner, hvor Rygfolden allerede er tilstede, og Strubefolden idetmindste er antydet, er Nakkegruben mindre tydelig og Halekammen mangler aldeles.

Anolis acutus Hallow.*).

(*Anolis Newtoni* Günther)**).

Anolis capite longiusculo; fovea carinisque frontalis plus minus distinctis, fovea occipitali parum distincta vel nulla; scutellis capitis laevibus, supraocularibus carinatis exceptis, circumorbitalibus inter se et cum scutello occipitali vulgo contingentibus; squamis dorsualibus graniformibus minutis, mediis nonnihil majoribus et distincte carinatis; plica dorsuali humili vel indistincta; cauda

*) Hr. Riise, hvem vi havde tilbagesendt Exemplarer af begge Former og opfordret til at søge Forholdet oplyst ved Iagttagelser i Naturen, skriver til 'den Ene af os d. 29de Novbr. 1861: «min Samler er af samme Mening som De, at *A. fasciatus* er Hunnerne (og Ungerne) af *A. cristatellus*; men hvorledes forklarer De da, at den førstnævnte findes paa Steder, hvor den sidsnævnte ikke forekommer, f. Ex. paa St. Croix og St. Jan? I en lille Blomsterhave, som jeg har i Gaarden ved Apotheket, findes altid en Masse af *A. fasciatus*, saa mange, at jeg kan tælle 10—12 Stykker paa een Gang, men aldrig har jeg seet et Exemplar af *A. cristatellus* i denne Have, hvor jeg har været daglig i de sidste 5 Maanedere.» Senere fik Hr. Riise imidlertid Anledning til at forandre sin Mening om dette Punkt; i Brev af 18de Mai 1862 meddeler han os, at han i bemeldte Have senere har seet et Exemplar af *A. cristatellus* (o: Han med Halekam) af og til, og at han samme Dag havde seet den parre sig med en «*A. fasciatus*». Vi anføre dette for at vise, at dette Forhold har været Gjenstand for Drøftelse fra begge Sider, men at vi ogsaa fra begge Sider ere komne til det samme endelige Resultat.

**) Proceed. Acad. Philad. 1856 p. 228.

***) Günther: Annals of natur. history Septbr. 1859 p. 212 tab. IV. fig. A.

compressa, serrato-dentata, squamis ventralibus indistincte carinatis, antibrachialibus et femoralibus anticis hexagonis ut pedalibus superioribus pro parte pluries carinatis.

I en Afhandling „Notes and Descriptions of Anoles” i „Proceedings of the Academy of Natural Sciences of Philadelphia” (Aug. 1861 p. 208) har den allerede i det Foregaaende oftere nævnte amerikanske Herpetolog Cope erklæret den af Hallowell nogle Aar iforveien beskrevne *Anolis acutus* for at være den samme Art, som Günther i 1859 opstillede som *A. Newtoni*, og da han har kunnet sammenligne Hallowells Original Exemplar med Exemplarer fra St. Croix, som vare meddeelte af Hr. Riise, kan der neppe være nogen Tvivl om, at det jo forholder sig saa, og at den Arten oprindelig tildeelte Lokalitet „Cuba?”, er urigtig. Vi have, takket være Hr. Riise, kunnet undersøge en betydelig Række af Exemplarer, som dog paa faa Undtagelser, nær alle ere Hanner. St. Croix er det eneste Sted, hvor Arten vides at leve*).

A. acutus staaer meget nær ved *A. cristatellus* i Habitus, Charakterer og Størrelse, men afviger fra den ved følgende Forhold: Hovedet er længere; er *A. cristatellus* en kortsnudet Art, hører *A. acutus* derimod til de mere langhovedede eller spidsnudede Arter. Nakkeskjoldet støder i Reglen umiddelbart op til de store Skjolde, som omkrandse Öiehulerne og støde sammen paa Panden, eller der er i det høieste indskudt en enkelt lille Skjæl række mellem dem og Nakkeskjoldet**). Mellem Ryggens Skjæl er der ingen eller dog kun yderst svage Spor til grynede Smaaskjæl, og Rygfolden er mindre

*) Hr. Riise erklærer udtrykkelig i sine Breve, at denne Art ikke findes paa St. Thomas og ikke er ham bekjendt fra andre Steder end fra St. Croix, hvor den baade efter de indsendte Exemplarers Antal at dømmes og efter Newtons udtrykkelige Angivelse er meget hyppig.

**) Saa sikker som denne Charakter end er i de fleste Tilfælde, navnlig naar man har udvoxne Hanner for sig, kan den dog undertiden være tvivlsom, naar man kun kan undersøge yngre Exemplarer, hos hvilke Forholdet kan være mindre skarpt udpræget.

tydelig, uagtet de to Midtrækker af Skjæl her altid ere meget store, aflangt sexkantede og tydeligt kjölede; der findes ogsaa Kjöle paa de nærmest tilstödende Skjælrækker, som i Form og Störrelse danne Overgangen fra hine til Ryggens almindelige Skjælbeklædning. Fra Haleroden aflöses hine to Skjælrækker af en enkelt uparret. Halen er hos Hannen stærkt sammentrykket med savtakket Rand eller har endog i sin indre Halvdeel en lav savtakket Kam; hos Hunnen er den mindre sammentrykket og kun utydelig savtakket. Bugskjællenes Kjöle ere tydeligere end hos *A. cristatellus*. Lemmernes Skjæl ere rudeformige og kjölede, forsaavidt de ikke, som paa Laarenes Yderside, ere saa fine og kornede, ligesom Rygskjællene, at Kjölen ikke kan erkjendes; paa Overarmens Yderside ere de derimod temmelig store, paa Underarmens og Laarets Forside tildeels sexkantede og fleerkjölede ligesom paa den övre Side af Hænderne og Födderne; man træffer imidlertid ogsaa Individier, hvor samtlige Armens og Laarets Skjæl kun have en enkelt Kjöl. Paa den forreste Deel af Hovedet kunne Skjoldene være ordnede temmelig regelmæssigt paa begge Sider af en skarpt udpræget Midtlinie; der kan saaledes langs Snudens Midtlinie findes to Rækker af større Smaaskjolde, som bagtil kile sig ind mellem dem, der danne en Fortsættelse af de to Rækker af Circumorbitalskjolde, og som fortil, bagved Næseborene, aflöses af 2 eller 3 Rækker af Smaaskjæl. Hos andre Individier er Anordningen af disse Skjæl eller Skjolde imidlertid mindre regelmæssig. Man tæller 8 lave Læbeskjolde langs med begge Læber; de forreste „Sublabial-skjolde“ ere temmelig store, men allerede fra det andet eller tredie Underlæbeskjold adskilles de fra disse ved en indskudt Kile af Smaaskjæl. Af Supraocularskjolde er der 5—7 større, kjölede, anbragte i to Rækker, foruden nogle mindre i en tredie ydre Række. De Nakkeskjoldet omgivende Skjæl ere temmelig store og ofte bugede eller kjölede. Hunnen*) har kun Spor

*) «Hunnerne ere kun halv saa store som Hannerne,» Günther l. c. See sammesteds D'Irr. Newton's Bemærkninger om dette Dyrs Farveskifte, dets Fjender af Fugleklassen (en Ugle- og en Heire-Art) og dets Föde (Myrer).

til en Hudfold paa langs hen under Halsen, og den har en noget livligere Tegning end Hannen, som næsten er uden al Aftegning; den kan saaledes have en lys Stribe og nogle mørke Pletter midt nedad Ryggen ligesom Hunnen af *A. cristatellus*.

Anolis stratulus Cope*).

Anolis capite longiusculo; carinis et fovea frontibus parum distinctis, fovea occipitali nulla; scutellis capitis laevibus vel rugosis, circumorbitalibus contingentibus sed ab occipitali sejunctis; squamis dorsualibus graniformibus minutis, mediis haud majoribus; plica dorsuali nulla; squamis ventralibus laevibus, antibrachialibus et femoralibus anticis hexagonis laevibus vel indistincte carinatis, pedalibus superioribus unicarinatis; cauda in feminis tereti, in maribus subcompressa serrato-dentata, serie macularum quinque in dorso corporis.

Af denne lille Art, som har været opstillet i Universitets-Musæet under Navnet *A. dorsomaculatus* (under hvilket Navn den ogsaa har været meddeelt enkelte Musæer), indtil den blev beskrevet under ovenstaaende Navn af Cope, har Hr. Riise indsendt Exemplarer fra St. Thomas, Vieques, Tortola, Just v. Dyck og Portorico. Til Copes Beskrivelse skulle vi endnu føie Følgende:

Uagtet Hovedet ogsaa her kan være af lidt forskjellig Længde, maa den dog henføres til de langhovede Arter ligesom *A. acutus*; fra denne adskilles den let derved, at Nakkeskjoldet altid ved to eller flere Skjælårer er adskilt fra de to paa Panden, idetmindste i en kort Strækning, sammenstødende brede Skjælårer, som omkransede Öiehulerne. Der findes ikke nogen ophøiet Linie eller Hudfold midt nedad Ryggen, hvis Skjæl ere meget fine, tætstillede, grynede og ikke større end Sidernes, men paa begge disse Steder ere Skjællene

*) l. c. p. 209. Ved en Tryk- eller Skrivefeil staaer der "*striatulus*" for "*stratulus*" at *stratus* ("saddled").

betydelig mindre end Bugens flade, afrundet-kantede Skjæl. De to midterste af Ryggens Skjælrækker kunne vel forfølges i hele Ryggens Længde, men ere enten aldeles ikke eller kun meget lidt større end de tilstødende. Nakkegrube findes ikke og Pandegruben er ikke meget tydelig; Supraocularskjoldene ere temmelig talrige, de forreste Sublabialskjolde temmelig store; Snudens Smaaskjolde ere ikke regelmæssigt ordnede i Rækker. Hovedets Skjolde ere glatte eller svagt rynkede; de brede sexkantede Skjæl paa Lemmernes Forside ere i Reglen glatte, men kunne undertiden ogsaa fremvise en svag Kjöldannelse. Af de foreliggende Exemplarer ere de fleste Hauner; de have en stor Strubepose og en noget sammentrykket, savtakket Hale, men ingen Halekam. Hunnens Hale er mere trind og utydeligere savtakket; den synes ogsaa at være noget mindre end Hannen og at have et noget kortere Hoved; hos Ungerne er Hovedet forholdsviis endnu kortere*).

Farvetegningen er ret betegnende for denne Art; langs ned ad Ryggen findes en Række af fire eller fem (i Reglen fem) brede, brune, lyst indfattede Tverbaand eller Tverpletter; forresten er Dyrret mere eller mindre tæt bruunspættet paa en graalig eller grøngul Bund. Udvikles disse Smaapletter meget stærkt, blive de karakteristiske Sadelpletter mindre tydelige. Hovedet er næsten altid mørkt eller næsten sort. Strubeposen hos Hannen har samme livlige orangerøde Farve som hos *A. pulchellus* f. Ex., Lemmerne mørke Tverbaand.

Udmaalinger:

	en Han:	en Hun:
Længden af Hovedet til Öiet	15 ^{mm}	— 12 ^{mm} .
— - Hoved og Krop til Anus	50 ^{mm}	— 40 ^{mm} .
— - Halen	75 ^{mm}	— 51 ^{mm} .
— - Forlemmerne	19 ^{mm}	— 17 ^{mm} .
— - Baglemmerne	32 ^{mm}	— 27 ^{mm} .

*) Paa Grund heraf, og da Ungerne af *A. cristatellus* ogsaa kunne have en Række af mørke Pletter nedad Ryggen, kan det undertiden være for-

Anolis pulchellus D. B.

Denne Art kjendes fra St. Thomas, hvor den er temmelig almindelig paa dyrkede Steder, fra St. Croix, hvorfra der findes Exemplarer i det Kongl. Musæum, fra Tortola, Just v. Dyck, Vieques, Portorico og Martinique. Vi ansee det for ufornödent at udarbeide en Diagnose af denne velbekjendte Art, men skulle dog til Beskrivelsen i „Erpétologie générale” föie følgende Bemærkninger:

Hannerne have ogsaa her i Reglen en lav, mere eller mindre tydelig Hudfold midt nedad Ryggen fra Nakken til Halen; den dannes af en dobbelt Skjæl række, hvis Skjæl enten aldeles ikke eller kun i en meget ringe Grad ere større end Naborækkerne. Alle Hovedets Skjæl og Skjolde ere kjölede, de større have endog flere Kjöle, f. Ex. Sublabialskjoldene; ligeledes ere Overarmens Skjæl og de store Skjæl paa Underarmens og Laarets Forside forsynede med flere Kjöle. Den Gruppe af større Skjolde, som indtager en Deel af Supraocularregionen, bestaaer undertiden kun af 5—6 Skjolde. Den eneste foreliggende Hun har et noget kortere Hoved end de andre, som ere Hanner og hos hvilke Hovedets Længde iövrigt varierer endeel; den mangler Hudfolden langs ned ad Ryggen, og dens Hale er ikke höi, sammentrykket og savtakket som Hannens, men lavere og mere trind, med skarpt udprægede, ophöiede Linier, som dannes af Skjælkjölene; den er ogsaa mindre tydelig leddeelt end hos Hunnerne. Ifölge hvad Hr. Riise meddeler os, ere Hunnerne i det Hele lidt mindre end Hannerne, men uden nogen væsentlig Forskjel i Farve eller Tegning. En hvidlig Stribe, som oventil er skarpt begrændset, löber hos dem Alle hen under Öiet fra Snudespidsen til omtrent midt paa Kroppens Sider eller Öiet undertiden lige til Halen. Ovenover den löber, fra Öiet af, en mørkere Stribe, som

bundet med nogen Vanskelighed at skjelne mellem Ungerne af disse to Arter. Har man flere Exemplarer for sig, vil Hovedets forskjellige Physiognomie dog snart afgjøre Spørgsmaalet.

dog allerede taber sig lidt bagved Forlemmerne. Sorte Punkter og Smaarækker af Punkter eller Smaapletter af samme Farve findes hist og her paa Ryggen i større eller mindre Mængde; naar de optræde i stor Mængde som talrige afbrudte Smaastriber (hvad der er Tilfældet hos to Exemplarer fra Portorico), minder Tegningen endeel om *A. vermiculatus*. En eller to Rækker af hvide sortindfattede Smaapletter, som følge efter hinanden med forholdsviis betydelige Mellemrum, iagttages ofte langs med Kroppens Sider. Hannens Strubepose er, ligesom hos adskillige andre Arter, guulrød; selve Skjællene ere nemlig gule, men Huden mellem dem har en livlig zinnoberrød Farve.

Anolis marmoratus D. B.

Et Exemplar af denne Art, som opbevares i det Kongl. Musæum, er i sin Tid skjænket dette af Hr. Dr. Hornbeck; det antages at være fra St. Thomas eller fra St. Jan, men da denne Art ellers aldrig er bleven indsendt fra de danske Öer, tør man endnu ikke optage den i disses Fauna. Da det viser enkelte, om end mindre væsentlige Uovereensstemmelser med Beskrivelsen i „Erpétologie générale”, ville vi meddele en kort Karakteristik af det.

Det er uden Strubepose, altsaa rimeligviis en Hun; Hovedet er ikke meget langt; dets største Brede indeholdes kun $1\frac{1}{2}$ Gang i Afstanden mellem Snudespidsen og Öret; oventil er det ganske fladt, naar undtages de ikke meget fremtrædende Pandekjôle, som fortsætte deres buede Løb til henimod Snudespidsen. Rostralkanterne ere skarpe, Hovedets Smaaskjolde i det Hele flade, kantede og forholdsviis store; af de to Rækker, som begrænde Öiehulerne og bære Pandekjölene, berører et Par Skjolde hinanden umiddelbart; de andre ere adskilte ved en mellem dem indkilet Skjæltrække. Nakkeskjoldet er lille og derfor adskilt fra hine større Skjolde ved Smaaskjæl. Nakkegruben er ikke aldeles skarpt begrændset. Rygskjællene ere ovale, puklede eller kjölede; i Mellemrummene mellem dem findes enkelte tre-

kantede Skjælgryn; paa Siderne ere de meget mindre end paa Ryggen, men paa Bugen blive de atter større, ovale paatvers, taglagte og fuldkommen glatte. Paa Undersiden af Hovedet og Halsen ere Skjællene kornede; der er fem Rækker af Frenalskjæl og fire Rækker af Skjæl indskudte mellem Underlæbe- og Sublabial-skjoldene, begge Dele dog kun hvor bemeldte Partier ere bredest. Paa det forresten fiintskjællede Supraocularparti findes en Gruppe af 7 eller flere større kantede og glatte Skjolde. Forlemmernes Skjæl ere rudeformige og kjølede, Baglemmernes deels kornede, deels (saasom flere Rækker langs med Laarets og Skinnebenets forreste Rand) bredt sexkantede og kjølede, deels (underneden) af lignende Form som Bugens. Ryggens to midterste Skjæl-rækker danne en lav Fold eller Kam uden Takker, som mellem Baglemmerne synker ned i Flade med den øvrige Skjælbedækning og paa Halen erstattes af en enkelt Række forholdsviis store, tagformige, tilspidsede Skjæl, som danne en lav savtakket Kam paa den Deel af Halen, der ikke er reproduceret.

Farven er graablaa med rødtligt Anstrøg paa enkelte Steder og med sortagtige Smaapletter paa Ryggen, Siderne, Lemmerne, paa Halen og under Struben. Hovedet er næsten sort med Undtagelse af de gule Læber og en gul Plet ovenpaa Hovedet foran hvert Öie samt en gul sortindfattet Stribe, som løber fra Öiets nedre Rand over Öret og taber sig paa Siderne af Halsen, og en lignende, der begynder under Öret og taber sig lidt bagved Midten af Kroppens Sider; en svagere, hist og her afbrudt Stribe af samme Farve udgaer endelig fra Öiets Bagrand og taber sig over Skulderen. Med Undtagelse af Struben og Halsen, som ere graat anløbne, har Bugen en lignende gullagtig Farve.

Hovedets Længde til Öret er 22^{mm}; derfra til Gattet er Afstanden 50^{mm}.

En Sammenligning mellem det beskrevne Dyr og et Exemplar af *Anolis alligator* fra Martinique viser følgende Forskjelligheder: Hovedet er lidt kortere hos sidstnævnte, uagtet det foreliggende Exemplar er en Han (med Strubepose); de Skjolde, som omgive

Oiehulerne paa deres indre Side, ere her meget større og berøre derfor hinanden i hele Pandens Længde, adskilles ikke af nogen Skjæl række i Midten; de støde ligeledes umiddelbart op til det temmelig store Nakkeskjold. Disse Skjoldrækker og de af dem dannede Kjôle fortsætte sig hos begge Arter hen imod Næseborene, idet de danne en spids Vinkel med Rostralkanterne; men mellem dem sees hos *A. alligator* to lavere buede Længdekamme, udspringende bagved Melletrummet mellem Næseborene; disse fattes derimod ganske hos *A. marmoratus*, hvis Snude derfor er mere flad, og hvor man paa den bagre Deel af Snuden hos *A. marmoratus* kun seer to Rækker af større Smaaskjolde med en ufuldstændig Række af mindre i Midten, seer man hos *A. alligator* 4 Rækker af Skjæl eller Smaaskjolde. Den Skjælkile, som adskiller Underlæbeskjoldene fra Sublabialskjoldene, dannes kun af een Skjæl række hos *A. alligator*, hos *A. marmoratus* af indtil 4; Skjællene paa Laarenes Forside ere større hos *A. alligator*, Farven smudsig skiferblaa, som hos unge Leguaner, med guulhvide Draabepletter, især paa Kroppens Sider, og med den i Beskrivelsen angivne sorte Plet i Axelhuden, de gule Striber mangle o. s. v. Rigtig nok ere disse Forskjelligheder kun Resultatet af en Sammenligning af et Individ af hver Art, men de vidne dog om, at de virkelig ere forskellige.

Anolis velifer Cuv.

Anolis capite elongato; carinis frontonasalibus quatuor, foveisque frontali et occipitali distinctis; scutellis capitis carinatis, supraocularibus a circumorbitalibus haud plane vel omnino non sejunctis, hisce vero inter se et ab occipitali late sejunctis; squamis dorsualibus ovatis carinatis granulis pluriseriatis cinctis, mediis haud majoribus, plicam vel cristam indistincte dentatam formantibus, ventralibus polygonis lævibus, membrorum rhomboideis carinatis, anticis nec dilatatis, nec pluricarinatis; cauda compressa, in maribus crista membranacea maxima, radiis suffulta, prædita, quæ autem fæminis deficit.

Af de fire Exemplarer, som vi have kunnet undersøge, ere de to fra Vieques, det tredie fra Tortola (alle tre indsendte af Hr. Riise); et fjerde, i det Kongl. Musæum, skulde ifølge Etiketten være fra St. Jan, men da Hr. Riise aldrig har faaet dette anseelige Dyr fra nogen af de danske Öer, er det meget tvivlsomt, om den forekommer der. — Til dens Beskrivelse i „Erpétologie générale” skulle vi endnu föie, at Pandekjölene her ikke convergere fortil, men tvertimod forene sig med Rostralkjölene noget foran Öiet, samt at den derved dannede store Pandegrube dog udfyldes tildeels af to fra Mellemlummet mellem Næseborene udspringende, næsten parallelle Nasalkjöle. De kjölede Supraocularskjold (c. 9 i 3 Rækker) ere enten ikke eller kun ufuldstændigt adskilte ved smaa Skjælkorn fra Circumorbitalskjoldene, som atter selv ere adskilte fra hinanden og fra det lille Nakkeskjold ved en tredobbelt Række af Smaaskjold. Paa Kroppens Ryg og Sider, paa Halsen og tildeels endog paa Baghovedet ere de egentlige Skjæl aldeles adskilte fra hinanden og omgivne af flere Kredse af Smaakorn; paa Lemmerne og Halen er dette derimod ikke Tilfældet. Lemmernes Skjæl ere rudeformede og kjölede; de, der beklæde deres Forside, ere ikke meget større end de andre og have ligeledes kun een Kjöl; fleerkjölede Skjæl optræde først paa Hænderne, Fingrene og Tærne. De to midterste Rækker af Rygskjæl ere egentlig ikke større end de andre, men deres høie Kjöle give dem Charakteren af en dobbelt Række af lave Savtakker. Hunnens Hale er sammentrykt ligesom Hannens, men istedenfor den høie Kam findes her kun en lav, savtakket Kjöl, ligesom den kun har en Hudfold istedenfor Strubepose.

Anolis dominicensis Rhdt. & Ltk.

Anolis capite brevi; fovea et carinis frontibus distinctis; scutellis capitis anterioribus et supraocularibus lævibus, circumorbitalibus inter se et cum occipitali contingentibus; fovea occipitali nulla; plica dorsuali nulla vel indistincta; squamis dorsualibus

graniformibus, majoribus nullis, ventralibus et membrorum lævibus, femoralibus anticis late hexagonis, haud carinatis; cauda in maribus compressa, lobato-serata, in fæminis tereti, carinata.

Denne fra Haiti ved Hr. Riise indsendte Art hører til de mindre og til de meget korthovedede Arter. Den har tydelige Pandekjôle og følgelig ogsaa en tydelig Pandegrube, der dog ikke strækker sig saa langt fortil som hos mange andre Arter, da Pandekjölene fortil forene sig til et langagtigt ophöiet Parti, som indtager den midterste Deel af Snudens Ryg. En Nakkegrube findes ikke eller er ialfald aldeles utydelig. Snudens Skjæl ere glatte og forholdsviis store; de danne to regelmæssige Rækker mellem de to, der kunne betragtes som Fortsættelser af Circumorbitalskjoldene. Bagved hvert Næsebor er der 2 eller 3 Rækker af Smaaskjölde i Linie med disse; den fjerde Række fra den skarpt udprægede Midlinie dannes af Rostralkantens Skjæl. De større, af Smaakorn omgivne, i to Rækker ordnede Supraocularskjölde ere ligeledes aldeles glatte. Af de store Circumorbitalskjölde, som begrændse Öiehulerne indadtil og bære de Forhöjninger, hvis Fortsættelser Pandekjölene ere, ligger der 3 Par mellem Öiehulerne, af hvilke det forreste især udmærker sig ved sin Størrelse; disse to Skjoldrækker berøre hinanden fuldstændigt i Midten og ere ligeledes umiddelbart forbundne med det temmelig store Nakkeskjold; kun hos et enkelt af de foreliggende temmelig talrige Exemplarer (en Hun) er der indskudt en enkelt Skjæl række mellem Nakkeskjoldet og de andre. Sublabialskjoldene ere hos denne Art større end sædvanligt hos Anoliserne; först under det fjerde Underlæbeskjold begynde Smaaskjæl at kile sig ind mellem Underkjæbens 2 Rækker af større Skjölde; af virkelige vel udviklede Læbeskjölde er der kun sex, saavel foroven som forneden. Ryggens Skjæl ere smaa og kornede. Midt ned ad Ryggen kan der være et svagt Spor til en Hudfold, men ingen større Skjæl; Bugens ere større, flade og glatte. Paa Overarmen sees ingen større Skjæl; saadanne findes vel fortil paa Underarmen, navnlig en Række af bredt sexkantede, men de

ere glatte ligesom Hændernes, ikke kjölede. Paa Forsiden af Baglemmerne findes der ligeledes nogle større Skjæl — skjöndt ikke saa store som hos den fölgende Art — men de ere ligeledes glatte. Halen er hos Hannerne temmelig sammentrykket og saa stærkt savtakket, at man kan betegne den som lappet; hos Hunnerne er den næsten trind med en svag, takket Kjöl.

Paa de i Spiritus opbevarede Dyr er Grundfarven grønlig eller graalig med en fin Tegning af mørke Prikker og fine Striber; stærkest er denne Tegning udpræget hos Hunnerne.

De to störste af de foreliggende Exemplarer af hvert Kjön frembyde fölgende Maalforhold:

	hos Hannen	hos Hunnen
Længden af Hovedet til Öret	14 ^{mm} ,	11 ^{mm} .
— - Hoved og Krop til Anus	50 ^{mm} ,	41 ^{mm} .
— - Halen	74 ^{mm} ,	62 ^{mm} .
— - Forlemmerne	26 ^{mm} ,	18 ^{mm} .
— - Baglemmerne	38 ^{mm} ,	30 ^{mm} .

Efter Beskrivelsen har denne Art nogen Lighed med *A. lucius* D. B., fra hvilken den dog afviger ikke alene ved Halens mere sammentrykte og takkede Form (hvilket maaskee dog ikke har saa meget at sige, da Pariser-Museets eneste Exemplar, afbildet i Ramon de Sagra's Værk over Cuba, vistnok er en Hun), men navnlig ved at Lemmernes Skjæl ere glatte og ikke kjölede*), samt ved en noget forskjellig, mindre bred og but og mindre geddeagtig Form af Hovedet, ved meget mindre Öreaabninger o. s. v. Den burde fremdeles sammenlignes med *A. distichus* Cope fra New Providence (Bahama-Öerne), hvis Beskrivelse i mange Punkter stemmer med den foreliggende Art. Det hedder imid-

*) I Coctcaus Beskrivelse hedder det rigtignok tvertimod, at Skjællene paa Lemmerne ere kjölede. Den for *A. lucius* angivne Farvetegning findes ikke hos noget af de foreliggende Individuer. Endelig har Prof. Peters i Berlin, hvem et Exemplar af *A. dominicensis* var meddeelt fra Universitetsmuseet, ogsaa meddeelt os, at disse to Arter ere meget forskjellige.

lertid om *A. distichus*, at Halen ikke er „verticillat”, og at de smaa kornede Rygskjæl ere større end Bugskjællene, hvilket rigtignok strider imod, at Skjællene forpaa Laaret og Skinnebenet siges at være af samme Størrelse som Bugskjællene, de paa deres övre Side derimod som Rygskjællene, og derfor maaskee kun er en Trykfeil. Efter Beskrivelsen ere Baglemmerne ogsaa kortere hos *A. distichus*. Mindre Vægt tør vi lægge paa Manglen af en Rygfold eller derpaa, at Circumorbitalskjoldene kunne være adskilte indbyrdes eller fra Nakkeskjoldet; thi Rygfolden er ikke constant hos *A. dominicensis* og det sidstnævnte Forhold efter Beskrivelsen ikke hos *A. distichus*. Der er imidlertid efter *Anolis*-Arternes almindelige Udbredningsforhold ingen særlig Grund til at antage, at Haiti og New Providence skulde have en Art tilfælles, og vi have derfor ikke vovet at henføre den foreliggende til Copes Art, der rimeligviis ved umiddelbar Sammenligning vil vise sig forskjellig. Det kunde muligviis ogsaa være *A. carbonarius* Daudin (hist. natur. des Reptiles t. 4 p. 64) fra Haiti, men denne er saa ufuldstændigt beskrevet, at den ikke kan erkjendes med Sikkerhed.

Anolis Riisei Rhdt. & Ltk.

Anolis capite brevi, fovea carinisque frontibus distinctis, scutellis capitis anterioribus rugoso-carinatis vel fere lævibus, supra-ocularibus carinatis, circumorbitalibus inter se contingentibus, ab occipitali vero sejunctis; fovea occipitali distincta in maribus; plica dorsuali in eisdem distincta, serie duplici squamarum majorum carinatarum, ceteris dorsi graniformibus, ventralibus lævibus, membrorum carinatis, femoralibus anticis hexagonis, plerumque unicarinatis; cauda in maribus compressa, leviter serrata.

Denne ligeledes fra Haiti af Hr. Riise indsendte Art er noget større end den foregaaende, men hörer ligesom den til de korthovedede Arter. Ogsaa her findes to tydelige Pandekjôle og en tydelig Pandegrube af den sædvanlige langstrakte

Rudeform. Forhovedets Smaaskjold, som ere meget talrigere og forholdsviis mindre end hos den foregaaende Art og ikke som hos denne ordnede i regelmæssige Rækker, ere meer eller mindre tydeligt rynkede eller kjölede; det samme er Tilfældet med Supra-ocularskjoldene, som, 9—12 i Tallet og ordnede i 3 korte Rader, danne en Gruppe, omgiven af Smaagryn. Circumorbitalskjoldene berøre hinanden fuldstændigt mellem Öiehulerne, derimod ere de aldeles adskilte fra det iøvrigt vel udviklede Nakkeskjold; Nakkegruben er tydelig hos Hannerne. Der findes 8 tydelige, men lave Læbeskjolde saavel foroven som neden; derimod ere Sublabialskjoldene kun lidet udviklede og vanskelige at skjelne fra de Smaaskjæl, som allerede fra det andet eller tredie Underlæbeskjold (Hageskjoldene medregnede) kile sig ind mellem dem og de egentlige Underlæbeskjolde. Ryggens Skjæl ere særdeles fine og kornede, men blive opad mod Midtlinien baade noget større og forsynede med en meer eller mindre tydelig Kjöl, indtil de midt paa Ryggen danne en i Form af en lav Hudfold fremspringende Dohbeltrække af større kjölede Skjæl. Bugens ere store, glatte og afrundede. Udvendig paa Overarmen, fortil paa Underarmen og Laaret og paa de 3 Sider af Skinnebenet findes der større kjölede Skjæl; Laarets ere bredt sexkantede og i Reglen kun udstyrede med en enkelt Kjöl; ligeledes ere de store Skjæl ovenpaa selve Hænderne og Födderne forsynede med en enkelt Kjöl. Halen er hos Hannen sammentrykt og kjölet, men ikke savtakket, hos Hunnen rimeligviis trind*).

Farven er lys graaladen med Spor til mørkere Baand paa Lemmerne og Halen; Hunnerne have en bred lys Stribe midt nedad Ryggen, udhævet paa hver Side af et brunligt Parti som ofte er bölget eller takket og derved frembringer en ganske lignende Tegning som hos *A. Sagrai*; mørke Linier, løbende tæt ved Siden af hinanden paa Undersiden af Hovedet og Halsen,

*) Hos det eneste foreliggende Exemplar af dette Kjøn er Halen nemlig reproducet og tilsteder derfor ingen bestemt Slutning med Hensyn til denne Legemsdeels normale Form og Beskaffenhed.

kunne ogsaa findes hos Hunner af denne ligesom af adskillige andre Arter.

Udmaalinger af 2 Exemplarer:

	Han:	Hun:
Længden af Hovedet til Öret	19 ^{mm} ,	14 ^{mm} .
— - Hoved og Krop til Anus	62 ^{mm} ,	49 ^{mm} .
— - Halen	115 ^{mm} ,	55 ^{mm} .
— - Forlemmerne	30 ^{mm} ,	24 ^{mm} .
— - Baglemmerne	50 ^{mm} ,	43 ^{mm} .

Af de beskrevne Arter synes *A. Leachii* at være den, som kommer *A. Riisei* nærmest; dog vil man ved at sammenholde Beskrivelserne blive opmærksom paa følgende Forskjelligheder: Hovedet beskrives som temmelig langstrakt, dets Smaaskjoldene som glatte og dets Underkæbegræne som stærkt opsvulmede; Circumorbitalskjoldene ere adskilte ved en Række af Smaaskjæl; Halens Savtakker ere ulige høie, der findes en sort Plet i Axelhuden o. s. v.

Anolis chlorocyanus D. B.

(*A. læviceps* Wiegmann.).

Anolis capite longiusculo, plano; fovea et carinis frontibus et fovea occipitali nullis; scutellis capitis rugosis, non vero carinatis, circumorbitalibus inter se et ab occipitali minuto plane sejunctis; squamis dorsualibus graniformibus, majoribus nullis, plicæ dorsualis indistinctæ rudimento, squamis ventralibus lævibus, membrorum carinatis, femoralibus anticis rhomboideis, unicarinatis, genu proximis latioribus tricarinatis, pedum multicarinatis; cauda tereti haud serrata.

Ogsaa denne Art har Hr. Riise faaet fra St. Domingo og med sædvanlig Forekommenhed overladt til Universitets-Musæet; det foreliggende Exemplar er, efter Strubeposens Uddannelse at dømme, en Han. Den hører, som man vil see af de nedenfor anførte Maal, til de mere langhovedede Arter. Pandekjølene ere saa utydelige, at de kunne siges at mangle, og Pandegrube og Nakkegrube findes ligesaa lidt. Hovedets talrige, uregelmæssigt

ordnede, kantede Smaaskjoldene ere vel ikke kjölede, men frembyde dog under Lupen et ujevnt, uregelmæssigt rynket Udseende. Circumorbitalskjoldene ere adskilte indbyrdes ved en dobbelt, fra det lille Nakkeskjold ved en tredobbelt Skjæl række. Af Sublabialskjoldene ere kun de allerbageste (fra det niende omtrent) adskilte fra Underlæbeskjoldene ved indkilede Smaaskjæl. Ryggens Skjæl ere smaa og kornede; midt nedad Ryggen ere de ikke større end andetsteds paa samme; nogle Steder er der Spor til en lav Hudfold. Bugens Skjæl ere flade og glatte. Halen er trind med en svag Kjöldannelse, Lemmernes Skjæl kjölede; kun en kort Række af brede Skjæl foran paa Laaret, nærmest ved Knæet, udmærker sig ved en betydeligere Størrelse fremfor Resten; med Undtagelse af disse, som ere fleerkjölede ligesom de, der oventil beklæde Hænderne og Födderne, have de kun en enkelt Kjöl. — Farven er eensartet blaaligrön; dog er den forreste Deel af Hovedet mörk og paa Undersiden af Halsen findes nogle mörke Striber.

Udmaaling af det foreliggende Exemplar:

Fra Snudespidsen til Öret	47 ^{mm} .
Fra Snudespidsen til Anus	54 ^{mm} .
Halens Længde	88 ^{mm} .
Forlemmernes Længde	23 ^{mm} .
Baglemmernes Længde	35 ^{mm} .

Forresten kunne vi henvise til Beskrivelsen i „Eripétologie générale”, som ganske stemmer med vort Exemplar, naar undtages eet Punkt. Det hedder nemlig, at der midt nedad Ryggen findes 2 eller 3 Rækker af Skjæl, som ere lidt større end de andre. Dette er nu rigtignok ikke Tilfældet hos den foreliggende *Anotis*-Form, men skjönt det antydede Forhold ellers hörer til dem, som afgive ret gode Artsmærker, veed man dog fra andre Arter, at det kan være underkastet nogen Variation. Det er derfor ikke utænkeligt, at de midterste Rygskjæl kunne hos andre Individuer være lidt mere fremtrædende mellem de övrige end det her er Tilfældet, og at dette har foranlediget og retfærdiggjör de anförte Udtryk.

Anolis maculatus Gray*).

Anolis capite elongato; fovea et carinis frontalibus nec non fovea occipitali distinctissimis; scutellis capitis carinatis, circumorbitalibus inter se et a scutello occipitali distincto seriebus pluribus squamarum sejunctis; squamis dorsi graniformibus, mediis paullo majoribus, plica dorsuali humili, squamis ventralibus carinatis, membrorum unicarinatis, antibrachialibus et femoralibus anticis paullo modo majoribus, rhomboideo-hexagonis, unicarinatis, pedibus superioribus pluricarinatis; cauda in maribus compressa, leviter dentata.

Til Copes Beskrivelse og til den ovenstaaende Diagnose vil det kun være nødvendigt at føie et Par Ord om Farven og nogle Maalangivelser efter det foreliggende Exemplar, en Han, som er opgiven at være fra Jamaica. Farvetegningen bestaaer væsentligen i et System af lyse Tverbaand paa en rødgraa Bund saavel paa Kroppens Sider som paa Lemmerne; paa Kroppens Sider overskjæres disse Baand af et lignende Længdebaand, der dog hörer op paa Midten af Kroppen. Imidlertid maa man ikke tænke sig disse Baand meget skarpt udprægede; paa nogle Steder opløse de sig i Pletter.

Længden af Hovedet til Öret	21 ^{mm} .
— - Hoved og Krop til Anus	70 ^{mm} .
— - Halen	115 ^{mm} .
— - Forlemmerne	30 ^{mm} .
— - Baglemmerne	51 ^{mm} .

De jamaikanske Anolider ere endnu kun meget ufuldstændigt kjendte; de af Gosse**) beskrevne Former ere karakteriserede paa en saa ufuldstændig Maade, at det synes næsten umuligt at gjenkjende dem. Imidlertid har Cope dog senere oplyst, at *A. opalinus* Gosse er en med *A. maculatus* nærbeslægtet, men forskjellig Art, *A. iodurus* Gosse derimod identisk med *A. punctatissimus* Hallow. (♂) og med *A. heterolepis* Hallow. (♀), *Placopsis ocellata* Gosse med *Anolis Valenciennesi* D. B. og med *A. leuco-*

*) Catalogue of Lizards p. 203; Cope l. c. p. 210.

**) Ann. & Mag. Nat Hist. Sec. Ser. Vol. VI. 1850 p. 344.

cephalus Hallow. Derimod er der Intet bleven nærmere bekendt om *A. catenatus* Gosse eller om *A. stenodactylus* Gray. *A. lineatopus* Gr. er efter Copes Mening ikke forskjellig fra *A. maculatus* Gr. Da den foreliggende Form ikke viser nogen væsentlig Afvigelse fra Copes Beskrivelse af *A. maculatus*, have vi ikke kunnet andet end henføre den til denne Art; men vi indrømme, at den ogsaa stemmer godt med Hallowells Beskrivelse af hans *Anolis punctatissimus* (*A. iodurus* Gosse), naar man seer bort fra Farven og fra at *A. punctatissimus* skulde mangle Kam paa Hals og Krop; men hvordan stemmer dette med Gosses Ord: „crest on nape prominent“? Iøvrigt staaer den foreliggende Form saa nær ved *A. Sagrai* Coct., at der kunde opstaae Spørgsmaal om de ere forskjellige; thi rigtig nok er Hovedet meget længere, Pandegruben og Nakkegruben langt skarpere udviklede hos den jamaikanske Form end hos den cubanske, men deels synes de at forholde sig eens i alle andre Henseender, deels er det en almindelig Regel, som ogsaa holder Stik hos *A. Sagrai*, at Hovedet er kortere og de nævnte Kjôle og Gruber mindre tydelige hos Ungerne og Hannerne end hos de gamle Hanner. Men paa den anden Side synes de større Exemplarer af den cubanske Form, som vi have kunnet undersøge, at være fuldt udviklede, og Forskjellen i Størrelsen mellem dem og det jamaikanske at være altfor ringe til at kunne forklare den stærkt udprægede Forskjel i Hovedets Form. Vi antage derfor, at disse to Arter virkelig ere forskjellige, og at, naar man tidligere har troet at kunne angive *A. Sagrai* fra Jamaica*), er det denne Art, som er bleven forvexlet med den, ligesom maaskee *A. Edwardsii* (hvilken Universitetsmusæet har modtaget fra Jamaica ved Prof. Peters) med *A. equestris*.

Anolis Trinitatis Rbdt. & Ltk.

Anolis capite longiusculo; fovea et carinis frontilibus distinctis, fovea occipitali parum distincta vel nulla; scutellis capitis anteriori-

*) Cocteau i Ramon de la Sagra's Værk p. 136. (*Lacertus minor cinereus* Sloane).

oribus lævibus, circumorbitalibus inter se et cum occipitali contingentibus; squamis dorsualibus graniformibus, in seriebus mediis paullo majoribus, plica dorsuali humili parum distincta, squamis ventralibus lævibus, membrorum carinatis, femoralibus anticis haud dilatatis, rhomboideis, unicarinatis, pedalibus superioribus pluries carinatis; cauda tereti, leviter serrata.

Denne Art, hvoraf Hr. Riise ligeledes har indsendt nogle Exemplarer fra Trinidad, slutter sig i nogle Forhold til *A. acutus*, i andre til *A. cristatellus* og afviger atter i andre fra dem begge. Formen er temmelig smækker, Hovedets Længde nærmest som hos *A. acutus*; ligesom hos denne findes der midt nedad Ryggen to Rækker lidt større Skjæl, der hos de større Individer vise Tilböielighed til at danne en lav og utydelig Hudfold; ogsaa her opdager man ved Lupens Hjælp smaa Skjælgryn i Vinklerne mellem Skjællene. Nakkeskjoldet støder ligesom hos *A. acutus* umiddelbart op til Circumorbitalskjoldene, som atter selv stöde umiddelbart sammen paa Panden; Öiehulens Dække forholder sig ligesom hos de nævnte Arter, og Bugskjællene vise ikke Spor til Kjöl. Derimod viser *A. Trinitatis* følgende væsentlige Forskjelligheder fra dem begge: Pandekjölene vige mere fra hinanden foran Öinene og efterlade derfor mellem sig mere Plads for de Smaaskjolde, som udfylde Mellemrummet mellem Circumorbitalskjoldrækkernes forreste Stykke; medens disse Smaaskjolde f. Ex. hos *A. acutus* kun danne en eller to Rækker, danne de her fire og ere i det Hele meget talrigere; den rudeformige Pandegrube er bredere og i det Hele tydeligere end hos de to Arter, med hvilke vi her nærmest sammenligne den; medens Rostralskjoldets överste Deel hos disse har et Indsnit i Midten, har det tvertimod hos *A. Trinitatis* et fremspringende Parti. Snudens Smaaskjolde ere det Hele smaa, talrige, glatte og ikke ordnede i regelmæssige Rækker. Af Læbeskjolde tælles der indtil 9 foroven og nedenu; Sublabialskjoldene ere i Hovedets forreste Halvdeel næsten ligesaa store som Underlæbeskjoldene og deres Adskillelse fra disse begynder först med det tredje eller fjerde Læbeskjold. Skjællene

paa Laarets Forside ere hos *A. Trinitatis* mindre og rudeformige, hos de to andre Arter bredt sexkantede og tildeels fleerkjolede; ogsaa paa Overarmen ere de her mindre. Begge Steder savner man de større Skjæl, som hos de fleste andre Arter beklæde Lemmernes Forside. I Sammenligning med *A. acutus* og *crisatellus* er Halen trind (uagtet de foreliggende Individuer efter Strubeposens Størrelse at dømme ere Hanner), men den har dog en tagformig Ryg med en svagt savtakket Kjøl.

Farven er blaagrøn paa Kroppen, mere blaaviolet, bronzeagtig paa Lemmerne. Hovedet ere mørkere og synes navnlig at have havt et sort Parti omkring Öinene; hos nogle er en lys Stribe henad Overlæben under Öiet skarpt udpræget*).

Udmaaling af det største af de foreliggende Exemplarer:

Hovedet til Öret	18 ^{mm} .
Hoved og Krop	70 ^{mm} .
Halen	c. 100 ^{mm} .
Førelimmerne	28 ^{mm} .
Baglemmerne	48 ^{mm} **).

Lelocephalus (Holotropis) vittatus Hallow.

Universitets-Musæet besidder to Exemplarer af en *Lelocephalus*, som ere tagne ved Havanna af DHrr. Hygom og Andréa, og som maale 2¹/₂—2³/₄'' fra Snudespidsen til Gattet. Ved at sammenholde dem med den korte Beskrivelse af *L. microlophus* (D. B.)

*) Paa det levende Dyr findes disse Tegninger maaskee slet ikke.

**) Da Gray (Cat. of Lizards) opfører nogle nye Arter, hvis Lokaltet ikke er bekendt, navnlig *A. occipitalis* og *reticulatus* (*A. aeneus* er senere gjenfunden i Ecuador, og *A. lineatopus* er ifølge Cope = *maculatus*), ville vi ikke undlade at bemærke, at vi forgjæves have søgt at henføre vore nye *Anolis*-Arter til nogen af disse eller til *A. flavescens*, hvis Lokaltet («Nordamerika») er tvivlsom, hvilket iøvrigt ogsaa vilde være forbundet med saa meget større Vanskeligheder, som Skarphed og Nøitagtighed i Charakteristiken intetsteds er nødvendigere end i denne Slægt, og disse Egenskaber kan man desværre langt fra tillægge Grays Diagnoser.

i „Erpétologie générale” fandt vi nogle Forskjelligheder, saasom at alle de Skjolde, som dække Hovedet og Öiehulerne oventil, ere flade, men udstyrede med talrige skarpe ophöiede Linier eller Kjöle; derimod ere de Skjæl, som beklæde Snudespidsen, Overlæben og Underkjæben, glatte. Hovedet adskilles fra Nakken ved en Fure eller Fold, der löber fra den ene Öre-aabning til den anden i en Bue med Convexiteten fortil og er udfyldt med meget smaa Skjæl, som baade i Form, Störrelse og Anordning ere meget forskjellige fra de tilstödende Skjæl paa Tindingen og Rygsiden af Halsen. De store, brede Skjæl, som indtage den midterste Deel af Skinnebenets indre Flade, danne ved at træde ud over det tilstödende meget flint-skjællede Parti paa Skinnebenets Yderside, nærmest ved Foden, en lille fremspringende Skjælkam*). Bugskjællene ere aldeles glatte, Rygkammen meget lav, egentlig kun en ophöiet Linie; Grundfarven er paa Ryggen bruungrön, paa Bugen guulagtig, begge Steder med mørkere Smaapletter, som ere tættest paa Hovedets Underside. Paa Ryggen ere de brune Pletter ordnede i regelmæssige Rækker; særdeles store ere de paa Siden af Halsen og Tindingen, tildeels ogsaa paa Siden af Kroppen mellem de to lyse Striber. Ogsaa Lemmerne og Halen ere plettede af disse Farver. En lys, smal Stribe udspringer paa hver Side under Öiet og löber, paa Halsen noget bugtet, langs hen med Kroppens Sider til Baglemmerne; parallel med den, men höiere oppe, löber en utydelig, grönlig Stribe, som udspringer fra Öiehulens övre Rand. Hallowells korte Beskrivelse**) af hans *L. vittatus* (ligeledes fra Cuba) passer ret vel paa den foreliggende Form, naar undtages, at de 5 midterste Rækker af Bugskjæl skildres som større end de andre, hvilket ikke kan siges at være Tilfældet hos vore Exemplarer***).

*) Denne findes iövrigt ogsaa hos den ægte *L. microlophus*.

**) Proceed. Acad. Philad. Aug. 1856 p. 151.

***) Af Grays *Leiocephalus*-Arter er det vanskeligt at finde ud. Foruden *L. Herminieri* og en femte Art fra det tropiske Amerika har han 3 vest-

Alligevel kunde der være nogen Tvivl, om den foreliggende Form er andet end Ungen af *L. microlophus*. Denne er nemlig ifølge Cocteau*) for det første sribet, rigtignok med 7 Rygstriber, medens vor kun har 4; dernæst ere dens Hovedskjolde udstyrede med ophøiede Længdelinier, Skjællene foran Öret ikke forlængede til Torne og Skjællene overhoved mere nedliggende, deres Kjôle svagere og de af dem dannede Kamme derfor mindre stærkt savtakkede, hvilke Forhold unægtelig alle gjenfindes hos de foreliggende Individuer. Men heldigviis har Hr. Captain Andréa ogsaa hjembragt til Universitets-Musæet et udvoxet Exemplar af den ægte *L. microlophus*, ganske svarende til Afbildningen (fig. 1, 2 og 3) hos Ramon de la Sagra, saa at en umiddelbar Sammenligning mellem disse Former er bleven os mulig. Det viste sig da, at Hovedets Skjolde hos *L. microlophus* ere stærkt bugede og ujevne, men ikke kjölede eller riflede, naar undtages Subraocularskjoldene, som vise svage Spor til Længdelinier; dog denne Forskjel kunde maaskee afhænge af Alderen, som Cocteau antyder det. Derimod kan det neppe forklares paa denne Maade, at af de 4 Parietalskjolde, som med det umage Nakkeskjold i Midten dække Hovedets Isse- og Nakkedeel, er det ydre Par hos *L. microlophus* meer end dobbelt saa stort som det indre; hos *L. vittatus* ere de derimod lige store. I denne Henseende vilde iøvrigt denne Form ogsaa stemme med den af Cocteau afbildede „Unge“. Den Fure, som hos *H. vittatus* forbinder begge Öreaabningerne og adskiller Hovedet fra Halsen, er udvasket hos *L. microlophus*, og de Smaaskjæl, som findes paa dens Plads, ere kun i Störrelse, men ikke i Form og Stilling forskjellige fra de tilstödende. De foran Öreaabningen siddende Skjæl ere hos *H. microlophus* meget forlængede, saa at denne Aabning her maatte beskrives som stærkt

indiske Arter, hvoraf de 2 fra Cuba. Alle disse 4 Arter, selv *L. Schreibersii* (*microlophus*), henregnes til dem, der have glatte Bugskjæl uden Kjöl.

*) Ramon de la Sagra's citerede Værk, Reptiles p. 88.

tandet fortil; hos *L. vittatus* ere de det ialfald kun i en langt svagere Grad. Kunde end dette og adskilligt af det i det foregaaende anførte endnu tydes som Kjöns- eller Aldersforskjel, synes dette dog aldeles umuligt om Skjællenes forskellige Størrelse og Skjælærækkernes forskellige Antal*); Skjællene ere nemlig meget større hos *L. microlophus*: medens man hos denne kun vil kunne tælle 9 Skjælærækker paa hver Side af Midtlinien indtil en Linie, der tænkes at forbinde For- og Baglemmernes Udspring, vil man hos *L. vittatus* faae næsten det dobbelte Antal; alle Kjölene, saavel Midtkjölen langs nedad Ryggens Midtlinie, som de mod denne convergerende lavere Skjælkjöle ere derfor meget finere hos den sidstnævnte Art. Bugskjællene ere endelig hos *L. microlophus* for største Delen tydeligt om end svagt kjölede og tornede, d. v. s. deres bageste Vinkel løber ud i en mere eller mindre udviklet Spids, hvilket derimod aldeles ikke er Tilfældet hos *L. vittatus*, hvor de baade ere fuldkommen glatte og aldeles afrundede. Det samme gjælder om Skjællene paa Hovedets Underside. Vi maae derfor antage, at der virkelig her foreligger 2 Arter, om man end ikke endnu af Mangel paa tilstrækkeligt Materiale af forskjellig Alder og Kjön af begge Former nöiagtigt kan angive Skjelnemærkerne imellem dem. Et andet Spørgsmaal er, om den af Cocteau afbildede „Unge“ (l. c. fig. 3) virkelig er Ungen af *L. microlophus* og ikke snarere er en fra denne forskjellig Art, om ikke selve *L. vittatus*; den finere Skjælbeklædning, som udmærker denne Art, er nemlig ogsaa udtrykt paa Afbildningen, der kun i Stribernes Antal viser nogen betydeligere Forskjel fra de foreliggende Exemplarer af *L. vittatus* (Hall.).

*) Hallowell havde troet at finde en Forskjel i Formen af Nasalskjöldet og Næseborets Beliggenhed i dette, idet han gik ud fra, at Afbildningen i Ramon de la Sagra's Værk var rigtig i dette Punkt; det er den imidlertid ikke; de 2 bagved Nasalskjöldet og Næseboret liggende Smaaskjölde ere udeladte, og Nasalskjöldet derved bleven større og navnlig længere end det skulde være.

Platydictylus rapicauda (Houtt.) og **Hemidictylus mabouia** (Mor. de Jon.).

Begge disse store Gekkoformer forekommer paa de danske Öer og ere der bekjendte under Navnet „Wood-Slaves“. Den förstnævnte findes paa St. Croix, men derimod ifölge Hr. Riises Meddelelse ikke paa St. Thomas. Derimod angives den fra Jamaica, Martinique, Guadeloupe, Marie-Galante og Nevis samt fra Venezuela og Guiana. „Paa St. Croix har jeg vel seet over 50 Exemplarer i de sidste tyve Aar; den lever i gamle Træhuse paa Landet, formodentlig ogsaa paa Træer; idetmindste fortælle Negerne, at naar den springer fra Træerne ned paa deres bare Arme eller Hals, suger den sig saa fast med Födderne, at de ikke kunne tage den af“, skriver Hr. Riise*).

Hemidictylus mabouia er indsendt fra St. Thomas, St. Croix, Just v. Dyck og Tortola; i Pariser-Musæets Katalog opføres den fra St. Jan, desuden er den bekjendt fra St. Vincent, Martinique, Jamaica og Cuba samt fra Ny Granada, Venezuela, Guiana, Brasilien indtil Bahia og Pernambuco, samt endelig fra Madagaskar (??). Paa de danske Öer „kan den neppe kaldes almindelig“, skriver Hr. Riise, „da jeg ikke har seet mere end 5 eller 6 Exemplarer i al den Tid, jeg har været her.“

Sphæroidictylus elegans Mac Leay og **S. punctatissimus** D. B.

Vort Materiale af disse 2 Arter er kun ringe, men vi ville dog meddele et Par Bemærkninger om dem, da vi nære nogen Tvivl om den for dem opstillede Synonymie er rigtig.

Af *Sph. elegans* M. L. (*sputator* Coct.) har Hr. Hygom fra Havanna hjembragt et lille Exemplar, knap 30^{mm} langt; det

*) Sammenlign A. og E. Newtons Bemærkninger i Ann. & Mag. of natur. hist. Septbr. 1859 p. 211 og Gosses i hans Reiseerindringer fra Jamaica p. 75 og 178.

har 13 mørkebrune skarpt begrændsede Tverbaand og en meget fin eensartet Beklædning af Skjælkorn, som blot blive noget grovere paa Bugen, paa Forhovedet nærmest ved Snude- og Underlæbeskjoldene samt paa Halen, hvor de ordne sig i Tverrækker; midt nedad Halens Underside findes som sædvanligt en Række Tverskinner; Öiet omgives af en stor ringformig, kornet Palpebralfold, og bagved det store Snudeskjold findes to Supernasalskjolde og mellem dem et lille uparret. Den ringe Størrelse, som denne Art synes at opnaae — Cocteaus største Exemplar*) var kun 37^{mm} langt — og den afvigende Tegning gjør det temmelig tvivlsomt, om det kan være den Sparmannske *S. sputator* fra St. Eustache**), som var 4¹/₄'' lang og havde hvide Tverbaand med bred bruun Indfatning og regelmæssig Begrændsning. Vi foretrække derfor Mac Leays Benævnelse.

Af *Sph. punctatissimus* har Hr. Andréa hjembragt et Exemplar, ligeledes fra Havanna; Hoved og Krop tilsammen ere 32^{mm}. Det har netop den Farvetegning, som beskrives i „Erpétologie générale“, rødgraa med fine hvide Punkter, som paa Hals og Hoved blive større og tildeels flyde sammen til Længdelinier, og som ligeledes vinde Overhaand paa Halen, hvorfor denne kan beskrives som lysgraa med mørkere netformig Tegning. Derimod forekommer det os tvivlsomt, om denne Art virkelig, som Cocteau antager, er den samme, som den han beskriver og afbilder under Navn af *S. cinereus****), der er lysgraa med mørke Punkter, som ordne sig i Længdelinier, eller som den af Sparmann afbildede Form fra St. Eustache†), der afbildes som simpelt plettet med mørkere Pletter paa lys Grund.

Begge disse Arter opføres baade fra Cuba og fra Haiti; Gosse nævner derimod ingen af dem fra Jamaica, men i deres

*) Ramon de la Sagra, Reptiles p. 160 t. 17.

**) Vetensk. Akad. Handl. 1784 p. 164 tab. IV. fig 1.

***) l. c. p. 166 tab. 18.

†) l. c. fig 2.

Sted to andre Arter, som han kalder *S. argus* og *oxyrhinus**); i hans oftnævnte Bog om Jamaica**), omtales en tredje, *S. Richardsonii* Gr.

Sphæriodactylus fantasticus Cuv.

Universitets-Musæet besidder 4 Exemplarer af denne Art; de to ere tagne ved Acquin paa Haiti af Lieutenant H. Koch, de to andre ere kjøbte af en Naturaliehandler her i Byen og opgivne at være fra Venezuela. Afbildningen i „Erpétologie générale“***) er ikke aldeles heldig; Skjællene ere for smaa og Pandesækningen for brat; heller ikke de af A. Duméril meddeelte Afbildninger †) ere videre gode. Det er mindre rigtigt, naar Snudeskjoldet beskrives som begrændset bagtil af en lige Linie; det har som hos andre Arter der et lille Indsnit, hvorfra en Fure fortsætter sig midt henad Skjoldet til Snudespidsen. Mellemrummet mellem Næseborene dækkes af 3 Smaaskjolde, et større paa hver Side og et mindre i Midten, svarende til Indsnittet. Der findes 4 eller 5 Læbeskjolde foroven og 4 forneden, foruden nogle mindre ved Mundvigen. Hovedet er iøvrigt beklædt med fine Skjælkorn; ligesom hos andre Arter findes der midt over hvert Öie et lille spidst Horn, dannet af et lille opstaaende Skjæl af særegen Form og hornagtig Beskaffenhed. De store rudeformige, stærkt kjölede Kropskjæl adskilles ved et skarpt begrændset zigzagböiet Bælte af Smaagryn midt ned ad Ryggen; Bugens Skjæl ere glatte; paa den inderste Deel af Halens Rygside ere de derimod store og fremspringende, næsten pigdannede. Skjoldene paa Halens Underside ere bredt sexkantede.

Af de foreliggende Exemplarer er et fiint tegnet med smalle bugtede Linier af Bruunt og Graat paa Hovedet; to fremvise kun enkelte lyse Striber og Pletter paa mørkegraa Bund; det fjerde er uden Aftegning paa Hovedet. Et af dem med sribet Hoved

*) Ann. & Mag. Nat. Hist. Sec. Ser. Vol. VI. (1850) p. 347.

**) Sojourn etc. p. 254.

***) pl. 32 fig. 2.

†) Archives du Muséum t. VIII. pl. XVIII. fig. 3.

er tillige plettet paa Rygsiden af Kroppen, Lemmerne og Halen, da Skjællene frembyde forskellige Nuancer af Graat og Bruunt.

Sphæriodactylus microlepis Rhdt. & Ltk.

(„*S. fantasticus*, variété à taches noires”, A. Duméril*).

Sphæriodactylus capite brevi obtuso; squamis dorsi rhomboideis carinatis, minoribus quam in Sph. fantastico, mediis grani-formibus, zonam distinctam vero haud formantibus; maculis dorsu-alibus majusculis obscurioribus.

Et Exemplar af denne Art er i sin Tid skjænket af Hr. Knudsen til den „naturhistoriske Forening” og bærer den Paa-skrift at være fra St. Croix; senere er intel Exemplar af den blevet indsendt, og dens Forekomst paa de danske Antiller trænger derfor maaskee endnu til Stadfæstelse. De Punkter, hvori den afviger fra *S. fantasticus*, ere følgende: Kroppens Rygskjæl ere kun halv saa store og altsaa meget talrigere, men netop derfor er det midterste Bælte af mindre Skjælkorn midt ned ad Ryggen ikke skarpt afgrændset fra den omgivende Skjællædning. Snuden er betydelig kortere og mindre spids; mellem Supero-nasalskjoldene er der ikke et enkelt Skjæl, men en lille Gruppe af 3; Öiehornet findes derimod ligesom hos *S. fantasticus*. Haleskjællene ere temmelig store, glatte, afrundede og ordnede i Kredse. Farven er nu rigtignok noget afbleget, men det sees dog, at større brune Pletter have været temmelig regelmæssigt fordeelte over en lysere Bund.

Udmaalinger af det foreliggende Exemplar:

Længden af Hovedet til Öret 8^{mm}.

— - Hoved og Krop tilsammen . 29^{mm}.

Halen (reproduceret) 23^{mm}.

Vi antage, at det er denne Form, som omtales af Aug. Duméril som en Afart af *S. fantasticus*; rigtignok viser Afbildningen ikke nogen Længdestribe af mindre Skjæl midt ned ad Ryggen, men

*) Archives du Museum l. c. p. 470, pl. XVIII, fig. 4.

i Beskrivelsen siges det udtrykkelig, at et saadant Parti er tilstede, men at det er mindre skarpt adskilt fra de övrige större Skjæl, hvilke ere mindre end hos den normale *S. fantasticus*. Ogsaa Farvetegningen (to Rækker mørke Pletter nedad Ryggen) stemmer med den foreliggende Forms.

Sphæriodactylus macrolepis Günth.*).

I den allerede oftere citerede lille Afhandling om nogle Krybdyr fra St. Croix har Dr. Günther beskrevet en lille Art fra St. Croix, hvori vi, uanseet nogle smaa Uovereensstemmelser i Beskrivelsen, gjenkjende en fra vore danske Antiller, navnlig fra St. Croix og St. Thomas, samt fra Vieques oftere indsendt Art. Hovedet er kort og but og som sædvanlig beklædt med meget smaa Korn, men disse ere dog tydelig kjölede, især Snudens, som ere noget større. De smaa Skjæl paa Halsen danne en Overgang fra Baghovedets endnu mindre til de store, flade, rudeformige, tilspidsede, stærkt kjölede Skjæl, som dække Kroppens Rygside og fortsætte sig lidt ud paa Haleroden; Kjölene danne ophöiede Skraaliner, som hos en *Leiocephalus*; en Midtrække af mindre Skjæl mangler aldeles; Skjællene ere iövrigt hos forskellige Individuer af en noget forskjellig Störrelse**). Halens övrige Skjæl ere glatte og afrundede; paa Undersiden findes en bredere Midtrække, som ofte antager Form af Tverskinner. Bugen er glatskjællet***). Snudeskjoldet er vel bagtil begrændset af en ret Linie, men har dog ligesom hos andre Arter en Længdefure, der ender i et lille Indsnit. Der findes to store, nærmest trekantede Superonasal-skjolde og et ganske lille mellem dem; fremdeles 4 Læbeskjolde

*) Ann. & Mag. of natur. hist. Sept. 1859 p. 214 tab. IV. fig. B.

**) Det fra Vieques indsendte Exemplar er saa storskjællet, at det er vanskeligt at forstaae, at det er den samme Art. Men ellers er der ingen Forskjel, og Tegningen er den samme som hos dem fra de danske Antiller, hvor Pletterne ere meest udviklede.

***) Günther beskriver »Brystets» Skjæl urigtigen som kjölede. Derimod er der nogle kjölede Skjæl under Halsen.

for oven og neden, af hvilke det bageste Par dog er meget lille, foruden nogle Smaaskjæl ved Mundvigen.

Farven er graa eller brun med større eller mindre sorte-brune Pletter, som paa Hovedet antage Form af uregelmæssige Striber og undertiden der danne en fin Tegning, som minder om visse Former af *S. fantasticus*. Der findes ofte en stor Plet midt paa Ryggen mellem Forlemmerne — som oftest med to smaa hvide Prikker i det sorte — og en lignende paa Baghovedet. Af fire samtidige indsendte Exemplarer fra St. Thomas have de to de mørke Pletter ordnede i Rækker langs henad Ryggen og Halen og brede Længdestriber paa Hovedet; de have desuden de to omtalte større Pletter paa Nakken og Ryggen. Hos de to andre savnes den sidste, Hovedets Tegning er meget finere og Rygpletterne ere reducerede til fine Stenk. Maaskee er der i denne Forskjel i Tegningen udtrykt en Kjønnsforskjel?

Udmaaling af et Exemplar:

Længden af Hovedet til Öret	6 ^{mm} .
— - Hoved og Krop	24 ^{mm} .
— - Halen	24 ^{mm} .

Æggene af denne Art ere som hos andre Gekkoarter hvide, aflange, omslutede af en tynd og skjör, men haard Kalkskal; de ere omtrent 5^{mm} brede og 8^{mm} lange.

Ifölge DHrr. Newton (l. c.) er den ikke meget almindelig paa St. Croix; de af dem medbragte Exemplarer vare fangne i Husene, „men,” tilföie de, „vi ere tilböielige til at troe, at at den forholdsviis opholder sig paa Markerne, især Sukkermarkerne” *).

Gymnodactylus notatus Rhdt. & Ltk.

Gymnodactylus gracilis; *squamis minutissimus*, *homogeneis*, *graniformibus*; *colore brunneo*, *macularum sagittiformium serie*

*) Smgln. Gosse: Sojourn p. 76, 254 og 284, om de jamaikanske Arters Levemaade.

dorsuali, macula rotunda nigra et linea alba transversali utrinque ante brachia.

Et Exemplar af denne lille, formeentlig ny Gekko-Art, har Hr. Lieut. H. Koch taget ved Acquin paa Haiti. Formen er smækker, Hoved og Krop omtrent lige tykke; foran Öinene falder Hovedet med en temmelig brat Sænkning ned mod Snudespidsen. Hoved, Krop og Hale ere eensformigt beklædte med yderst fine Korn; paa Snuden, foran Öinene, ere de større. Det store Snudeskjold, som indtager Snudespidsen, har et Indtryk foroven i Midten og et Indsnit bagtil; til de mere fremspringende Dele af dette Skjold slutte sig paa hver Side to Smaaskjolde, et større og et mindre, medens en lille Gruppe af Skjælkorn kiler sig ind mellem dem og Indsnittet i Snudeskjoldet. Under det forreste og større af disse Superonasalskjolde, mellem det og Snudeskjoldet, ligger Næseboret. Öicæblet er omsluttet af et temmelig stort, kornet Öielaag; der findes 6 Overlæbeskjolde, som aftage i Størrelse bagtil, foruden nogle mindre i Nærheden af Mundvigen; det store Hageskjold efterfølges ligeledes af 6 Underlæbeskjolde, af hvilke det første er meget stort, de andre af aftagende Størrelse, foruden nogle mindre bagved det sjette. Hovedets Underside er beklædt med lignende Skjælkorn som Ryggen, men i Nærheden af Læbeskjoldene blive de større og antage Form af smaa kantede Smaaskjolde; to saadanne ligge bagved Hageskjoldet. Bugen er beklædt med smaa rhombisk-hexagonale Smaaskjæl, Benenes Underside med lignende, men mere afrundede. Skjællene paa Halens Rygside ere noget større end Kroppens, paa dens Underside ere de forholdsviis store, flade og afrundede; en bredere Midtrække kan forfølges under en Deel af Halen. Laarets Bagside er fiint kornet med skarp Grændse mod de forholdsviis store Skjæl, som beklæde dets Underside. Fodbladet er underneden beklædt med smaa Skjæl, Tærnes og Fingrenes udvidede Deel med større, næsten kvadratiske Skjæl, deres ydre smækkere Deel med fine Tverlameller; paa Siderne ere de beklædte med fine Korn.

Farven er brunlig, nærmest chokoladebrun; lidt foran Udspringet af hvert Forlem findes en temmelig stor sort rund Plet og lidt bagved den en fin hvid Tverstrib. Henad Ryggen og Oversiden af Halen strækker sig et System af mørkere og lysere Pletter, der danne en Række Figurer, som minde om Formen af en Pilspsids. Hovedets Underside er marmoreret af Graat og Hvidt.

Udmaalinger:

Længde af Hoved og Hals til Forlemmerne . . .	14 ^{mm} .
Fra Forlemmerne til Anus	16 ^{mm} .
Halen (Spidsen afbrudt)	21 ^{mm} .

I Farvetegningen har *G. notatus* nogen Lighed med den af Cocteau leverede Afbildning*) af *G. albogularis*. Heldigviis have vi kunnet undersøge et Exemplar af en lille Gekko, som Capt. Andréa har hjemført fra Cuba, og i hvilken vi mene at gjenkjende *G. albogularis*. Det fremgaaer deraf, at denne har en grovere Skjælklædning, at den Skjælkile, som adskiller Superonasalskjoldene er mindre udviklet, at der istedenfor de to Postmentalskjolde hos *G. notatus* her findes en Tverrække af mindst fire, af hvilke de to midterste ere de største, samt at Skjoldene paa Halens Underside ere meget bredere end hos *G. notatus*. Vel er det usikkert, hvad Værdi man tør tillægge disse Charakterer, men den umiddelbare Sammenligning af begge Exemplarer har dog ikke efterladt Tvivl hos os om, at de ere specifik forskellige. Læbeskjoldene synes derimod at forholde sig væsentligen eens hos begge Arter. Til den karakteristiske hvide Farve af Hovedets Underside kommer hos det foreliggende Exemplar af *G. albogularis* endnu et skarpt begrændset, lyseblaat Bælte paa hver Side af Hovedet langs med Læbens bageste Stykke, en lille rund Plet over Örehullet og et lodret Baand paa hver Side af Halsen foran Skulderen, alt af samme Farve. — Om Grays *G. ocellatus* fra Tobago**) er forskjellig fra *G. notatus*, kan

*) l. c. p. 174 tab. XIX

**) Cat. of Lizards p. 172.

ogsaa være tvivlsomt; den er ikke beskrevet udførligt nok, til at vi kunne udtale os med Sikkerhed i denne Henseende; men Sandsynligheden forekommer os at være imod det.

Gymnodactylus vittatus Wiegmann.*).

Denne af Hr. Riise fra Trinidad indsendte Gekko hører ligesom den foregaaende til de homolepidote, trindhalede Arter. Kroppens, Halsens og Hovedets Rygside dækkes af fine, tætpakkede, runde og hvælvede Skjælkorn; paa Halen blive de grovere, men ordne sig ikke i regelmæssige Tverrækker**); paa Bugsiden af Kroppen og Lemmerne antage de Form af næsten regelmæssige Sexkanter og leire sig tagsteenformigt. Finest ere Skjællene paa Undersiden af Hovedet og Bagsiden af Lemmerne. Snudeskjoldet efterfølges paa hver Side af 6 Læbeskjolde, som aftage i Størrelse bagtil og afsluttes nærmest ved Mundvigen af et Par Smaaskjæl; efter det meget store Hageskjold følge fem Underlæbeskjolde, af hvilke de to første ere meget store, de andre meget smaa, samt to forholdsvis brede Postmentalskjolde og paa hver Side af disse, men noget længere bagtil, endnu et noget mindre. Bagved Rostralskjoldet og over Næseborene ligger der som sædvanligt to Superonasalskjolde, adskilte ved en lille Gruppe af Skjælkorn***). Øiet er omgivet af en fuldstændig Öielaagsring. Som sædvanlig findes der en Række brede Skinner paa Halens Underside, indtagende næsten hele dennes Brede.

Grundfarven af det trinidadske Exemplar er olivenbraun; et gulagtigt Baand, indtagende c. 6—7 Skjælrækker, løber temmelig skarpt begrændset, om end med ujævne Rande, fra Snude-spidsen til Haleroden midt nedad Ryggen; det ledsages paa hver Side af et næsten ligesaa bredt sort Bælte, hvis Grændse mod

*) Nomenclator Reptilium et Amphibiorum Musei Zoologici Berolinensis (1856) p. 6.

***) Hos andre Individuer er deres Anordning dog mere regelmæssig.

****) Af de to Exemplarer fra Fastlandet mangler det ene ganske denne Skjælgruppe, hos det andet er den reduceret til to Skjæl, det ene bagved det andet.

den olivenfarvede Deel af Ryggen dog er mindre bestemt. Hovedets Underflade og tildeels dets Sider bagved Öiet ere marmorerede af sorte, uregelmæssigt sig bugtende Linier, som hver omfatte fire til fem Skjælrækker. Af to af Hr. Prof. Peters velvilligen meddelte Exemplarer fra Caraccas er det ene blaagraat med en ganske lignende hvid, sortlindfattet Rygstribе, som hos det trinidadske; men Hovedets Underside er aldeles hvid. Hos det andet er den hvide Rygstribе næsten forsvunden og de sorte aldeles; derimod findes der 4 Rækker sorte, af Hvidt ledsagede Smaapletter paa en lys graalig Bund.

Udmaaling af det trinidadske Exemplar:

Længden af Hovedet til Öret	9 ^{mm} .
— - Hoved og Krop	33 ^{mm} .
— - Halen	34 ^{mm} .

D. Skildpadder (Testudinata).

Sphargis coriacea (Merr.).

Hr. Riise har i sine Breve til den ene af Forfatterne omtalt en ved vore Öer forekommende Havskildpadde, som der kaldes „Trunk-turtle“ (α: Kuffert-Skildpadden), og som han vel ikke selv har seet, men om hvilken der er blevet ham berettet, at den skal blive meget stor, være uspiselig, men give indtil 12 Gallons (48 Potter) Olie eller Tran, som bruges til at smøre Qvægets og Muuldyrenes Saar med.

I denne „Trunk-turtle“ troe vi at erkjende *Sphargis coriacea*, ikke blot fordi denne Art efter Gosses Sigende ogsaa paa Jamaica gaaer under dette Navn*), men ogsaa fordi Hr. Riise

*) A Naturalist's sojourn & p. 306. Benævnelsen synes at hidrøre derfra, at de lyse Hudvorter langs henad Ryggens Valke paa en vis Maade minde om Messingsöm indslagene i en mørk Læderkufferts hvælvede Laag.

har indsendt tvende Skildpadderæg, som han atter selv havde faaet under Navn af Trunk-turtle-Æg fra den tæt ved St. Jan og St. Thomas liggende Ö Tortola, og fordi disse Ægs betydelige Størrelse virkelig svarer godt til *Sphargis*'ens kolossale Proportioner, medens den forbyder at henføre dem til nogen af de tre andre Havskildpadder, som ifølge Hr. Riises og Andres Meddelelse forekomme ved de dansk-vestindiske Öer, *Chelonia caretta*, *imbricata* og *viridis*. Thi medens Ægene af disse saavel efter Agassiz's*) som efter vore egne Erfaringer kun ere 39 til 41 Millimetre i Gjennemsnit, ere de tvende Trunk-turtle-Æg fra Tortola 60 til 61 Millimetre, altsaa fuldtvel en Trediedeel mere i Tvermaal.

Vi benytte Leiligheden til her endnu at tilføie en lille Oplysning om *Sphargis*-Slægtens geographiske Udbredning. At slutte fra de i den herpetologiske Literatur foreliggende Angivelser er Sydspidsen af Afrika og navnlig Kysten i Nærheden af det gode Haabs Forbjerg det eneste Punkt af dette store Continents Kyststrækning, hvor den hidtil vidstes at forekomme. Den udbreder sig imidlertid der langt videre og gaaer langs Afrikas Vestkyst heelt op til Guineabugten og Guldkysten. Det Kongelige naturhistoriske Musæum har allerede for mere end 30 Aar siden faaet en nyfødt Unge af en *Sphargis* tilsendt fra de Etablissementer, som Danmark dengang besad paa Guineakysten, og senere har samme Musæum fremdeles fra Musæet i Leiden modtaget nok en sliq Unge, som ligeledes skal være taget ved den samme Kyst. Der kan saaledes ingen Tvivl være om, at *Sphargis*-Slægten forekommer i Guineabugten, og det ikke blot af og til, men at den regel-

*) I Contributions to the nat. hist. of the Unit. States. First Monograph, Vol. II, tab. VII, fig. 30 har Agassiz givet en Afbildning af Caouanaens Æg, der viser dem 40—41^{mm} i Tvermaal; Ægene af *Chel. imbricata* have vi fundet at variere mellem 39 og 40½^{mm}, og den spiselige Skildpaddes Æg have som bekjendt omtrent den samme Størrelse.

mæssigen lægger Æg og forplanter sig langs den tilgrændsende Kyst.

Da de herværende Musæer ikke besidde andre Exemplarer af denne Skildpadde end de her omtalte fra Guineakysten, kunne vi desværre ikke bidrage til at besvare det af Agassiz reiste Spørgsmaal, om der virkelig kun gives en eneste *Sphargis*-Art, eller om ikke snarere den ved Japans Kyster forekommende Læderskildpadde, og den, der findes ved Kysten af Afrika, ere særegne Arter, forskjellige saavel fra den vestindisk-nordamerikanske, som indbyrdes.

Chelonia caretta Lin.

Foruden „Trunk-turtle” er der endnu en anden af de fire ved vore vestindiske Öer forekommende Havskildpadder, som Hr. Riise ikke selv har seet, men kun kjender af Fiskernes Beretninger, nemlig den saakaldte „Lantern-back”. De Beskrivelser, han har faaet af den, have imidlertid ikke været tydelige nok til, at han har kunnet faae en bestemt Forestilling om den, og da vi heller ikke fra andre Kilder have kunnet skaffe os nogen nærmere Oplysning om denne „Lantern-back”, kunne vi kun fremsætte det som en rimelig Formodning, at derved forstaaes Caouanaen, *Chelonia caretta*, der jo er almindelig i de vestindiske Farvande, men som paa Engelsk ellers sædvanlig kaldes „Loggerhead”, et Navn, hvilket Riise iøvrigt ogsaa, skjönt sjeldnere, har hørt paa vore Öer, uden dog at vide, hvilken Skildpadde det er, som betegnes med det.

Chelonia imbricata Lin.

Som bekjendt har Professor Agassiz troet at kunne eftervise, at man hidtil under dette Navn har sammenblandet to nærtstaaende Arter, af hvilke den ene, der beholder Navnet *imbricata*, forekommer i det vestindiske Hav og i Havet langs Guianas og

Nord-Brasiliens Kyster, medens den anden, som han kalder *Ch. squamata*, tilhører det indiske og det stille Hav*).

Af den østlige Art have vi kun kunnet undersøge et med Galathea-Expeditionen hjembragt Skelet af et middelstort Individ, som den ene af Forfatterne erholdt under Corvettens Ophold ved Nicobarøerne. Dette Materiale er altfor utilstrækkeligt til at vi derpaa skulle ville begrunde nogen selvstændig Mening om denne nye Art; men skjönt vi allerede af den Grund aldeles ikke tilsigte at drage dens Berettigelse i og for sig i Tvivl, kunne vi dog ikke undlade her at fremhæve, at neppe alle de Kjendemerker, som Agassiz tillægger den i Modsætning til den vestlige *Ch. imbricata*, ere ubetinget gyldige, men at enkelte af dem ogsaa findes hos den sidstnævnte, ialfald saalænge den er ganske spæd og nyligt er krøben ud af Æget. Dette gjælder navnlig om den Forskjel, der skal vise sig i Beskaffenheden af Halsens Hud, idet denne kun skal være fiint rynket hos *Ch. imbricata*, men derimod forsynet med smaa, men dog tydelige, hornagtige Plader hos *Ch. squamata*. Thi rigtignok have vi paa det eneste større Exemplar af *Ch. imbricata*, der har staaet til vor Raadighed, (et omtrent een Fod langt Individ, indsendt fra St. Thomas af Hr. Riise), fundet Forholdet saaledes, som det angives af Agassiz; men paa de nyligt af Æget udkrøbne Unger af denne Art, af hvilke vi have kunnet undersøge ikke færre end 11, findes der over hele Halsen smaa, fortykkede, hornagtige Smaaplader, som indbyrdes adskilles ved endnu mindre, men iøvrigt lignende Huddannelser. Paa samme Maade forholder det sig med Kjölen eller Kammen langs Midten af Vertebralskjoldene; efter Agassiz skulde hos *Ch. imbricata* denne Kjöl kun findes paa de fire bageste af de nævnte Skjolde, men mangle paa det forreste, hvorimod hos *Ch. squamata* alle fem Vertebralskjolde skulle være forsynede med den. Paa det ovenfor omtalte, halvvoxne, omtrent een Fod lange Exemplar af *Ch. imbricata* er der imidlertid ialfald

*) Contributions to the natural history of the United States of America. Vol. I. (Boston 1857) p. 381.

en Antydning til denne Kjöl ogsaa paa det forreste Vertebral-skjold, og paa de ganske spæde Unger er Kjölen eller Kammen endog meget tydelig og vel udviklet paa dette Skjold. Da nu tillige Rygskallens Form, der skal være forskjellig hos de udvoxne Individuer af Agassiz's tvende Arter, efter hans egen Angivelse er eens hos de ganske spæde Unger, maa det paa ethvert Tilfælde være vanskeligt, for ikke at sige mere, i denne Aldersperiode at skjelne mellem de tvende Arter.

Ifølge Oplysninger, som vi skyldte Hr. Riises Velvillie, er denne Skildpadde paa vore Öer bekjendt under dens almindelige engelske Navn „Hawksbill“, og det er almindeligviis dens Æg, som sælges og spises der, men ikke Ægene af *Ch. viridis*, saaledes som det sædvanligen antages. Hr. Riise er endog meget tilbøielig til at troe, at Ægene af denne sidste („the green Turtle“) slet ikke gaae i Handelen, om han end ikke ubetinget vil paastaae det. Efter hvad der er blevet ham berettet, skal *Chelonia viridis* ikke, saaledes som *Chelonia imbricata*, lægge sine Æg paa den tørre Strandbred, men nedgrave dem i Sandet længere ude i Vandet. Hvis dette virkelig var Tilfældet, vilde det være let at forklare, hvorfor dens Æg ikke vare saa lette at faae fat paa som den sidstnævntes; men det er vist overmaade tvivlsomt, om man tør stole paa denne Fortælling; thi ikke blot maatte *Chelonia viridis* isaafald i sin Æglægning afvige fra alle andre Skildpadder, hvad der tilvisse ikke er rimeligt, men selve Fortællingen staaer ogsaa i Strid med de Beretninger, man andetstedsfra har netop om denne Skildpaddes Æglægning. Man spiser iøvrigt i Vestindien ikke blot Ægene, men ogsaa Kjødets af *Chelonia imbricata*, skjönt den rigtignok ansees for mindre velmagende end *Ch. viridis*.

Dens Æg, hvoraf Hr. Riise har indsendt nogle opbevarede i Spiritus, synes ikke at variere synderligt i Størrelse; de have (som i Almindelighed hos Havskildpadderne) en næsten regelmæssig Kugleform og ere, det største $40\frac{1}{2}$, det mindste 39^{mm} i Gjennemsnit. Den 4de Septbr. 1861 lod Hr. Riise en stor *Chelonia imbricata*, der var næsten 3 Fod lang og 2 Fod bred,

slagte i sin Nærværelse; der fandtes i den 167 Æg, som havde en hvid Skal af samme Beskaffenhed som paa allerede lagte Æg, og som öiensynligen skulde have været lagte, da Skildpadden fangedes, og desforuden henimod 300 gule Æggeblommer, af hvilke atter omtrent Halvdelen vare dobbelt saa store som Resten. Fiskerne, der havde solgt ham Skildpadden, berettede, at de 15 Dage tidligere havde taget 150 Æg, som den havde nedgravet paa Strandbredden, og at de havde fanget den selv, da den indfandt sig anden Gang paa samme Sted for atter der at skjule en ny Portion Æg. De paastode endvidere, at Halvdelen af de gule Æggeblommer, som Skildpadden havde i sig, vilde have været modne til at lægges om andre 15 Dage, hvis den havde faaet Lov til at leve. Dersom disse Angivelser ere rigtige (og der er saa meget mere Grund til at antage det, som de ganske stemme med de Beretninger om Havskildpaddernes Æglægning, hvilke Prindsen af Wied indhentede paa sin Reise i Brasilien), vilde denne Skildpadde, dersom den ikke var bleven fanget, i 4 Gange 15 Dage have lagt godt og vel 600 Æg.

Æglægningstiden varer i Vestindien, efter Hr. Riises Meddelelse, fra Juli til October; Hannerne komme ikke op paa Land, men fanges i Garn.

Chelonia viridis (Schn.).

Vi have ikke Noget at lægge til de tidligere Beskrivelser af denne Skildpadde, derimod skulle vi til de ældre Angivelser om Artens Udbredning föie den Oplysning, at den forekommer ogsaa ved Öen Madeira; at den saaledes i den östlige Deel af Atlanterhavet udbreder sig lige saa langt Nord paa som i den vestlige, og navnlig længere end der hidtil var tilstrækkelig Grund til at antage, idet en ældre Angivelse, ifölge hvilken den gjentagne Gange skulde være fanget endog heelt oppe i Kanalen mellem England og Frankrig ved Dieppe, vel neppe har Krav paa at ansees for aldeles paalidelig*).

*) Dictionnaire des Sciences naturelles, Ed. Levrault, t. VIII p. 373.

At den derimod virkelig forekommer i Havet omkring Madeira kan der neppe⁴ være Tvivl om. Det Kongelige naturhistoriske Musæum besidder nemlig et i Spiritus opbevaret Hoved af en middelstor Skildpadde, som Professor Kröyer har erholdt paa Reisen med Fregatten Bellona i 1841 under Skibets Ophold paa Funchal Rhed, og dette Hoved stemmer i alle væsentlige Henseender saa ganske med lignende Hoveder af den ægte *Chelonia viridis* fra Vestindien, at vi ikke tage i Betænkning at henføre det til denne Art.

Ferskvandsskildpadder (*Emys*) findes ei paa vore Öer, men vel paa den nærliggende Portorico. Dog har Hr. Riise indsendt en stor *Emys decussata* Bell., som han havde kjøbt af Negere, der havde fanget den i St. Thomas's Havn ved et af Skibsværfterne; han tilføier: „formodenlig er den faldet overbord fra et af Smaaskibene fra Sydamerika^{**}) og havde søgt Land.” Den levede flere Maaneder hos Riise i en Ballie med fersk Vand, fodredes med fersk Kjød og lagde 6—8 Æg, som den dog strax aad paa to nær, hvilke det lykkedes R. at tage fra den, og som han har sendt. Fremdeles har Riise indsendt to Exemplarer af en lille *Emys*, der ganske synes at stemme med et ungt Exemplar af *Emys concinna* fra Nordamerika; skjøndt han ikke bestemt veed hvorfra de ere, har han dog grundet Formodning om, at de ere fra Portorico, hvorfra han tidligere har faaet Ferskvandsskildpadder tilsendte, hvilke imidlertid ikke vare komne ham i Hænde, fordi de vare døde paa Reisen og kastede overbord.

*) Den stemmer ganske med et Exemplar af en *Emys decussata*, som Capt. Suenson i sin Tid har hjembragt fra St. Domingo, og da der jevnlige er Skibsfart mellem denne Ö og vore Öer, er den derfor rimeligvis kommet derfra og ikke fra Fastlandet, hvor Arten neppe findes.

Uagtet allerede West*) omtaler en Landskildpadde som forekommende, om end sjeldent, paa St. Croix — hvorfra den ene af os ogsaa har faaet et Par Stykker af *Testudo tabulata* Wahib. levende tilsendt — gives der dog ifølge Riise ingen Landskildpadder paa vore vestindiske Öer. Vel har han et Par Gange seet mindre Landskildpadder paa St. Thomas, en i Hospitalshaven og en paa Kirkegaarden, men han tør ikke antage, at de findes virkelig som vilde eller forvildede paa vore Öer. De bringes til Salgs til Öerne fra Kysten (Venezuela), og Riise har undertiden seet 20—30 ligge til Salg paa Torvet**). R. har 2 Par i sin Gaard, men de skjule sig bestandig og komme kun frem efter Regnveir, eller naar de ere sultne; der gaaer ofte flere Maaneder mellem hver Gang de vise sig, og sjelden sees mere end een ad Gangen. De spises, og fodres med Frugter, Melonskaller, Annanasskrællinger o. s. v.

*) Bidrag til Beskrivelse af St. Croix.

**) Om dens Indførelse til og Forekomst paa Jamaica see Gosse a naturalists sojourn in Jamaica p. 421 og fölg.

Efterskrift.

Da der er hengaaet nogle Maaneder mellem Forelæggelsen og Trykningen af vor Afhandling, have vi selvfølgelig (hvad Læseren ogsaa let vil bemærke) benyttet den Lelighed, som vi derved fik, til i vort Manuskript at foretage de Forandringer, som bleve nödvendige dels paa Grund af en Forögelse af vort Materiale, dels paa Grund af enkelte i Mellemtiden publicerede Smaaafhandlinger. En af disse, nemlig Copes «on Trachycephalus, Scaphiopus and other American Batrachia», have vi imidlertid desværre modtaget altfor seent til at kunne benytte den til vort Arbejde. Den forøger Antallet af de vestindiske Trachycephaler med ikke færre end 4 Arter, nemlig: *T. insulsus* og *Wrightii* fra Cuba, *T. ovatus* fra Haiti og *T. scutigera* fra Jamaica.